

Erle Stanley Gardner
AZ ELBÜVŐLŐ KÍSÉRTET
ESETE

EURÓPAI KÖNYVKIADÓ

ERLE STANLEY GARDNER
AZ ELBÜVÖLŐ
KÍSÉRTET
ESETE
BŰNÜGYI REGÉNY

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1973

FORDÍTOTTA SZEPESSY GYÖRGY

A FORDÍTÁS AZ ALÁBBI KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT:
E. S. GARDNER
THE CASE OF THE GLAMOROUS GHOST
WILLIAM MORROW & CO., NEW YORK
COPYRIGHT © 1955 BY ERLE STANLEY GARDNER

A kiadásért felel az Európa Könyvkiadó igazgatója
Felelős szerkesztő: Borbás Mária
A fedéldrészlet Szabó Árpád munkája.
Műszaki szerkesztő: Lovász György
Műszaki vezető: Siklós Béla
Készült: 70 150 példányban, 15,4 (A/5) ív terjedelemben,

ELSŐ FEJEZET

Az elbűvölő kísértetre Della Street, Perry Mason titkárnője hívta fel az ügyvéd figyelmét.

- Mit vigyorog? - kérdezte Mason, amikor Della Street összehajtotta és átnyújtotta neki az újságot.

- Ez érdekelni fogja.

- Mi az?

- Egy kísértet, akit tegnap este a Sierra Vista parkban láttak. Elbűvölő kísértet volt. Csábító kísértet. Ha ebből eset lenne, az biztosan érdekelné magát.

Mire Mason: - Máris érdekel. - Átvette Della Streettől az újságot, és elolvasta a nagybetűs címsorokat:

SZEXI KÍSÉRTET - A SMÁROLÓK RÉME A CSAJ FRANCIAKULCCSAL KERGETI

Az újságcikket könnyed stílusban írták, a riportot humorral fűszerezték. A történet így szólt:

A múlt éjszaka a varázslat éjszakája volt. Telihold ragyogott, illatos szellő susogott lágyan a lombok között. A huszonnyolc éves George Belmont, West Woodwane Street 1532, és Diane Foley parkoló kocsijukban ültek, és a holdat nézték. Hirtelen egy szép látomás libbent elő az árnyékból a kocsi felé, szemmel láthatóan meztelenül, mindössze egy lobogó, áttetsző köpenyben.

George szerint a látomás klasszikus táncmozdulatokkal közeledett. A feldühödött Diane egészen más fogalmazásban adta elő a dolgot a rendőrségnek.

- Ültünk és beszélgettünk - mesélte Diane Stanleynek, a park őrszemes rendőrének -, amikor fölbukkant egy lány. Jóformán semmi sem volt rajta, és se szó, se beszéd, csalogatni kezdte a fiúmat. Még hogy táncolt! Félreérthetetlenül hívogatta George-ot.

- Csábítóan? - érdeklődött Stanley.

- Úgy is mondhatja, ha jobban tetszik - mordult rá Diane. - Szerintem egyszerűen riszálta magát.

- És mit csinált George ?

- Azt mondta: „Oda nézz!”, és ki akart mászni a kocsiból. Ekkor léptem működésbe én.

- Mit csinált?

- Fölkaptam az első holmit, ami a kezem ügyébe esett, és a nő után vettem magam. Majd én megtanítom pucéran ficáncolni, és kikezdeni a fiúmmal! A rendőri jelentés szerint „az első keze ügyébe eső holmi” egy franciakulcs volt, amely kétségtelenül életveszélyes fegyvernek tekinthető. A kísértet azonban, úgy látszik, nem fogta fel, hogy milyen veszedelem fenyegeti. Csak arra volt gondja, hogy minél gyorsabban odébbálljon. Diane Foley, bár szokványosabb öltözéke akadályozta kissé, utánavetette magát. A vad hajsztát időnként dühödt sikoltások tették változatossá, úgyhogy a park környéki házak lakói fölfigyeltek, és fél tucattól is többen telefonáltak a rendőrségre.

Diane szerint a kísértet visítózott; a környékeliek szerint Diane sem volt éppenséggel hallgató. Az egyik fültanú így nyilatkozott: - Úgy hangzott, mint két prérifarkas a sivatagban, azt meg ugye tudják, hogy az hogy hangzik. Egy prérifarkas olyan lármát csap, mint fél tucattal, kettő meg olyant, mint... szóval, így hangzott az a cécó ott a parkban. Biztosra vettem, hogy gyilkolnak valakit, vagy legalábbis kikaparják egymás szemét. Akárhogy volt is, a versenyfutást a „kísértet” nyerte, akinek George szerint „fantasztikusan remek alakja volt”, és a kifulladt, fölháborodott Diane, kezében még mindig a franciakulccsal, visszament a kocsihoz.

A rendőrség azonban, vagy egy tucatnyi telefonhívás ösztökélésére, átfésülte a környéket, és

hamarosan el is nyerte jutalmát; elcsípett ugyanis egy fiatal nőt, aki nyugodtan sétálgatott egyetlen ruhadarabjában : az áttetsző esőköpenyben. Tekintettel a derült éjszakára, az esőköpeny értelmetlennek látszott.

A rendőrök kérdéseire kitűnt, hogy a fiatal nőnek sejtelve sincs arról, hogy hívják és hol lakik. Kábult, és úgy érzi, nincs semmi a fejében, mondta. A kapitányságon aztán hamarosan kiderült, hogy nemcsak a fejében nincs semmi. Az esőköpeny alatt nem volt egyéb, csupán egy drága, pókhálóvékony kombiné, úgy összeszaggatva, hogy alig látszott többnek Salome hét fátylánál. A rendőrség úgy gondolta, hogy a kísértetet fogva tarthatták, de erre csupán közvetett bizonyítékok voltak. Diane bizonytalan volt a személyazonosság megállapításánál, és nem engedte meg, hogy George-ot megidézzék tanúnak.

Tekintettel a látszólagos amnéziára, vagyis emlékezetkiesésre, a „kísértetet” a mentőkórházba szállították, és ott tartják, amíg a rendőrségnek nem sikerül megállapítania a személyazonosságát.

- Igen - bólintott Mason. - A személyazonosság megállapításánál valóban érdekes probléma merülhet fel. Lehet, hogy a nő bűncselekményt követett el. De sajnálom...

- Ne sirassa el mindjárt a szerencsését - mondta Della Street. - Nemcsak azért hívtam fel a figyelmét erre az újságcikkre, hogy végre olvasson valami érdekeset, hanem hivatalos minőségemben tettem, mint a titkárnője. Ennek az elbűvölő kísértetnek a féltestvére türelmetlenül vár az előszobában.

- Az ördögbe! - kiáltott fel Mason. - Mit akar?

- A család nyilván azt akarja, hogy maga képviselje a kísértetet. Úgy látszik, mindnyájan azon a véleményen vannak, hogy a kísértet nyakig ül a pácban, és magának kell kihúznia belőle.

- Hogy hívják ezt a féltestvért, Della?

- Mrs. William Kensington Jordannak. A szereléséből pénzre és jó társadalmi pozícióra lehet következtetni.

Mason vigyorgott. - Remek, ahogy fölméri az embereket, Della. Mindenesetre szemügyre vesszük ezt a Mrs. William Jordant, de előbb mondja el, hogy néz ki.

- Jó alakú, ápolt, elegáns, jó lába van, drága cipője...

- Hány éves ?

- Huszonnyolc-harminc körül. - Csinos?

Della Street habozott egy pillanattal. - Az ajka egy csöppet keskeny. Rúzzsal igyekszik kiigazítani, de... ez valahogy fölborítja az arc egyensúlyát. Az ilyenféle archoz nem megy a telt ajak. De szép, értelmes szeme van.

- No jó, lássuk hát - mondta Mason. - Érdekel a kísértet.

- Gondoltam - mondta Della szárazon, és elindult az előszoba felé.

Mrs. Jordan, amikor bevezették Mason irodájába, egy pillanatra megállt az ajtóban, és kutatóan, fürkészően nézte az ügyvédet.

- Ez Mr. Mason, Mrs. Jordan - mondta Della Street.

- Köszönöm - csattant élesen Mrs. Jordan hangja, s szemét merően az ügyvédre szegezte.

Mason barátságosan mosolygott. - Jó napot, Mrs. Jordan.

A nő hozzálépett, és a kezét nyújtotta. - Jó napot, Mr. Mason. Örülök, hogy megismerhetem, és látom, hogy külseje összhangban van rendkívüli hírnevével.

- Köszönöm - mondta az ügyvéd komolyan, és kerülte titkárnője gúnyos tekintetét.

Mrs. Jordan éles, tiszta kiejtéssel beszélt; a modora csípős volt.

- Kérem, foglaljon helyet - mondta Mason. - Mondja el, milyen ügyben keresett fel.

- Olvasta az újságot? - kérdezte Mrs. Jordan, miután leült, keresztbe vetette a lábát, és gondosan lehúzta szoknyáját a térdére.

Mason Della Streetre nézett, aztán Mrs. Jordan felé bólintott.

- Tehát - mondta Mrs. Jordan -, akkor tud erről a kísértetről, erről az exhibicionista teremtről, aki a Sierra Vista parkban meztelenül mutogatta magát a holdfényben.

Mason bólintott. - Szavaiból úgy veszem ki, hogy nem hisz a természetfölötti dolgokban?

- Nem is, ha Eleanorról van szó!

- És ki az az Eleanor ?

- A kísértet. A féltestvérem - mondta az asszony.

- Közölte ezt a rendőrséggel is? - kérdezte Mason.

- Nem.

- Miért nem ?

- Mert... mert előbb tudni szeretném, hogy is állunk.

- Talán jobb lenne, ha mindent elmondana - jegyezte meg Mason.

Mrs. Jordan hangjában leplezetlen keserűség érzett. - Eleanor exhibicionista és haszonleső. Ráadásul hazug is.

- Úgy látom, nem nagyon szereti a féltestvérét.

- Ne értsen félre, Mr. Mason. Gyűlölöm még a földet is, amelyre lép.

- Gondolom - mondta Mason -, fölismerte az újságban közölt képet, a fiatal nő képét, akinek amné...

- Amnézia! Nyavalyát! Úgy van neki amnéziája, mint nekem. Egyszer már kutyaszorítóba került, akkor is ezt az amnézia-ügyet szedte elő, hogy kimásson a bajból. Most is valami óriási marhaságot csinált, és ezzel akar szánalmat kelteni, és visszatérni a család ölelő karjai közé.

- Azt hiszem - mondta Mason -, jó lenne, ha mindenről részletesen tájékoztatna.

- Vagy két héttel ezelőtt - kezdte Mrs. Jordan - Eleanor megszökött Douglas Hepnerrel.

- Ki az a Douglas Hepner ?

- Egy léhűtő, csavargó, köpönyegforgató szerencsevadász.

- A féltestvére megszökött vele?

- Igen.

- Házasság ?

- Ezt mondja ő!

- Maga nem volt ott az esküvőn ?

- Persze, hogy nem! Fogták magukat, és megléptek. A férjem, az apám meg én elutaztunk a hétvégére. Amikor hazamentünk, egy sürgönyt találtunk otthon; az volt benne, hogy megesküdték és boldogok.

- Honnan jött a sürgöny ?

- Arizona államból, Yumából.

- Yumában sok házasságot kötnek - mondta Mason szárazon. - Az emberek csak azért mennek oda, hogy összeházasodjanak.

- Valószínűleg ők is azért mentek oda.

- Hogy megesküdjének?

- Dehogy, azért, mert Yuma erről híres.

- Nem gondolja, hogy csakugyan összeházasodtak? - Magam sem tudom, mit gondoljak, Mr. Mason. Már rég nem gondolok semmit, ha Eleanorról van szó. Meg se próbálom, föladtam.

- Jó. Akkor beszéljen Eleanorról.

- A lánykori nevem Corbin, Olga Corbin Jordan vagyok.

- Él a férje? A nő bólintott. - Együtt élnek?

- Természetesen. Bill meg én nagyon boldogok vagyunk. Csak azért jöttem egyedül, mert ő nem ért rá.

- De azt tudja, hogy maga idejött?

- Természetesen. Nincsenek titkaim Bill előtt. Papa nem tud mindent. Neki csak annyit mondtam, megyek, beszélek egy ügyvéddel, s amíg nem szólok, egy szót se mondjon a rendőrségnek, se az újságoknak.

- Fölismerte a féltestvére képét az újságban?

- Igen. Jó kép, mások is föl fogják ismerni. Ezért akartam mindenáron beszélni magával. Nincs sok

időnk.

- Rendben van. Mit óhajt tőlem, mit csináljak ?

- Eleanor már négyszer-ötször bajba került. Mindig akadt valaki, aki a segítségére sietett, és kihúzta a csávából. Papa mindig nagyon elnéző velem, és... igen, Eleanor a szemefénye. Eleanorot alaposan elkényeztették, azt hiszi, minden férfit a kisujja köré csavarhat. Majd kipukkad a szexepiltől, és hogy tudja használni! Megjátssza magát, és hozzá milyen jól, nekem elhiheti. Hízeleg a férfiaknak, elhiteti velük, hogy csodálatosak, és persze a szédült paliknak több se kell.

- Maga nem nagyon szereti Eleanorot - mondta Mason fanyarul.

- Miért is szeretném ? - fortyant fel Olga Jordan. - ötéves kora óta mindig örültem befolyásolta papát.

- Él még a maga édesanyja? Az asszony a fejét rázta.

- Azt mondja, hogy Eleanor a féltestvére?

- Mindjárt megmagyarázom, Mr. Mason. Papa harmincéves volt, amikor születtem. Én most húszon... harmincéves vagyok. Papa hatvan. Ötéves voltam, amikor mama meghalt. Aztán, amikor nyolcéves lettem, Sally Léván belépett papa életébe.

- Eleanor anyja ?

- Igen. És az első pillanattól kezdve fejébe vette, hogy megfogja papát, és kiszipolyozza, amennyire csak tudja. Körülrajongta papát, és elhitette vele, hogy imádja minden egyes hajszálát. Gyereket akart, s az eredmény Eleanor lett. Nem mintha nagyon odalett volna egy gyerekért, de tisztában volt azzal, hogy amíg nem lesz gyereke papától, addig nem állhat közénk, nem lazíthatja meg szoros kapcsolatomat papával, és... Csak nyolcéves voltam akkor, és tudom, hogy egy nyolcéves gyerekről nem tételezik fel, hogy észreveszi az ilyesmit, de higgye el, én már akkor is tisztán láttam a helyzetet.

- Meghalt a mostohája ?

- Igen, meghalt. Elég hamar. Tizenegy éves voltam, de éppoly tisztán láttam mindent, ahogy ma, és örültem, hogy meghalt. Örültem, és azóta is folyton örülök.

- És aztán maga meg Eleanor együtt nőttek fel ?

- Igyekeztem az anyahelyettes szerepét játszani. Papa behívott magához, és megmagyarázta, mennyi felelősség van rajtam. Elhatároztam, hogy mindent megteszek, ami tőlem telik. Akkoriban még szerettem Eleanorot. Az anyját gyűlöltem, de iránta semmi ellenszenvet nem éreztem.

- Csak később? - kérdezte Mason.

- Csak később.

- Mennyivel később? - kérdezte Mason és Della Streetre pillantott.

- Nem sokkal később - vallotta be Mrs. Jordan. - Mire Eleanor ötéves lett, mindenki láthatta, hogy szakasztott az anyja. Szép, nagy kék szeme van, szőke haja, amitől olyan édesen ártatlannak látszik. Olyan puha szálú, fényes a haja, hogy szinte úgy látszik, mintha glória lenne a feje körül. Jól ki is használta angyali megjelenését. Olyan szegény kis anyátlan csöppség volt a drága, hogy mindenki a kezét-lábát törte, csak hogy segíthessen neki. Addig gyakorolta ezt a technikát, amíg ki nem ismerte a férfiakat, akkor aztán nem volt megállás többé.

- Folytassa - mondta Mason.

- Igen, rengeteg szívfájdalmat okozott volna papának, ha rájön a dolgaira. De papa sose tudott meg mindent. Bill meg én segítettünk leplezni a dolgait. Ha kellett, lehazudtuk a napot is az égről.

Egyszer, amikor nyaralni mentünk, és papa azt hitte, hogy Eleanor velünk van, mi igazoltuk az alibijét, és hazudtunk, mint a vízfolyás.

- Nem volt magukkal ?

- Nem. Isten tudja, hol volt. De papának azt mondta, hogy utánunk jön. Valószínűleg soha semmit se tudtunk volna meg az egészről, ha nem hívjuk fel papát, és nem érdeklődünk a hogyléte felől. A papa akkor azt kérdezte, hogy Eleanor is élvez-e az utazást. Egy fél pillanat alatt kapcsoltam, és papa kedvéért azt mondtam, hogy isteni érzéssel érzem magát.

- Az édesapja szereti Eleanorot?

- Egyszerűen hipnotizálta papát, éppúgy, mint az anyja valamikor. De azt hiszem, papa szeme kezd

már kinyílni egy kicsit.

- És maga azt hiszi, hogy ő az a kísértet, aki...

- Tudom! - vágott közbe a nő. - Akkor is szinte biztosra venném, ha a képe nem volna az újságban.

Ez Eleanor technikája. Ráismerek. Megszökött Douglas Hepnerrel. Isten tudja, mi történt, de akármi, a legrosszabbra számíthatunk. Jó, vissza kellett térnie a családba, de fél valamitől. Valami történt, ezért akart ezzel a trükkel szánalmat kelteni, és kihasználva a gyengeségünket, hazasurranni. Előbújik hát a holdfényre, eljárja a hétfátyoltáncot, és elcsípeti magát a rendőrséggel, ezt persze már jóelőre kitervezte... rájuk mereszi azt a nagy, kék szemét, és azt mondja, nem tudja, kicsoda, halvány sejtelve sincs róla, hogy mi történt vele. Semmiről se tud semmit. Erre a rendőrség kórházba viszi, a képét közli az újság, mire ő azt várja, hogy a család majd odarohan, és meglesz a nagy összeborulás. Elmeorvosokat fogadunk, hogy visszaszerezzék az emlékezőképességét, s miközben kórusban sajnáljuk a szegény kis gyámoltalant, lassan kiderül, hogy mit csinált, mitől fél, és minden meg lesz bocsátva.

Mason szembogara összeszűkül, ahogy Mrs. Jordant figyelte. - Akkor miért nem megy el a kórházba? - kérdezte. - Megállapítja a személyazonosságot, és kész.

Azt mondja, erre megy ki a játék, Eleanor csak ezt akarja. Miért kellett ügyvédhez fordulni?

- Azért, Mr. Mason, mert egyrészt már unom az egész ügyet, másrészt szeretném megkímélni papát, amennyire csak lehet. Félek... attól félek, hogy Eleanor ezúttal csinált valamit.

- És *tőlem* mit óhajt? Mit tegyek?

- Azt akarom, hogy eljöjjön velem a kórházba. Azt akarom, hogy ott legyen, amikor fölismerem Eleanort, azt akarom, hogy vegye kezébe az ügyet. Maga bizonyára tudja, hogyan fékezze a várható nagy hírverést, hogy intézze el az újságírókat. Azután azt akarom, hogy üljön le Eleanorral, és *kényszerítse* rá, hogy mondja el, mi elől menekül, mi történt, és miért nyúlt ehhez a furcsa módszerhez, hogy maga mellé állítsa a közvéleményt, és visszakerüljön a családba.

- És azután? - kérdezte Mason.

- Azután - mondta Mrs. Jordan -, azt akarom, használja föl minden leleményességét, hozza rendbe, simítsa el ezt a zavaros ügyet, hogy... hogy az újságok ne sokat tudjanak meg, és papát ne érje túl nagy megrázkódtatás.

- Egészséges az édesapja?

- Egészséges, mint a makk, de kényes helyzetben van. Papa drágakő-kereskedéssel foglalkozik, nagyban. Főleg gyémántokkal. Az emberek feltétlenül bíznak benne. A szava annyit ér, mint egy garancialevél. De ha valami megalázó történik vele, ha esetleg holmi nagy családi botrány tör ki... hát... az tönkretetheti.

- És gondolja, hogy Eleanor esetleg?...

- Azt hiszem, akármit is csinált Eleanor ezúttal - szakította félbe Mrs. Jordan -, az valami *igazán* komoly dolog. Ez nem holmi hétköznapi kis kellemetlenség, ez osztályon felüli eset.

Mason habozott. - Attól tartok, Mrs. Jordan - mondta végül -, hogy gyanakvása elfogulttá teszi, és apró mozzanatokból hatalmas ügyet épít fel, teljesen alaptalanul. Miért nem vár, amíg...

Az asszony türelmetlenül rázta a fejét. - Nincs idő, Mr. Mason. Egy sereg ember ismeri Eleanort. Nagyon valószínű, hogy már föl is hívták a kórházba, és megmondták, hogy kicsoda. Gyorsan kell cselekednünk. - Mrs. Jordan kinyitotta kezításkáját, és kivett belőle egy összehajtott papírt. - Tudom, hogy maga nagyon elfoglalt és drága ügyvéd. Kiállítottam egy csekket kétezeröttszáz dollárról. Ez egyúttal meghatalmazás is, Mr. Mason.

Mason fölhúzta szemöldökét. - Ha az emberek ügyvédhez mennek, általában megkérdik, mennyiért... - kezdte.

- Tudom - mondta az asszony -, de ez más. Ez kényszerhelyzet.

- Szóval azt akarja, hogy menjek magával a kórházba? És aztán? - kérdezte Mason.

- Én majd fölismerem Eleanort, és utána, ha sikerült megszabadulnia a riporterektől, beszélhet vele tanúk nélkül, kettesben.

- A személyazonosság megállapításánál persze elismeri, hogy a féltestvére? - kérdezte Mason.

- Természetesen. És mivel mások is lesznek ott, a jelenet meghatóan szeretetteljes lesz. Mindent

megteszek, hogy fönntartsuk a látszatot.

- Úgy tervezi, hogy az édesapját is elviszi hozzá?

- Addig nem, amíg maga ki nem deríti, hogy mi is történt valójában.

- Gondolja, hogy Eleanor elmondja nekem?

- Nem valószínű. Úgy kell majd beszélnie vele, hogy kiszedjen belőle valamit, amin el lehet indulni.

Detektívekre is szüksége lesz. Mi természetesen minden költséget vállalunk.

- Mit gondol, hogy fog Eleanor viselkedni ? - kérdezte Mason.

- Ezt pontosan meg tudom mondani magának. Ránk fog nézni, aztán unott közönnyel elfordítja a

fejét, mint aki nem tud semmit magáról, se arról, ami vele történt. Akkor én azt mondom majd:

„Eleanor, nem ismered meg?” Mire ő rám néz azzal a nagy kék szemével, mintha vadidegen lennék,

aztán egyszerre csak tágra mereszi a szemét. Pislog. Megint rám néz. Valami megvillan a szemében,

valami mosolyféle, aztán hirtelen, rohamszerűen visszatér az emlékezete, és fölkiált: „Olga, Olga

drágám!”, átölel és úgy kapaszkodik a nyakamba, mint a fuldokló a szalmaszálba.

- És azután ? - kérdezte Mason.

- Azután jön a rettentő megrázkódtatás, helyreáll az egyensúly. Az emlékezet megrohanja, mint az

áradat, elsöpör minden homályt, s végül azzal fejeződik be a dolog, hogy múltjának minden részletére

emlékszik, addig a pillanatig, amikor elment Douglas Hepnerrel. Ettől kezdve a világon semmire se

fog emlékezni. Nem fogja tudni, hol volt, mit csinált az utóbbi két hét alatt. Papa után fog érdeklődni.

Mindenfélét kérdez, ami arra vall, hogy szegény kis összezavart agya azt hiszi, még el sem telt ez a

két hét. Nagy megrendülés lesz neki, ha megmagyarázom, hogy kéthetes úr tátong az életében.

- És semmire sem fog emlékezni, ami ezalatt történt? Még a komédiára sem, amit a parkban

rendezett?

- Megdöbbenéssel, hitetlenkedve néz majd az újságírókra, ha említik az esetet.

- Jó adag színészi képesség kell ahhoz, hogy valaki végigjátssza ezt a szerepet - mondta Mason. -

Gondolja, hogy Eleanor képes erre, és hozzá meggyőzően ?

- A világon mindenkit át tud ejteni - mondta Mrs. Jordan -, csak egy valakit nem!

- És pedig ?

- Engem. Azért mondom meg ezt előre, Mr. Mason, mert *magát* is át fogja ejteni.

Mason mosolygott. - Az ügyvédek idővel cinikussá válnak.

- Át fogja ejteni - jelentette ki Olga Jordan határozottan. - Átejti, és ha rájön, hogy maga miért van

ott, akkor hipnotizálni is fogja. Maga is úgy lesz vele, mint a többi férfi. Védelmet akarja majd. Ne

értsen félre, én is azt akarom, hogy védelmezze, és segítse ki a bajból, amibe belemászott, mert csak

így mentheti meg papát és a családot.

- Mikor megyünk a kórházba? - kérdezte Mason.

- Most! - mondta Mrs. Jordan az órájára pillantva. - Nincs sok időnk.

Mason bólintott, és Della Streethez fordult. - Egy vagy másfél óra múlva visszajövök, Della.

MÁSODIK FEJEZET

A főnövér az irodában így szólt: - Igen, Mrs. Jordan, a rendőrség már egy órája keresi önt. Szeretnék tudni, felismeri-e a beteget.

- Nagyon hasonlít a húgomhoz - mondta Mrs. Jordan. - Biztosra veszem, hogy ő az.

- Igen, többen felhívtak már minket, és azt mondták, biztosak benne, hogy ez Eleanor Corbin.

- Eleanor Hepner! - javította ki Mrs. Jordan határozottan. - Férjhez ment. Körülbelül két héttel ezelőtt.

- Ó, értem. Lenne szíves fölmenni, Mrs. Jordan? A doktor meghagyta, hogy rögtön engedjük be,

amint idejön. Úgy gondolja, hogy ha a beteg meglátja önt, a megrázkódtatás elősegíti az emlékezet

visszatérését. Persze, meg kell mondanom, ilyen esetekben nem tudhatjuk előre, hogy mi fog történni.

Abban az esetben, ha a jelenléte zavarná a beteget, távoznia kell. Természetesen nagyon vigyázzon,

nehogy bármit is tegyen, ami fölöslegesen izgatná vagy bosszantaná a beteget. Ha azonban a

megrázkódtatás hatására a beteg visszanyeri emlékezetét, akkor természetesen a körülményektől

függ, hogy mit teszünk.

- Értem - mondta Mrs. Jordan. - De Mr. Masonnek is velem kell lennie.

A főnővér tétovázott. - Mr. Masonre vonatkozólag nem kaptam utasítást...

- Okvetlenül ott kell lennie - mondta Olga Jordan határozottan -, arra az esetre, ha a beteg fölismerne, és visszatérne az emlékezőképessége. Úgy veszem észre, néhány újságíró is ácsorog odakint, és... szóval, Mr. Masonnek úgy kell intéznie a dolgokat, hogy ne kerüljön túl sok a nyilvánosságra, és... ő nagyon ért ehhez.

- Kérem - bólintott a főnővér. - Nekünk is okoztak néhány kellemetlen percet a riporterek.

Természetesen azt tudja, Mrs. Jordan, hogy önnek kell beszélnie, úgy értem, amíg a beteg nem reagál kellőképpen. De itt is van a nővér. Myrna, ez Mrs. Jordan, a 981-es betegünk nővére, vagyis azt *hisszük*, hogy a nővére. Ez pedig Mason ügyvéd úr. Kérem, vigye fel őket, és figyelje meg, hogy a beteg fölismeri-e Mrs. Jordant.

A nővér bólintott, és sarkon fordult. - Erre tessék.

Nesztelen léptekkel ment előre, csak keményített szoknyája suhogott halkán, miközben a lifthez vezette őket, aztán fel a kilencedik emeletre, majd a folyosón végig a 981-es szobához.

A nővér kinyitotta az ajtót. - Menjen egyenesen az ágyhoz - suttogta -, álljon meg a beteg előtt, és figyelje az arckifejezését. Ha valami jelét látná a felismerésnek, szólítsa nevén.

- Értem - mondta Olga Jordan, és Perry Masonnel együtt belépett a szobába.

Az ágyon egy fiatal nő feküdt, kórházi hálóingben, és üres tekintettel meredt a mennyezetre. Arca gyámoltalanságot fejezett ki - megindítóan szánalmas volt.

Olga Jordan az ágyhoz lépett.

A kék szempár észrevette a mozgást a szobában. Közönyösen fordult az érkező felé, mintegy fölmérte, aztán éppoly közönyösen másfelé nézett. Majd a tekintet váratlanul újra Olgára esett, egy pillanatig figyelmesen nézte, lassan megint másfelé fordult, azután hirtelen megrebbent: a pupilla kitágult, a nyak megmerevedett. Az ágyon fekvő nő kicsit fölemelte a fejét.

- Eleanor - suttogta Olga Jordan.

A lány egy pillanatig hitetlenkedve bámult, aztán néhányszor hunyorított, mint aki épp most ébredt, és hirtelen felült az ágyban.

- Olga! - kiáltotta. - Olga drágám! Ó, édes, édes Olgám! Oly boldog vagyok, hogy látlak! -

Kinyújtotta karját.

Olga magához ölelte Eleanor. - Szegény drágám, szegény, szegény kicsikém - mondta, és hangja megremegett.

Mason az ágy fejénél állt. Szeme a nővér szemét kereste. A nővér biztatóan mosolygott, bólintott Masonnek, és csöndesen a szoba sarkába húzódott, ahonnan mindent hallhatott, de nem volt a beteg szeme előtt.

- Ó, Olga, úgy tűnik, hogy ezer éve nem láttalak, pedig nem lehet több... nem lehet több egy-két óránál. Hol vagyok, Olga? Ez a szoba...

A szőke fej jobbra-balra fordult. Egyszerre csak észrevette Perry Masont.

- Ki ez? - kérdezte.

- Ez Perry Mason. Ügyvéd, és azért jött, hogy segítsen neked.

- Ügyvéd? Minek nekem ügyvéd? Miben segíthet?

- Úgy gondoltuk, jobb, ha van melletted ügyvéd.

- Minek? Semmi szükségem sincs ügyvédre - mondta Eleanor, de közben rávillantotta mosolyát

Perry Masonre. - Ha egyszer mégis szükségem lenne ügyvédre - mondta -, pont olyat szeretnék, mint maga.

- Köszönöm - mondta Mason.

- Jól van, akárhol vagyok is, akármi történt is velem - mondta Eleanor -, most azonnal felöltözöm, és menjünk innen.

Félrelökte a takarót; kivillant tejfehér, formás lába. Aztán ráeszmélt, hogy nagyon fölcsúszott a

hálóinge, gyorsan odakapott és lehúzta.

Olga megfogta a vállát, és gyöngéden visszanyomta az ágyra.

- Itt kell maradnod még egy kis ideig, Eleanor.

- Mi ez az itt, és miért kell maradnom ?

- Ez kórház, drágám.

- Kórház! - kiáltott fel Eleanor. Olga bólintott.

- Mit keresek én egy kórházban ? Olga, ez képtelenség! Épp most jöttem el hazulról. Én.-... várj csak egy kicsit. Igen, megvan! Az az autóbaleset! Milyen nap van ma ?

- Kedd.

- Igen, világos - mondta Eleanor. - Tegnap hétfő volt. Hétfő este indultunk. Másodikán.

- Hol van Douglas? - kérdezte Olga. - Douglas? Szentisten, hol van Doug? Ő vezette a kocsit. Mi történt? Megsebesült? Mondd meg, Olga. Ne akard tapintatosan közölni. Hol van Doug ?

- Nem tudjuk, drágám. Ma kedd van, de tizenhetedike és nem harmadika. Yumából sürgönyöztetek, Arizonából, és néhány levelezőlapot is kaptunk. Azt írtátok, hogy megesküdtetek.

- Akkor azokat biztosan a baleset *után* kaptátok, tehát Dougnak nem lehet semmi baja.

- Milyen balesetről beszélsz, drágám?

- Hát ami hétfő este történt. A nagy, vakító reflektorok úgy fúródtak a sötétségbe, mint két óriási szem... darabokra akartak tépni, aztán jött az a rettenetes... - elhallgatott, és kezébe temette arcát.

Olga a vállát simogatta. - Jó, jó, drágám, nem szabad izgatnod magad. Ne gondold semmire.

- Nincs semmi bajom - mondta Eleanor -, csak rá kell jönnöm, mi történt. Lehet, hogy az én drága férjem most nélkülem kószál a világban... ? Nem egészen így képzelem el a mézesheteket. Azt hiszem, bevartam a fejem a karambolnál. - Fölemelte kezét, és ujjai hegyével végigszántott szőke haján, megtapogatta fejét. Masonhez fordult, leplezetlen érdeklődéssel nézte, és így szólt: - Maga most vagy kimegy innen, vagy hátat fordít, mert föl akarok öltözni.

- Várjon még egy kicsit - mondta Mason. - Pihennie kell. Egy kis baj volt a memóriájával.

- Mit írtak az újságok a balesetről? - kérdezte Eleanor. - Ki jött nekünk?

- Drágám, mi nem tudunk semmiféle balesetről - mondta Olga.

- Csakugyan?! Pedig biztosan írtak róla! Hogy kerültél ide, Olga, ha nem tudtál a karambolról ?

- Láttam a képedet az újságban. -A képedet?!

- Azt reméltük, talán el tudja mondani nekünk, hogy mi történt - szólt közbe Mason.

- Én csak arra emlékszem, hogy Douglasszal Yuma felé utaztunk, mert meg akartunk esküdni...

Aztán megláttam a fényszórókat közvetlenül előttem, és éreztem a szörnyű lökést, és... és most itt vagyok a kórházban, legalábbis maguk azt állítják, hogy ez kórház.

- Eleanor, drágám, ide figyelj - mondta Olga. - Senki sem tudja, mi történt. Elmentél, és a magad feje szerint csináltál valamit. Senki sem tudja, mit. A rendőrség szedett össze az este, egy parkban mászkáltál, s nem volt rajtad más, csak esőkabát meg egy átlátszó kombiné.

- Én, egy parkban, ruha nélkül?! Képtelenség! - kiáltott fel Eleanor. Aztán hirtelen elnevette magát. Olga kérdően húzta fel a szemöldökét.

- Azt szokták mondani: úgy meglódtították, hogy a jövő hét közepén találta magát. Hát engem az a karambol alighanem a jövő hét *utáni* hét közepére lódtított! Szóval maga a tanácsadóm, a gyámom lesz, Mr. Mason ?

- Ezt azért nem mondanám, de talán segíthetek valamit. Semmire sem emlékszik az elmúlt két hétből? - kérdezte Mason.

- Az égvilágon semmire sem emlékszem a baleset óta.

- A baleset valószínűleg két héttel ezelőtt történt - mondta Mason.

- Nos, másra nem emlékszem, csak arra, hogy itt feküdtem, az agyam üres volt, az emberek ki-bejárákáltak, és akkor felnéztem és megláttam Olgát, és úgy éreztem, hogy szédülök, hogy forog valami a fejemben, és hirtelen fölébredtem, és itt voltam, azaz itt vagyok. Teljesen normális vagyok. Mindenre emlékszem addig a pillanatig, amikor az a kocsunk nekünk rohant.

- Hol történt ez? - kérdezte Mason.
- Valahol az úton Yuma felé.
- Nem tudja megmondani, pontosan hol?
- Nem. Most hogy beszél róla, összezavarodnak a dolgok. Ha megpróbálok arra koncentrálni, ami akkor éjszaka történt... elszedülök... mintha kicsúszna alólam a föld...
- Akkor ne próbáljon semmire se emlékezni - mondta Mason. - Csak feküdjön szépen, lazítson, engedje el magát.
- Köszönöm... most egyszerre kicsit elfáradtam.
Az ajtó zajtalanul kinyílt. Határozott fellépésű, értelmes arcú férfi lépett a szobába.
Mason gyorsan elébe lépett, elállta az útját. - Kicsoda ön? - kérdezte.
A férfi meglepetten, kissé méltatlankodva nézett Masonre. - *Ön* kicsoda? Én az ügyeletes orvos vagyok.
Mason elvigyorodott. - Én meg az ügyeletes ügyvéd vagyok. Nevem Mason. Riporternek néztem doktor urat.
- Azok már kiszedtek a rendőrségből, amit lehetett. - Az orvos Eleanorhoz fordult. - Úgy látom, jobban érzi magát.
- *Jobban*?! Jól vagyok, és megyek is innen!
- Doktor úr, Mrs. Hepner visszanyerte az emlékezetét, láthatólag teljesen egészséges. Méltányoljuk a fáradozását, de el akarjuk vinni innen, gyorsan és feltűnés nélkül.
- Várjunk egy kicsit, Mr. Mason. A beteg...
- Bizonyára ismer Dr. Arielt? Az orvos bólintott.
- Mindjárt fel is hívom. Az ő gondjaira akarjuk bízni Mrs. Hepnert, de másutt.
- A rendőrség...
- Mrs. Hepner ellen nem emeltek vádat, a rendőrségnek tehát nincs beleszólása a dologba. Mrs. Hepner várja az ön számláját, doktor úr - az értékes szolgálatainak megfelelő számlát.
- És a riporterek? - kérdezte élesen az orvos. Mason gondolkozott egy pillanatra. - Mondja nekik, hogy megállapították a személyazonosságot, és a beteget elbocsátották a kórházból. Ennyit, semmi többet. Biztosíthatom, hogy együttműködését méltányolni fogjuk. Az orvos összeráncolta homlokát, aztán vállat vont.
- Rendben van, ha így akarják. - Megfordult, kinyitotta az ajtót: - Nővér, egy pillanatra. Beszélni akarok magával.
A nővér utána ment a folyosóra, és becsukta maga mögött az ajtót.
- Olga, tetszik nekem Mr. Mason - sóhajtotta Eleanor.
- Bármikor rábíznom magam.
Olga Jordan ügyet sem vetett a hűgára. - Mr. Mason, biztos benne, hogy tudja, mit csinál?
- Támadt egy ötletem. Nem is rossz ötlet - mondta Mason hűvösen. - Ha lenne szíves ideadni a telefont... Köszönöm. - Föltárcsázta egyik ügyfelét, Dr. Arielt, és röviden vázolta a helyzetet. Hangsúlyozta, hogy véleménye szerint Eleanorak nyugalomra van szüksége, és főképpen nem szabad látogatókat fogadnia.
- Értem - mondta Dr. Ariel. - Mindjárt hívom a kórházat. Ismernek, ott is szoktam ügyeletet tartani. Együttal intézkedem, hogy egy magánszanatóriumba szállítsák a beteget. Majd mentőkocsival vitetem át. A Fenyők Csöndje szanatóriumot javasolnám, fönt Glendaleben. Vagy jobban szeretne valami mást?
- Nem, a Fenyők Csöndjét kitűnőnek találom - mondta Mason.
- Rendben, akkor lássunk hozzá. Különápolónőt fogadok, feltétlenül megbízható, és félóra múlva magam is ott leszek. Akkorra rendelem a betegszállító kocsit is. A szanatóriummal beszélek, és mindent elintézek. Ugye, nincs rendőrségi feljelentés a beteg ellen?
- Még nincs - mondta Mason -, és azt hiszem, nem is lesz, de ha mégis, akkor óvadék ellenében kihozom. Tehát előre bátran, semmi akadály a terveinek. De még egyszer, nagyon fontos:

pillanatnyilag nem szabad látogatókat fogadnia.

- Értem - mondta Dr. Ariel. - Rám bízhatja a dolgot. Mason megköszönte, és letette a kagylót.

Vagy tíz perc múlva halkan kopogtak az ajtón.

- Ki az? - kérdezte Mason.

- A különápolónő. Dr. Ariel bízott meg, hogy vállaljam a beteg felügyeletét, és meghagyta, vigyázzak, nehogy a hölgyet zavarják.

Mason kinyitotta az ajtót. Az ápolónő belépett, és rámosolygott az ágyon fekvő lányra. - Hogy érzi magát?

- Jobban - mondta Eleanor óvatosan. - Egész jól érzem magam, ha nem próbálok visszagondolni bizonyos dolgokra, amik velem történtek.

- Akkor ne gondoljon rájuk - mondta a nővér. Eleanor tanácstalanul nézett Masonre és így szólt:

- Szeretnék segíteni magának, Mr. Mason. Igazán szeretnék.

- Jól van - mondta Mason -, talán később majd eszébe jut minden.

- Emlékszem - mondta Eleanor -, hogy össze akartunk házasodni. Yuma felé hajtottunk, és... akkor jött Douglas anyja, Douglas telefonált neki, beszélt vele és... és én is beszéltem vele. Nagyon kedves hangja volt, és...

- Honnan hívták fel? Emlékszik? - kérdezte Mason.

- Egy benzinkúttól, ahol megálltunk tankolni.

- Hol lakik Douglas anyja? - kérdezte Mason. - Salt Lake Cityben, de... te jóég, nem tudom a címét.

Aztán tovább mentünk, és akkor jött a fényszóró, egyenesen nekem... - megint eltakarta arcát, úgy suttozta: - Mr. Mason, nem akarok megtévelyedni! Rögtön elfog a szédülés, ha ezekre a dolgokra gondolok. Ugye nem haragszik?

A nővér Masonre nézett, és ujját az ajkára tette.

Mason azt mondta: - Nem. Egyáltalán ne próbáljon erre gondolni.

- Nem tehetek róla. Egyre erre gondolok, s amikor ehhez a ponthoz érek, akkor úgy érzem, mintha az agyam egy helyben forogna, körbe-körbe.

- Pár perc múlva itt lesz a doktor - mondta Mason -, és ad magának valami nyugtatót, aztán átvisszük egy szanatóriumba, ahol pihenhet egy darabig. - Olgához fordult. - Azt hiszem, a legokosabb lesz, ha most elmegyünk, Mrs. Jordan.

- Én is azt hiszem - mondta az ápolónő. - A doktor úr elrendelte, hogy a betegnek adjak csillapítót, ha nyugtalankodni kezd.

- Nem akarok csillapítót - mondta Eleanor. - El akarok menni innen. Fel akarok öltözni. Meg kell tudnom, mi történt Douglasszel.

Mason megértően mosolygott. - Jobb lesz, ha most pihen, és megvárja Dr. Arielt. Vele majd jól kibeszélgetheti magát. Ő elintézi mindent, el fogják bocsátani innen, és...

- De azt mondta az előbb, hogy szanatóriumba kell mennem! Nem akarok szanatóriumba menni. Az olyanoknak való, akik már az összeroppanás határán vannak. Én... én... - ismét félrelökte a takarót, kidugta formás lábát.

A nővér sietve visszahúzta a takarót, és azt mondta:

- Ezt nem szabad csinálnia. Maradjon nyugton. Még néhány perc, és itt lesz Dr. Ariel.

- Nincs szükségem Dr. Arielre. Nekem Dougra van szükségem! - Úgy látszott, Eleanor nyomban sírva fakad.

A nővér fölvetette a kis csomagot, amelyet magával hozott. Egy pillanatra alkoholszag érződött, aztán Eleanor fölszisszent: - Juj, ez fáj!

- Maradjon nyugton egy percig - mondta a nővér.

- Az orvos rendelte ezt. - Az ápolónő kihúzta az injekciós tűt, Masonre és Olgára nézett, és fejével az ajtó felé intett.

- Most már minden rendben lesz - mondta. - Dr. Ariel azt kívánja, hogy menjek a beteggel a szanatóriumba, mint a különápolónője. Tudomásul vettem, hogy a beteg nem fogadhat látogatókat.

Nem kell aggódniuk.

Mason karon fogta Olga Jordant. - Gyerünk - mondta.

Kint a folyosón Olga Masonhez fordult. - Jó kis színjáték volt, igaz ?

- Színjáték vagy nem - mondta Mason -, maradjunk a lényegnél, és nézzük, mi most a tennivaló.
- Ahogy megmondtam, annyit mondott el magának, amennyit tudtukra akart adni. Baleset érte. Nem tudja, hol van Douglas. A mi dolgunk, hogy megtaláljuk. Azt is nekünk kell kideríteni, hol volt az esküvő. Nekünk kell fölkeresnünk Douglas Hepner anyját Salt Lake Cityben. És valami azt súgja nekem, hogy jó lesz sietni. Nem tudom, mi történt Eleanorral ezúttal, de biztos, hogy valami óriási gyalázat, és ha a nyakába szakad, abból csinos kis fölfordulás lesz. Gyorsan kell dolgozni Mr. Mason.
- Gyors munka nagy költség - mondta Mason. - Hajlandók megfizetni a szükséges nyomozó munkát?
- Hajlandók vagyunk bármit megfizetni, Mr. Mason, ami indokolt, de az isten szerelmére fogjon már hozzá, és dolgozzon gyorsan.
- Rendben van - mondta Mason. - Mit tud mondani erről a Hepnerről ?
- Nem sokat.
- Mikor ismerkedtek meg vele?
- Az utolsó európai utunkon, jobban mondva hazafelé jövet Európából. A hajón.
- Van fényképe róla ?
- Igen, azt hiszem, akad néhány. Csak pillanatfelvételek, de...
- Az is jó - mondta Mason. - Hozza el valamennyit. Hozza el az irodámba, amilyen gyorsan csak tudja. Mondja, le tudná írni ezt a Hepnert?
- Igen. Magas, úgy hat láb körül, a haja sötét, pisze orra van, mindig mosolyog, vonzó egyéniség.
- Hány éves ?
- Huszonhét vagy huszonnyolc.
- Gondolom, a nők a lába előtt heverték a hajón - mondta Mason.
- Így is lehet mondani. Maga is tudja, hogy van ez manapság. A férfiak nem utazgathatnak, otthon maradnak és dolgoznak. A nők utaznak. A jóképű férfi ritka, mint a fehér holló. Legtöbb férfi húsz évvel túl van a nyugdíjkorhatáron.
- Ez kissé szomorúan hangzik - mondta Mason.
- Épp eleget utaztam. Papa drágakövekkel foglalkozik, nagyban. Gyakran megyünk Európába, és...
- Várjon csak - mondta Mason. - Maga férjes asszony. Az édesapja elviszi magát is, a férjét is, és...
- Ha Bill menni akar, papa mindig magával viszi. De Bill többnyire itthon marad, szívesebben lebzsel naphosszat a vidéki klubjában. Bolondja a tenisznek, a golfnak, és szereti a lovakat. Nemigen érdekli Európa.
- És maga itthon hagyja, és elmegy az édesapjával?
- Igen. Papának szüksége van ránk. Az úton mi vagyunk a titkárnői, mi beszéljük meg a tárgyalások időpontját, figyelemmel kísérjük a vásárlásait, és más ilyesfélék.
- Szóval Eleanor is ott van ?
- Egyetlen európai utat sem hagyott ki az utóbbi tíz évben. Olyan utazás nincs, amelyen a kis Eleanor ne venne részt.
- Hol találkozott Eleanor Douglas Hepnerrel ?
- A hajón.
- Mivel foglalkozik Hepner?
- Nyilván semmivel. Naplopó. Sose láttam nála rejtélyesebb alakot. Nem beszél magáról, se a családjáról. Azt hiszem, papa ezért nem szereti. Kisiklik a keze közül, akár az angolna.
- Azonban, úgy látszik, le tudja venni az embert a lábáról, igaz?
- Van ebben a férfiban valami különös. Olyan az egyénisége ... szóval, valahogy elakad az ember lélegzete tőle. De nem is erről akarok beszélni, hanem... igen, az embernek az az érzése, hogy Hepner pókert játszik vele. Kedves, udvarias, barátságos, és akkor egyszerre csak rajtakapja az ember, hogy úgy méregeti, mintha fel akarná becsülni. Eleanor egészen belebolondult. Eleinte azt

hittük, csak afféle fedélzeti flört, amilyen jócskán akadt már az életében.

- De aztán kiderült, hogy komoly az ügy?

- Megint csak azt mondhatom, nem lehet tudni, hogy voltaképpen mi is történt közöttük. Senki sem tudja biztosan, komoly volt-e a dolog vagy sem, addig a percig, amikor elindultak Yumába.

- Mikor volt az a bizonyos hajóút?

- Körülbelül három hónapja.

- Eleanor és Douglas már a hajón beleestek egymásba?

- Igen, de Douglas nagy forgalmat bonyolított le. Mindenkiel szóba állt. Ez is jellemző erre az alakra. Nagyon meg tudja kedveltetni magát, ha akarja. Biztos, hogy az egész hajót meghódította.

- És a hazaérkezés után is tartotta a kapcsolatot Eleanorral ?

- Hát... egy darabig, talán egy hónapig, nem. De aztán egyszerre csak újra rászállt Eleanorra, és együtt járkáltak. Nem tulajdonítottunk nagy fontosságot az egésznek, amíg észre nem vettük, hogy Eleanor komolyan veszi az ügyet.

- És mit szolt ehhez az édesapja ?

- Papa sose állhatta a fickót. Megmagyarázhatatlan, ösztönös ellenszenvet érzett iránta, márpedig papa nem bolond, nem lehet egykönnyen lóvá tenni.

- Hepner vette rá Eleanort, hogy Yumába menjenek és megesküdjenek?

- Bizonyára. Két héttel ezelőtt, hétfőn, másodikán este elment. Harmadikán kora reggel sürgönyt kaptunk az arizonai Yumából, amiben az állt, hogy ő és Doug összeházasodtak, kéri, bocsássunk meg neki, de belebolondult a fiúba, és nagyon boldogok. Két lapot is kaptunk, az egyiket Yumából küldték, a másikat Las Vegasból, Nevadából. Azután pedig teljes csönd következett.

- Ezek szerint, úgy látszik, Yumából Las Vegasba mentek.

- A levelezőlapjai erre mutatnak.

- És a postai bélyegzők ?

- Az egyikben Yumai bélyegző volt, a másikon Las Vegas-i.

- Eltették a lapokat?

- Sajnos nem. De a sürgöny megvan.

- Rendben van - mondta Mason. - Juttasson el hozzám minden fényképet, amit Douglas Hepnerről talál, küldje el a sürgönyt is és minden egyebet, ami a kezébe akad és amiről azt hiszi, hogy hasznos lehet. Detektíveket fogok munkába állítani. Lenyomozzuk azt a sürgönyt.

- Megbízhatónak tartja ezt a Dr. Arielt? - kérdezte Olga.

- Feltétlenül - mondta Mason.

- Távol tudja tartani Eleanort a nyilvánosságtól ? Mason bólintott. - Persze az újságok részben hozni fogják a történetet. Nem tudjuk, mennyit hallott a históriából az első ápolónő, és mennyit szednek ki belőle a riporterek.

- Ó, persze - mondta Olga. - Eleanor így tervezte. Azért beszélt, hogy nyilvánosságra kerüljön, amit mond. De abban a percben, amikor úgy érezte, hogy maga sarokba szoríthatja, megijedt. Attól félt, hogy maga majd keresztkérdéseket tesz fel neki és kiszedi belőle az igazságot. Ezért kavardtak össze a dolgok a fejében, ezért kezdett szédülni. Ezért dobta le a takarót, hogy maga láthassa a szép lábát. És maga azt hiszi, hogy az egész csak komédia volt? - kérdezte Mason.

Mrs. Jordan lekicsinylően nézett rá: - Jóságos ég! Mr. Mason, maga milyen naiv!

HARMADIK FEJEZET

Mason egy nyilvános állomásról fölhívta Paul Drake nyomozó irodáját. - Halló, Paul - mondta. - Munkám van a számodra. Sürgős.

- A te munkád mindig sürgős - mondta kelleetlenül Drake. - Miről van szó ?

- Olvastad a lapokat ?

- Mindig olvasom a lapokat. A munkámhoz tartozik.

- Olvastál a Sierra Vista park elbűvölő kísértetéről ? - kérdezte Mason.

- Azt a majdnem pucér kísérletet gondolod, aki a parkban kóválygott?
- Pontosan azt.
- Látod, Perry, az ilyen feladat a detektív szívevágya !
- Jól van, Paul, teljesül a szíved vágya. A kísértet a valóságban - Eleanor Hepner, lánykori nevén: Eleanor Corbin. Folyó hó másodikán elment hazulról. Állítólag ő és Hepner Yumába mentek, és összeházasodtak. Nyomozd ki, hol és mikor. Szerezz hiteles másolatot a házasságlevélről. Útközben karamboloztak. Erről szerezz adatokat. Tudni akarom a másik autó vezetőjének a nevét. Az esküvő után Las Vegasba mentek. Nyomozd le a hotelokat és motelokat. Kutasd fel Hepnert is. Van útlevele. Szerezz annyi információt az útlevélosztályon, amennyit csak tudsz. Egy órán belül fényképeket juttatok el az irodádba. Állítsd rá néhány emberedet az ügyre. Nyomozz Hepner után, és tudd meg, mivel foglalkozik, mennyi dohányja van, és hogyan szerezte. Másodikán este fölhívta az anyját Salt Lake Cityben. A hívás egy benzinkút telefonfülkéjéből történt, ahol Yumába menet megálltak benzint venni. Nem tudjuk, hol van ez a kút, de ha föltesszük, hogy teli tankkal indultak, akkor a hely valószínűleg Indio lesz, vagy a közelében valahol. Nyomozz le ezeken a helyeken minden beszélgetést Salt Lake Cityvel, amelyet másodikán este kapcsoltak. Keresd meg Hepner anyját. Tudd meg tőle, hol van most a fia. Keresd meg Hepnert. Tudd meg, miért nem maradt együtt Eleanorral. Szaglássz a rendőrségen, tudd meg, mit tudtak meg Eleanorról, és nézz utána, szándékoznak-e tenni valamit. Eleanorra ne pazarold az idődet. Pillanatnyilag nem sokat segíthet nekünk. Hogy tájékoztassalak: a nő el van temetve. Kivontam a forgalomból.
- Oké - mondta Drake. - Mikorra akarod az anyagot, Perry?
- Nyomban, amint megszerzed - mondta az ügyvéd, és letette a kagylót.

NEGYEDIK FEJEZET

Olga Jordant elkísérte az apja, amikor elvitte a fényképeket és a sürgőnyt Masonnek az irodába. Több mint húsz percet késett, és alighogy belépett és bemutatta apját Masonnek és Della Streetnek, rögtön mentegetőzni kezdett.

- Borzasztóan sajnálom, Mr. Mason, rendszerint nagyon pontos vagyok, de papa úgy vélekedett, hogy jobb lesz, ha elhozom magának a filmeket is, nemcsak a másolatokat.

- Nagyon okos gondolat volt - mondta Mason, és Olga apját nézte.

Homer Corbin kitűnő modell lehetett volna egy tipikus déli államokbeli ezredes képéhez.

Szálfagyenyos, szikár férfi volt, gondosan nyírt, fehér Van Dyck szakállal és bozontos szemöldökkel. Acélszürke, hideg szemének pupillája alig volt nagyobb egy gombostű hegyénél.

- A lányom - mondta hangjában némi méltósággal - remek útitárs, kitűnő titkárnő, és meglehetősen gyöngé fotográfus. De azért ezekből a képekből is elég jól megítélheti azt az embert. Helyeslem, Mr. Mason, hogy erről az oldalról igyekszik megközelíteni a dolgot. Bármi történt, a megfejtés kulcsa, azt hiszem, Mr. Hepner kezében van.

- Foglaljanak helyet - mondta Mason, aztán Corbinhoz fordult. - Úgy gondolja, hogy történt valami, Mr. Corbin?

- Nézetem szerint amnézia csak nagyon erős lelki megrázkódtatás hatására lép fel - mondta Corbin.

- Persze, volt is megrázkódtatás, de testi - mondta Mason. - Úgy értesültem, a leányát autóbaleset érte.

- Igen, igen, tudom. Persze ez megtörténhetett, de Olga okos, kitűnő megfigyelő, és nagyon jól ismeri Eleanor természetét. Tulajdonképpen Olga nemcsak nővére Eleanornak, hanem amolyan anyahelyettesnek is kellett lennie.

- Igen, ezt ő is említette - mondta Mason.

- Olga határozottan úgy érzi, hogy van valami testi vagy lelki megrázkódtatás a háttérben, valami, ami ezt az amnéziát előidézte. Ha kiderül, hogy ez igaz, természetesen újabb problémával kerülünk szembe, azzal, hogy miképpen kímélhetnénk meg Eleanor a további szenvedéstől. Nagyon szeretem Eleanor, Mr. Mason, erősen bízom benne, hogy nem ment férjhez ahhoz a nagyképű fráterhez. Ha

mégis megtette, azt hiszem, jogi szempontból nagyon hasznos lesz számunkra ez az emlékeztetőkészítés. Gondolom, akkor érvényteleníthetjük a házasságkötést. Nyilvánvaló, Mr. Mason, hogy a lányom nem emlékezett semmire a baleset után, tehát az esketés akkor történt, amikor nem volt szellemi képességeinek birtokában.

- Kivéve azt a körülményt - jegyezte meg Mason -, hogy a baleset és a házasságkötés után is tudta, hogy kicsoda, hiszen sürgönyözött önöknek.

- Ez igaz - ismerte el az idős férfi kelleetlenül.

- És levelezőlapokat is küldött - folytatta Mason. - Kettőt. Az egyiket Yumából, a másikat Las Vegasból. Ő írta a lapokat? Megismerte az írását?

Homer Corbin lassan megsimogatta Van Dyck szakállát. - Nos, Mr. Mason, az az igazság, hogy nem sok figyelmet fordítottam az írásra, vagyis természetesen tartottam, hogy Eleanor írta a lapokat.

Annyit mondhatok, hogy hasonlított Eleanor írásához, de ez távolról sem jelenti azt, hogy határozottan és feltétlenül kimondhatnám: igen, ez Eleanor kézírása. Ami pedig a sürgönyt illeti, azt bárki küldhette. Egy csöppet sem csodálkoznék, ha ez a csirkefogó Hepner kihasználva Eleanor

zavarodott elmeállapotát, rávette volna a házasságra, s aztán, nehogy a család megsejthessen valamit a valódi helyzetről, az ő nevében küldte a sürgönyt és hamisította azokat a lapokat. Ha jól meggondolom, a lapok elég rövidek voltak, és... nem is nagyon emlékeztettek Eleanorra. Volt valami tartózkodó a hangjukban. Eleanor pedig minden, csak nem tartózkodó.

Olga mondani akart valamit, de meggondolta magát.

- És tulajdonképpen miért akarta Hepner elvenni Eleanorot? - kérdezte Mason.

- Azt hiszem, hozományvadász az a gazember.

- Tehát Eleanor jó parti anyagilag?

Corbin Masonre szegezte hideg tekintetét, aztán Olgára nézett, és ismét vissza Masonre. - Ha meghalok, Eleanor nagyon tekintélyes összeget fog örökölni. Mind a két lányomról megfelelőképpen gondoskodom.

- Rendben van - mondta Mason. - Nézzük most a fényképeket.

- Itt van néhány kép, kicsit kapkodva téptem ki őket az albumomból - mondta Olga. - Bekarikáztam Doug Hepnert. Ezen itt áll Eleanorral és egy másik lánnyal. Itt egy csoportban van. Ezen Eleanorral beszélget a hajókorlátnál. Ez pedig talán a legjobb mind között. Ezt Eleanor vette föl az én gépemmel. Egyedül látható a korlátnál, ez az egyetlen alkalom, hogy egyedül láttam a hajón, hogy

nem volt mellette valami nő, aki éppen ki akart kezdeni vele. Tessék, itt vannak a filmek is, mindegyik képnek megtalálja a negatívját. És most rögtön munkához fog, Mr. Mason?

- Munkához fogok?! - kiáltotta Mason. - Jóég, hiszen már másfél órája dolgozom. A Drake Nyomozóiroda már ki is küldte az embereit. Megpróbáljuk kinyomozni az autóbalesetet.

Megpróbáljuk kinyomozni a telefonbeszélgetést is, melyet Eleanor szerint Douglas Hepner folytatott az anyjával, aki Salt Lake Cityben lakik.

- De azt nem tudja, hogy honnan történt a hívás - mondta Olga.

- Fölteszem, hogy teli tankkal indultak útnak - mondta Mason. - Valószínűleg Banningban vagy Indió-ban, esetleg Brawleyben álltak meg benzint venni. Ellenőrizzük mind a három helyet.

Ellenőrizzük minden jelentést, mely a másodikán este történt balesetekről számol be. Ellenőrizzük a rendszám-nyilvántartást és... nem tudják véletlenül, milyen kocsija van Hepnernek?

- Léghkondicionált Oldsmobile - mondta Olga. - A legmodernebb típus. Hepner nagyon büszke rá.

A telefon Mason íróasztalán élesen csöngetni kezdett.

Mason intett Della Streetnek, hogy tegye közelebb a telefont, s mivel tudta, hogy csak titkárnője és Paul Drake ismeri ezt a titkos számot, így szólt: - Paul Drake hív. Úgy látszik, van valami jelentenivalója. - Fölvette a kagylót: - Halló, Paul - mondta, mire fölhangzott Drake hangja.

- Szerencsénk volt, Perry, mindent megtudtunk arról a telefonhívásról.

- Beszélj - mondta Mason -, az ügyfeleim épp itt vannak az irodámban. Halljuk, mi újság.

- Jól sejtetted - mondta Drake -, Indióból beszéltek. Augusztus másodikán este kilenc óra

harmincötökör kapcsolt a központ. Meghívásos beszélgetés volt, Douglas Hepner hívta Sadie Hepnert, Salt Lake Cityben. A szám: Wabash 983226.

- Kutattatok a vonal túlsó végén is ?

- Még nem volt időnk - mondta Drake. - Gondoltam, előbb közlöm veled, aztán megmondod, mit akarsz csinálni.

- Majd visszahívlak - mondta Mason. Letette a kagylót, és Homer Corbinhoz fordult: - Kinyomoztuk Hepner anyját Salt Lake Cityben - mondta. - Nos, ha gyors munkát akarnak, a következőket javaslom: fölhívom és megmondom neki, hogy érdekel a fia holléte. Ha nem olyan sürgős a dolog, detektíveket küldök Salt Lake Citybe, és kerülő úton tudunk meg egyet-mást arról a nőről.

Olga és az apja jelentőségteljes pillantást váltottak. Olga válaszolt: - Azt hiszem, jobb lesz, ha fölhívja - mondta.

- Della, hívja Mrs. Sadie Hepnert. Salt Lake City, Wabash 983226. Jó lesz, ha figyeli a beszélgetést, amikor kapcsolják a számot.

Della Street fölvette a kagylót, bejelentette a hívást, és sürgős kapcsolást kért. A kis csoport csöndben ült és várákozott.

Della Street hirtelen intett Masonnek. Perry Mason fölvette a hallgatót.

- Adom a kért számot - mondta a központ.

- Halló - szólt a kagylóba Mason.

A vonal másik végén meleg csengésű, lágy női hang szólalt meg! - Halló, tessék.

- Mrs. Hepner? - kérdezte Mason.

- Igen, itt Mrs. Hepner.

- Halló, Mrs. Hepner, itt Perry Mason. Nagyon szeretnék beszélni a fiával, Douglas Hepnerrel. Meg tudná mondani nekem, hol érhetem el?

- Próbálta már Las Vegasban ? - kérdezte a női hang.

- Ott van? - kérdezte Mason.

- Barstow-ból telefonált Las Vegasba menet, két-három nappal ezelőtt... várjon csak... mikor is... pontosan meg tudom mondani... tizenharmadikán. Tizenharmadikán este.

- Úton volt Las Vegas felé ?

- Igen, azt mondta, ha lehet, feljön és meglátogat, de úgy látszik, nem tudta összehozni.

- Nem tudná megmondani, hol szállt meg a fia Las Vegasban, miért ment oda és... és kivel volt?

- Nem, sajnos ebben nem segíthetek magának, Mr. Mason. Szabad kérdezni, miért érdeklődik?

Mason eleresztette a kérdést a füle mellett.

- Meg tudná mondani, hogy a fia nős-e vagy sem? - kérdezte.

- Persze, hogy nőtlen.

- Azt hiszem, volt egy Eleanor Corbin nevű lány, aki...

- Igen, igen, Eleanor Corbin - mondta a hang. - Igen, Doug fölhívott, lehet annak már két hete is talán.

Eleanor Corbinnal volt akkor együtt, és olyasmiket mondott, amiből arra következtettem, hogy komoly a szándéka, de amikor Barstow-ból hívott föl, egy másik lánnyal volt, akit be is mutatott telefonon, Suzanne-nak hívták. Megkérdezhetem, miért keresi Douglast, Mr. Mason ? És hogyhogy engem hívott fel ebben az ügyben ?

- Nagyon szeretném megtalálni, és nem tudok más módot, hogy elérjem.

- Honnan tudta meg a számomat?

- Véletlenül megtudtam, hogy ön az édesanyja, és hogy Douglas szoros kapcsolatot tart fenn önnel.

- Ezt honnan tudta meg, Mr. Mason ?

- Barátainktól.

- Mi a foglalkozása, Mr. Mason ? Riporter ?

- Nem, dehogyis.

- Mi a foglalkozása ?

- Ügyvéd vagyok.

- A fiamat képviseli ?

- Nem. De azért érdekel...

- Azt hiszem, Mr. Mason, talán jobb lesz, ha további kérdésekkel egyenesen a fiamhoz fordul.

Sajnálom, talán máris valamivel többet mondtam, mint kellett volna. Azt hittem, maga Doug barátja. Isten vele.

A telefon kattant egyet a vonal végén.

Mason odaszólt Della Streetnek: - Ugorjon le Drake irodájába. Mondja meg neki, állítsa rá a Salt Lake-i detektívjeit Mrs. Hepnerre. Tudjanak meg róla mindent, amit lehet. Állítson munkába egy ügyes, rokonszenves idősebb nőt, aki kapcsolatot teremt Mrs. Hepnerrel, beférkőzik a bizalmába, és szóra bírja.

- Szeretnénk pontosan tudni, mit beszéltek - mondta Olga Jordan, amikor az ajtó becsukódott Della Street mögött.

Mason beszámolt a Mrs. Hepnerrel folytatott beszélgetésről. Amikor a Suzanne-ra vonatkozó részhez ért, Olga és az apja összenéztek.

- Ismernek valakit, akinek Suzanne a keresztnéve? - kérdezte Mason. - Gondoljanak vissza az utasok névsorára. Gondolkozzanak csak. Talán emlékeznek valakire, akit így hívtak. Valószínűleg fiatal, csinos nő lesz, aki érdeklődött Hepner iránt...

Olga Jordan hirtelen pattintott az ujjával.

- Megvan ? - kérdezte Mason.

Olga az apjára nézett. - Suzanne Granger! - kiáltott fel.

Homer Corbin összevonta szemöldökét, leeresztette a szemhéját, és tűnődött a kérdésen, aztán lassan megszólalt: - Igen könnyen lehet, hogy Miss Granger volt.

- Ki az a Suzanne Granger? - kérdezte Mason.

- A nevénél sokkal többet nemigen tudunk róla. Eleanor jobban ismerte, mint mi. Egy társasághoz tartoztak, mindig együtt szórakoztak, tánc után rendszerint minden este addig maradtak a bárban, amíg ki nem söpörték őket, és... azt hiszem, itt lakik a városban.

- Nem tudja véletlenül a címét?

- Én... várjon csak. Eleanornak van egy könyvecskéje, amibe beírja a címeket meg a neveket, hogy ne veszítse szem elől azokat, akikkel megismerkedett... Nem tudom, vajon magával vitte-e ezt a noteszt vagy az íróasztalában van. De megtudhatjuk, ha Bill otthon van, ő majd...

Olga a telefon felé nyúlt, és sebesen tárcsázott. Néhány pillanat múlva így szólt: - Halló. Halló, Bill... Bill, itt Olga. Figyelj ide, Bill. Fontos. Ne szakíts félbe, ne kérdezz semmit. Szaladj föl Eleanor szobájába, nézz be az íróasztalába. Keresd meg a noteszét a címekekkel. Keresd meg Suzanne Granger címét benne. Ha nem találsz, nézd meg, nincs-e ott valahol az utasnévsor. Tudod, a hajóról, amivel hazajöttünk.

- Ha kell, a címet megtudhatjuk az útlevelesztályon is - mondta Mason Olga apjának, vagy megkereshetjük a telefonkönyvben. De így talán könnyebben hozzájutunk. - Fölvette a másik telefonkagylót és beszólt a telefonos kisasszonynak: - Gertie, nézze meg a telefonkönyvben, van-e Suzanne Grangernek telefonja.

Gertie kis idő múlva jelentette Perry Masonnak: - Nem találok semmiféle Suzanne Grangert, Mr. Mason. Van itt egy S. Granger meg egy S. D. Granger, és...

- Megvan! - vágott közbe Olga diadalmasan a másik telefon mellett.

- Köszönöm, Gertie - mondta Mason. - Már nincs rá szükségem. - Letette a kagylót.

- Rajta volt az utasok névsorán - mondta Olga. - Suzanne Granger saját kezűleg írta rá a nevét és a címét. Belinda-társasház. - Aztán beszólt a telefonba: - Köszönöm, Bill. Mr. Mason irodájában vagyunk. Hamarosan otthon leszünk. Várj meg. - Letette a kagylót.

- Nos - folytatta Olga -, most már jó vágányon vagyunk. Persze a dolog meglehetősen kényes, Mr. Mason. Nem szegezheti neki egyszerűen a kérdést, nem kérdezheti meg egy fiatal nőtől, hogy együtt töltötte-e a hétvégét amnéziában szenvedő ügyfelének a férjével.

- Mr. Mason tudni fogja, hogyan intézze a dolgot, Olga - mondta Homer Corbin. - Ügyvéd lévén, bizonyára megérti, hogy nem tehetjük ki magunkat egy esetleges becsületsértési eljárásnak.

- Hát bizony, az ilyen ügyeknél ez a veszély mindig fennáll - mondta Mason. - Azt hiszem, személyesen fogom intézni a dolgot.

- Én is így szeretném - mondta Corbin. Fölállt. - Menjünk, Olga. Gondolom, mindent megtettünk, amit lehetett. Magánál vannak a filmek, Mr. Mason, a sürgöny, és megkapta a felvilágosítást Suzanne-ról. Bizonyára tudja, hogy mit kezdjen mindezzel. Csupán egy dologra szeretném még fölhívni a figyelmét. Eleanor másodikán este nagyon drága és feltűnő bőröndökkel hagyta el a házat. Elég sokat utazunk, és ahogy valószínűleg ön is tudja, a poggyász elvámoltatása a nagyobb hajókon meglehetősen bonyolult probléma. Rendszerint jókora idővesztést jelent, amíg az ember összekeresgéli és egy helyre rakja az egész poggyászát, mert a bőröndök többnyire olyan egyformák. Hogy ezt elkerüljem, nagyon jellegzetes bőröndöket csináltattam a lányoknak és magamnak is. Olga kofferei narancssárgafehér kockásak, Eleanoréi vörös-fehér kockásak. Eleanornak két bőröndje van és egy kék táskája. Biztosra veszem, hogy aki egyszer látta ezeket a bőröndöket, sose felejt el őket, olyan egyéni a mintájuk. Ha megpróbálják kinyomozni, mit csinált Eleanor Yumában és Las Vegasban, jó, ha eszében tartja, amit a táskákról mondtam.

- Köszönöm - mondta Mason -, ez nagyon hasznos lehet. A bőröndön szabályosan váltakoznak a vörös és fehér kockák?

- Igen; olyan, mint egy sakktábla - mondta Corbin. - Nagyon feltűnő holmi.

- Köszönöm - mondta Mason. - Most pedig megnézem, mit kezdek Miss Grangerrel.

- Természetesen óvatos lesz?! - mondta Corbin figyelmeztetően. Az ajtóból visszafordult. - Ne kímélje a költséget, Mr. Mason. Vegyen igénybe minden segítséget, amire csak szüksége van. Tegyen meg mindent, ami nézete szerint használhat az ügynek.

Mason bólintott.

Corbin két lépéssel kint volt az ajtón, aztán megfordult, visszajött, és azt mondta: - Jobban mondván, ne kímélje az ésszerű költségeket, Mr. Mason - azzal sarkon fordult, és kivonult az irodából.

ÖTÖDIK FEJEZET

A Belinda-társasház nem volt hivalkodó, mint a környék agyondíszített házai; szolidan méltóságteljes épület volt.

Az ügyeletes portás fölényesen mérte végig Masont és Della Streetet.

- Suzanne Grangert keressük - mondta Mason.

- Szabad a nevét?

- Perry Mason.

A portás arca nem árulta el, jelent-e neki ez a név valamit.

- Miss Granger pillanatnyilag nincs itthon.

- Mikor jön haza?

- Sajnálom, ezt nem tudom megmondani.

- S azt tudja, hogy itt van-e a városban ?

- Sajnálom, uram, ezt sem tudom.

- Hagyhatnék üzenetet a számára ?

- Természetesen. - A portás szertartásosan kivett egy papírlapot és egy borítékot a pult alól, és átnyújtotta Masonnek.

Mason elővette töltőtollal, egy pillanatig tétovázott, aztán írni kezdett:

Della, itt valami bűzlik. Gyanús nekem ez a fickó. Egy kicsit túl hűvös, túl szertartásos. A képe jéggé fagyott, amikor megmondtam a nevem. Mindjárt megírom az üzenetet. Maga úgy álljon, hogy szemmel tarthassa a telefonoskisasszonyt. Figyeljen, hátha fölcsíp valamit!

Mason Della Street elé tolta a cédulát, aztán váratlanul megszólalt: - Várjon csak, azt hiszem, mégis jobb lesz, ha részletesen írom meg a dolgot. Kaphatnék még egy papírt?

A portás némán odanyújtott egy lapot.

Mason átment az egyik íróasztalhoz, és leült. Della Street egy pillanatig még a portáspultrán maradt, aztán könyökét a pult szélén végigcsúsztatva, lassan és láthatólag céltalanul a kapcsolótábla felé húzódott.

A portás bement az üvegfalal elkerített irodába.

Mason várt vagy három percet, s közben mozgatta a tollat, mintha írna a papírra. A végén csupán ennyit írt:

Miss Granger, azt hiszem, jól tenné, ha saját érdekében minél előbb jelentkezne, akár személyesen, akár telefonon, mihelyt hazaérkezik.

Aláírta nevét, összehajtotta a levélkét, betette a borítékba és leragasztotta, aztán a pulthoz vitte, és ráírta a borítékra: Miss Suzanne Grangernek.

Della Street halkán mondta: - A pasas bement az irodába, és fölhívta a 360-as lakást. Még most is beszél.

A portás kisandított az üvegfalon át, csaknem abban a pillanatban letette a kagylót, kijött és a levélért nyúlt.

Mason a boríték fölött tartva a tollat, megkérdezte: - Mi a lakás száma ?

A portás egy pillanatig habozott, de Mason írásra kész tolla sürgette. Hideg, düledt szemével a toll hegyére meredt, aztán pillanatnyi gondolkodás után kibökte: - 358. Bár ezt egyáltalán nem szükséges fölírni. Miss Granger anélkül is megkapja az üzenetet.

Mason a címzett neve alá írta a lakásszámot, és átnyújtotta a borítékot a portásnak. - Legyen szíves gondoskodni róla, hogy Miss Granger nyomban megkapja, amint hazajön.

Mason karonfogta Della Streetet, és kimentek az utcára.

- Hát ez mi ? - kérdezte Della. - Suzanne Granger a 358-asban lakik, a pasas a 360-asba telefonált. Mi van emögött?

- Olyasvalami, amire rá kell jönnünk. Azt sem tudjuk biztosan, hogy Suzanne a 358-asban lakik - mondta Mason. - Az az érzésem, Della, többen összefogtak, hogy az orrunknál fogva vezessenek és letérítsenek bennünket a nyomról. Sétáljunk csak egy kicsit a ház körül.

- Sétáljunk?

- Úgy bizony - mondta Mason. - Hagyjuk a kocsit ott, ahol van, és nézzük, találunk-e valamit.

Nyilván van személyzeti bejárat, és... Itt egy sikátor. Forduljunk csak be.

Végigmertek a sikátoron, megkerülték a házat, és a hátsó oldalon megláttak egy széles kaput, amelynek vastag üvegtábláit acélháló borította. Mason és Della Street beléptek, és megpillantották a „Teherlift” feliratot.

Mason megnyomott egy gombot, s a lift dübörögve feljött az alagsorból.

A segédházfelügyelő kérdően nézett rájuk.

Mason méltatlankodva mondta Della Streetnek: - Gyalázat, hogy úgy bánnak az emberrel, mint a szeméttel ! Egyszerűen odavágják, hogy menjünk hátra a teherlifthez!

- Egyszer még megfizetünk ezért - mondta Della Street dühösen.

Beléptek a teherliftbe. - Harmadik emelet! - vágta oda Mason. - Remélem, nincs kifogása ellenünk?

- Mi a hézag ? - kérdezte a segédházfelügyelő.

- Semmi! - mondta Mason tüskésen, mintha égne a vágtyól, hogy verekedhessen. - Vacak kis kereskedő vagyok, ennyi az egész. Az elülső liftet, úgy látszik, a vendégeknek tartják fent!

- Jó, azért ne engem szidjon. Nekem is megvan a magam baja - mondta a házfelügyelő, és meghúzta a fogantyút, mire a lift lassan megindult fölfelé a harmadik emeletre. - Sokan utálják azt az ürgét, akire maga gondol.

Mason és Della Street kilépett a liftből, és elindult a 360-os lakás irányába.

Mason megnyomta a csengőt.

Egy harminc évesnél nem sokkal idősebb nő nyitott ajtót. Öltözetén látszott, hogy éppen el akart menni hazulról. Mondani akart valamit, de a meglepetéstől tátva maradt a szája. Hátralépett.

- Maga... itt?!- kiáltott fel.

- Pontosan - mondta Mason, de nem adott egyéb felvilágosítást, csak állt ott nyugodtan.

- De hát... én... én... mit akarnak itt? Talán a portás eltévesztette a számot... Mit akarnak?

Mason nem válaszolt a nő kérdésére, csak ennyit mondott: - Úgy látszik, tudja, ki vagyok.

- Fölsimertem magát a fényképeiről. Maga Perry Mason ügyvéd, és ez a titkárnője, Miss Street.

Mason hallgatott, mint a csuka.

- No, az vagy nem az ? - kérdezte a nő.

- Igen. Beszélni szeretnék magával.

A nő összevonta a szemöldökét, úgy nézte őket. Mason és Della Street belépett a lakásba.

Mason nyomban észrevette, hogy reggeli lapok hevernek a padlón, és hogy valaki szép rendesen kivágta a parkbeli kísértetről szóló riportot az egyik újságból.

- Biztos benne, Mr. Mason, hogy nem téved? Nem téveszt össze valakivel? Mérget vennék rá, hogy még csak nem is hallott rólam soha. A nevem Ethel Belan.

Mason elfogta Della Street tekintetét, és figyelmeztető pillantást vetett titkárnőjére. - Üljön le, Della - mondta, és maga is kényelmesen letelepedett az egyik karosszékre.

- Nem, nem tévedek, Miss Belan. Magával akarok beszélni. Azt a fiatal nőt képviselem, akiről, látom, már, olvasott - mondta Mason, és rámutatott a megcsonkított újságra a padlón.

Ethel Belan szóra nyitotta száját, aztán láthatólag meggondolta a dolgot, és hallgatott.

- Szép lakása van - mondta Mason.

- Örülök, hogy tetszik.

- Ugye, az utcai ablakokból kilátni a Sierra Vista parkra ?

- Igen. Nagyon kellemes, hogy mindjárt az utca túlsó oldalán park van.

- Egyedül lakik itt? - kérdezte Mason, és körülnézett.

Ethel Belan is körülpillantott a szobában, mintha keresne valamit, ami megsúghatná neki, hogyan viselkedjen ebben a helyzetben. Szeme egy pillanatra megállt a telefonon, aztán továbbsiklott az ablakra. - Már jóideje bérelem a lakást. Egy nagyon helyes fiatal nő lakott itt velem, de másik állásba került a keleti városrészben, és én... hát... eddig még nem találtam megfelelő lakótársat. Jobb, ha az ember óvatos.

Mason bólintott és elővette a cigarettatárcáját. - Dohányzik? - kérdezte Ethel Belantól.

- Nem, köszönöm, nem cigarettázom.

- Rágyújthatok?

- Természetesen.

Mason rágyújtott, és hátradőlt a széken.

- Éppen el akartam menni hazulról - mondta Ethel Belan nyomatékosan.

Mason újra bólintott, és némán szívta cigarettafüstjét.

- Mr. Mason, megmondaná, hogy tulajdonképpen mit akar ?

Mason kissé meglepettnék látszott: - Nem tudja ?

- Én... jobban szeretném, ha megmondaná. Én... Mason figyelmesen nézte a füstöt, mely kígyózva szállt fölfelé a cigarettafüstjéből. - Ha az ember az ügyfelét képviseli, óvatosnak kell lennie. Nagyon könnyű kijelenteni valamit, amit aztán esetleg félreértenek, mire a helyzet bonyolulttá válik. Sokkal jobb hagyni, hogy a másik fél beszéljen, aztán vagy egyetértünk vele, vagy nem.

- De hát, Mr. Mason, nekem az égvilágon semmi beszélőnivalóm nincs magával. Természetesen tudom, hogy maga sikeres és híres ügyvéd, de...

Mason szeme makacsul fogva tartotta a nő tekintetét. - A magáé az az esőkabát, amelyet Eleanor viselt ? A kérdés váratlanul érte Ethel Belant.

- Hogyhogy... - hebegett. - Én... ó, hát ezért jöttek ide?! Az esőkabát vezette el hozzám...

Mason elmélyülten nézte a cigarettafüstöt, mely csigavonalban kanyargott fölfelé.

- Mr. Mason, Eleanor küldte magát, vagy csak az esőkabát miatt jött?

Mason hirtelen Ethel Belanra nézett. - A holmijáért jöttünk - mondta.

- De hát... nálam...

- Elhoztam a titkárnőmet - mondta Mason - arra az esetre, ha be kellene csomagolni.

- Igen, de... honnan veszi, Mr. Mason, hogy Eleanor dolgai nálam vannak ?

Mason megrázta a fejét.

- Úgy tudom, hogy Eleanor semmire sem emlékszik. Nem tudja, hol volt, és hogy mi történt az utóbbi két hét alatt - mondta Ethel Belan.

Mason oly talányosan mosolygott, mint egy szfinx.

- Jól van - mondta Ethel Belan váratlanul -, azt hiszem, rendben van a dolog. Maga jónevű ügyvéd, és nyilván nem jött volna ide Eleanor holmijáért, ha nem ő küldi. Erre tessék.

Bevezette őket az egyik hálósobába, és kinyitotta a faliszekrényt: - Minden, ami itt lóg az akasztókon, az övé. Ezek itt a bőröndjei, és...

- És amint látom, a kiegészítők - mondta Mason, és rámutatott a piros-fehér kockás kiegészítőkre.

- Úgy van.

- Csomagoljon össze mindent, ahogy jön, Della - vetette oda Mason.

Della Street bólintott.

- Mi addig ki is mehetünk és leülhetünk, Della majd becsomagol.

- De... nekem találkozóim vannak, Mr. Mason. Én... én megvárom, amíg Miss Street becsomagol, aztán én is mindjárt megyek. Talán segíthetek is.

Mason bólintott.

A két nő leszedte a ruhákat az akasztóról, és berakta a bőröndökbe. Ethel Belan kihúzott egy fiókot, zsebkendőket, fehérneműt, harisnyákat vett elő, és átadta Dellának. Della Street nem beszélt, csak csomagolt.

- Azt hiszem, nincs más - mondta Ethel Belan.

- Természetesen bízunk a diszkréciójában - mondta Mason jelentősegteljesen.

Ethel Belan habozott egy pillanatig, aztán így szólt: - Egyébiránt, Mr. Mason, még egy heti lakbér jár nekem.

- Igen, persze - mondta Mason, és előhúzza a pénztárcáját. - Mennyi is az ?

- Nyolcvanöt dollár.

Mason észrevehetően tévovázott.

- Persze - mondta Ethel Belan gyorsan -, ez nem pontosan a fele annak, amit a lakásért fizetek, de ebben a bérben állapotunk meg.

- Értem - mondta Mason és kiszámolt egy ötvenest, három tízest és egy ötdollárost. Átnyújtotta a bankjegyeket Ethel Belannak. - Minthogy megbízásból dolgozom, természetesen be kell nyújtanom a költség számlát, arra kérném hát, ha nincs ellenére...

- Egyáltalán nem - mondta Ethel Belan. Elővett egy darab papírt, és ráírta:

Átvettem Perry Masontól, Eleanor Corbin ügyvédjétől, nyolcvanöt dollárt, az augusztus 16-tól augusztus 23-ig terjedő időre szóló lakbér fejében.

Aláírta, Mason pedig komoly arccal zsebre dugta az elismervényt.

- Ha elbírja a kiegészítők, Della, akkor én viszem a másik kettőt.

Ethel Belanban felülkerekedett a kíváncsiság. - Nem értem, hogy... hogy jutottak fel ide? - kérdezte.

- Azután, hogy a portás telefonált magának - mondta Mason -, éreztük, hogy nem igen számíthatunk a segítségére.

- De maguk... maguk nem is engem kerestek! Mason mosolygott. - Ügyvédi diszkréció is van a világon, Miss Belan.

- Értem - mondta a nő komolyan. - De remélem, a személyemmel kapcsolatban is olyan diszkrét lesz, Mr. Mason, mint egyéb dolgokban. Elég felelősségteljes állásom van egy belvárosi áruházban.

Véletlenül ma délután szabadnapos vagyok. Ezért találtak itthon.

- Igen - mondta Mason -, és azt hiszem, helyes lenne, ha nem említené senkinek a látogatásunkat.

- Hogy viszik ki a táskákat?

- Majd elintézzük - mondta Mason. - Jöjjön, Della. Miss Belan, várhat öt percet mielőtt elindul?

A nő az órájára pillantott. - Sajnos, nem várhatok. Máris mennem kell. Majd lemegyek a... ó, értem már, nyilván a teherlifttel jöttek fel.

Mason bólintott.

- Értem - mondta Ethel Belan. - Ugyanúgy viszik ki a bőröndöket is. Akkor hát ezer köszönet, Mr. Mason. - Kezet nyújtott az ügyvédnek, kedvesen rámosolygott, futólag kezét fogott Della Streettel is, és kiment velük a lakásból. Rögtön a személylift felé indult.

Mason és Della Street körbementek a folyosón a teherlift felé.

- Gondolja, hogy elmondja a portásnak? - kérdezte Della Street.

- Fene tudja - mondta Mason -, de a bőröndöket megszereztük. Nyilvánvalóan Eleanor poggyásza; majd eltesszük.

Della nagyot sóhajtott. - Istenkém, még most is kóvályog a fejem. Soha életemben nem lepődtem meg annyira, mint amikor rájöttem, hogy Ethel Belan nem Suzanne Granger, vagyis inkább... úgyis tudja, mire gondolok. És ahogy maga blöffölt! Szinte elakadt a lélegzetem, amikor maga csak úgy mellékesen megkérdezte, övé-e az esőköpeny.

- Világos, hogy az övé - mondta Mason. - A száraz évszakban vagyunk, s amikor Eleanor pakolt, biztosan nem tett be esőköpenyt, jobban mondva, nem olyan vastag köpenyt, mint amilyent viselt, amikor a rendőrség elcsípte. Ha lett volna esőköpeny a bőröndjében, az olyan hajszálvékony plasztik kabát lett volna, amit kis csomaggá lehet összehajtogatni.

- De mi az ördögnek kellett Eleanornek levetkőzni ebben a lakásban, fölvenni az esőköpenyt, kimenni a parkba, és ott eljárni a hétfátyoltáncot? És miért adta oda neki Ethel Belan az esőköpenyt, és...

- Ne feledjünk el valamit - mondta Mason. - Lehet, hogy nem is adta oda Eleanornek az esőköpenyt. Lehet, hogy Eleanor egyszerűen eltulajdonította a kabátot. Az világos, hogy a kabát Ethel Belané. Ennyi az egész. Ő sem mondott mást.

- Igen, ez igaz - mondta Della Street.

- Persze, abból a feltevésből indult ki, hogy mi tudjuk - mondta Mason. - Figyelje meg, ez az elismervény a 16-tól 23-ig esedékes bérre szól. Ma 17-e van. Láthatja, hogy Ethel Belan fél szemmel mindig az anyagiakra sandít, s mivel a lakbér hétről hétre szólt, föltehetjük, hogy a bérlet vagy 2-án, vagy 9-én kezdődött.

- De Eleanor 2-án este ment el hazulról.

- Így van - mondta Mason -, tehát a bérlet valószínűleg 9-én indult, s így nyitott kérdés marad, hogy mit csinált Eleanor másodikatól kilencedikéig.

- És azt észrevette, hogy Ethel Belan úgy beszélt róla, mint Eleanor Corbinról, nem pedig Eleanor Hepnerről?

- De mennyire - mondta Mason.

- Mi az ördögöt csinált ebben a lakásban kilencediktől tizenhatodikáig?

A teherlift döccenve megállt. Az ajtó csörömpölve kinyílt. Mason félreállt, hogy Della beszállhasson, aztán utánament a két bőrönddel. Úgy vitte a táskákat, mintha üresek volnának.

- Egy kis táskajavítás, és ezért küld minket hátra a hátsó bejáratához. A személylift a vendégek számára van fönntartva - mondta Mason a házfelügyelőnek.

- Tudom, tudom - mondta az együttérző hangon. - Fura dolgokat művelnek itt. Ha adott volna egy dollárt a liftes fiúnak, hogy vigye le, maguk is lemehtek volna vele, de...

- Hogy mi egy dollárt adjunk a liftes fiúnak! - kiáltott fel Mason. - Egy dollárt! Miért? Egy dollárt, azért, hogy kivigye a bőröndöket a hallon át az utcára a kocsizhoz?

A lift csörömpölve, dőcögve ment lefelé, aztán megállt a földszinten. Mason és Della Street kiléptek a sikátorba.

- Menjen és hozza a kocsit, Della - mondta Mason a titkárnőnek. - Hajtson ide a sikátorhoz, és itt

vegyen föl. Én majd várok a csomagokkal.

- Miért nem maga megy a kocsíért, én meg...

- Valaki még megpróbálhatná elvenni magától a táskákat - mondta Mason vigyorogva.

A lány három perc múlva visszajött a kocsival. Mason berakta a bőröndöket a csomagtartóba. Della Street odébb csúszott a vezetőülésről, és Mason beült a volán mögé.

- Hová megyünk? - kérdezte Della.

- Mit szólna a maga lakásához? - kérdezte Mason. - Ez a holmi nagyon föltűnő, még szemet szúr valakinek az irodában. Valószínűleg az újságok is írnak majd ezekről a táskákról.

Della Street bólintott.

Mason behajtott a délutáni csúcsforgalomba, egy útkeresztezésnél megállt, és intett egy újságáros fiúnak.

Miközben Mason továbbhajtott, Della Street átfutotta a délutáni kiadást.

- Nahát! - kiáltott fel Della Street. - Ezeknek a firkászoknak, úgy látszik, különös örömet szerez, hogy tudtára adhatják, maga nem valami jól fekszik náluk.

- Hogyhogy?

- Nyilván megérezték, hogy kerülni akarja a nyilvánosságot, s ezért bőven kitálalnak mindent. Persze ez nekik való sztori. „Vagyonos család fölismeri az örökösöt. Drága ügyvéd megbízást kap nyilvánosság kizárására és a fiatal nő képviselőjére bármely ellene indított esetleges eljárásban”. Főnök, ha jól megnézzük, nem vitás, hogy a család nagyon furcsán viselkedett. Nem igaz? Mason bólintott.

- Előhozakodni azzal, hogy a meghatalmazás ilyen jellegű... atyaisten!... gyilkossági ügyekben várhat az ember ilyenféle meghatalmazást.

Mason ismét bólintott.

- És ez a fecsegés arról, hogy a családot meg kell védeni a nyilvánosságtól! Ha jól meggondolja a dolgot, épp az, amit ezek csináltak, az biztosította neki a nyilvánosságot, még hozzá tisztesen akkorát, mint amennyiben máskülönben részük lett volna!

Mason újra bólintott.

- Látom, nagyon érdeklődik magát, amit mondok - szólt Della Street.

- Csupán egyetértettem magával.

- Hopp, most jut eszembe valami. Nem furcsa, hogy ezek eljöttek magához, arra kérték, hogy kezelje úgy az ügyet, hogy ne szivároгjon ki sok részlet, és azt is mondták, hogy szeretnék, ha az ügy nem verne föl nagy port? És mi történt? Egy jelentéktelen ügyet alaposan fölfújta. Perry Mason, a híres büntetőjogász, a család meghatalmazottja kirúgja az orvost, hipp-hopp, eltünteti a beteget egy magánszanatóriumba, de mentőkocsiban, amelyik szirénázva, százkilométeres sebességgel rohan át a tilos jelzéseken, hogy ne lehessen követni. Senki sem tudja, hol a beteg. A vagyonos család, a háttér, az európai utazások, az apa képe. A história a szökésről Hepnerrel. Atyaisten! Főnök, ennyi ellentmondás! Azt mondták magának, mindent megtesznek, hogy semmi ki ne szivároгjon, és mi az eredmény: a címlapról ordít az ügy a világba. Mason megint bólintott.

- Azt szeretném tudni, hogy az a gondolat, ami az imént csaknem föbe kólintott, magának mikor jutott először az eszébe?

- Amikor átadták a kétezeröttszáz dolláros csekket - mondta Mason.

- És mit gondol, miért csinálták ezt?

- Mert, ahogy Olga Jordan olyan találóan fogalmazta meg, tekintve a bajokat, amelyekbe Eleanor már eddig is belemászott, ez most biztosan osztályon felüli marhaság.

- Érdekes lesz Suzanne Grangerrel beszélgetni - mondta Della Street -, meg megtudni, hogy neki mi köze az ügghöz. Úgy érzem, ő a háromszög harmadik szöge.

Della Streetet bosszantotta az ügyvéd szükszavúsága, kényelmesen elhelyezkedett hát az ülésen, és nem szólt többet, amíg oda nem értek a házhoz, amelyben lakott.

- Hívjam a liftes fiút? - kérdezte.

- Ne hívja - mondta Mason. - Fölmegegyek magával. Így, aki lát bennünket, azt gondolhatja, hogy hivatalos úton volt, és most érkezik haza a poggyászával. Csak ne volnának olyan feltűnőek ezek a táskák.

Beléptek a házba; a hallt üresen találták. Fölmentek Della lakásába.

- Rakjam ki a ruhákat akasztókra, vagy hagyjak mindent úgy, ahogy van? - kérdezte Della.

- Ne csomagoljon ki. Azt hiszem, úgyis figyelmesen megnézett minden darabot, amikor bepakolt.

- Pontosan olyan a ruhatára, ahogy sejtettem - mondta Della. - Egy részét ki se csomagolták. Ruhák minden alkalomra, hozzávaló fehérneművel, egy csomó harisnya. Azt hiszem, a személyesebb holmija a kiegészítésekben van.

- Nézzünk csak bele - mondta Mason. - Jobb, ha tudjuk, mink van.

- És ha be van zárva? - kérdezte Della Street.

- Akkor lakatost hívunk és fölnyitattjuk. Látni akarom, mi van benne.

Della Street megpróbálkozott a zárral; a nyelvek föl pattantak, és Mason fölemelte a táskafedelét.

- Ó! - kiáltott fel Della. - Milyen gyönyörű!

A táskabelsőjét gondosan úgy tervezték meg, hogy az oldalán körös-körül kozmetikai szerek voltak elhelyezve, különleges tartókban. A fedél belső oldalába szép metszett tükröt illesztettek, s a tükör és a fedél széle közt bőrhurokban teljes manikűrkészlet díszlett. A közepén fennmaradó üres helyen néhány összehajtott harisnya, fehérnemű meg egy hálóging volt.

Della Street vállához próbálta a hálóginget. - Ejha, ez igazán csinos! - mondta. Divatos, rövid hálóging volt, nem sokkal hosszabb, mint egy pizsamakabát.

- Ez igen! - mondta Mason vigyorogva. - Úgy látszik, egy kicsit elmaradtam a fejlődéstől.

Della nevetett, összehajtotta a holmikat, és visszatette a kiegészítésekbe. Szórakozottan lecsavarta az egyik téglát. - Eleanor nyilván gondosan ápolja a bőrét - mondta.

- Az eredmény őt igazolja - mondta Mason. - Látnia kellett volna, amikor a kórházban félredobta a takarót, és ki akart bújni az ágyból!

- Jó bőr?

Mason mosolygott, mint aki kellemes emlékeket idéz.

Della Street kíváncsian bedugta ujját a téglába, és azt

mondta: - Na most megnézem, milyen hatással van ez a drága krém a dolgozó nő bőrére, és... - Hirtelen elhallgatott.

- Mi az? - kérdezte Mason.

- Van benne valami. Valami kemény. Kihúzta az ujját, egy krémcsomóval.

- Olyan a tapintása, mint az üvegnek vagy... - Della Street papírzsebkendőt vett elő, beledörzsölte a krémcsomót, aztán kinyitotta a papírt.

- Úristen! - kiáltott fel Mason.

Egy szépen csiszolt gyémánt szikrázott előttük.

- Van még más is? - kérdezte Mason.

Della Street megint bedugta ujját a téglába. Amikor kihúzta, ismét valami kemény tapadt hozzá. Újra letörölte a krémet, s ezúttal egy szép zöld smaragd bukkant elő.

- Nem sokat értek a drágakövekhez - mondta Della Street -, de azt hiszem, ez kétségkívül a termés krémje.

- Talán inkább a krém termése - mondta Mason.

A titkárnő elmosolyodott. - Akkor nézzük meg, mi van még a krémekben.

Mason bólintott.

Mire Della Street teljesen kiaknázta a téglát, tizenöt gyémánt, három smaragd és két rubin feküdt előttük.

- Van itt még egy sereg téglát, meg mindenféle üvegcsék - mondta Della.

- Majd megnézzük - mondta Mason.

- És mit gondolsz, mit szól majd ahhoz Eleanor, hogy így garázdálkodunk a kiegészítésekben?

- Majd meghalljuk - mondta Mason -, de azért csak nézzük meg.

- Lehet, hogy nem fog tetszeni neki.

- Az ügyvédje vagyok.

- Ezt ő nem mondta, csak a család.

Mason tűnődött egy-két pillanatig: - Igaza van - bólintott végül. - De azért folytatjuk, Della.

Húsz perc múlva Della Street egy halom szikrázó drágakőben gyönyörködött.

- Te jó ég, főnök, micsoda vagyon fekszik itt! Mit csinálunk ezekkel ?

- Megszámoljuk - mondta Mason -, és leltárba vesszük. Egyébként selyempapírba csomagoljuk őket, nehogy összekarcolódjanak.

- Aztán mi lesz velük?

- Aztán - mondta Mason - biztos helyre tesszük. - Az irodai pánccsaszekrényre gondol?

Mason a fejét rázta.

- Pánccsaszekrény valamelyik bankban ?

- Az egy kicsit kínos lenne. - Hogy érti ezt?

- Nem tudunk semmit ezekről a kövekről. Lehet, hogy Eleanor személyes tulajdona az egész. Lehet, hogy lopott holmi, lehet, hogy csempészárú. Az is lehet, hogy nagyon fontos, esetleg nagyon veszélyes bizonyíték valaki ellen.

- És ha így van, akkor mi lesz?

- Ha így van, meg kell állapítanom, hogy nagyon kényes helyzetben vagyok - mondta Mason. -

Megbízásom szerint természetesen Eleanor Corbin, vagy talán Eleanor Hepner érdekeit kell védenem.

- Meg a Corbin család jó hírnevét - egészítette ki Della Street. - Azt hiszem, ez volt a legfontosabb szempont, amikor a megbízást adták.

Mason bólintott.

- Akkor hát? - kérdezte Della Street.

- Telefonálok Paul Drake-nek - mondta Mason. -Ő majd küld egy fegyveres detektívet, aki őrizni fogja magát. A detektív elkíséri a belváros egyik legjobb szállodájába. Válassza ki azt, amelyik legjobban tetszik magának, s ahol legszívesebben lakna, ha korlátlan költségvetésű lenne. Della Street kérdően fölhúzta a szemöldökét.

- Igazi nevén fog bejelentkezni, úgyhogy szó sincs bujkálásról. Viszi a poggyászát is, és rögtön azután, hogy bejelenti magát, és a szobájába vezetik, újra lemegy, és megmondja a portásnak, hogy az értékeit a szálló széfjében akarja elhelyezni. Ezeknek a nagy szállodáknak kitűnő pánccsaszekrény van pánccsaszekrényekkel. Kap egy ilyen rekeszt, és beteszi a drágaköves csomagot. A portás majd bezárja a rekeszt, és átadja magának a kulcsot.

- És aztán ?

- Aztán - mondta Mason - kettős életet fog élni. Nappal tovább dolgozik nálam, mint rendszeren, de a késő délutáni és az esti órákban maga lesz az elbűvölő, titokzatos Miss Street, aki föltűnést kelt a szállodában, fölveszi feszes lastex fürdőruháját, megmártja magát a medencében, hűvösen és tartózkodóan viselkedik, de egyáltalán nem hozzáférhetetlenül. És ha valamelyik jó kiállítású ifjú szoknyavadász akcióba lép, az magát roppantul szórakoztatja majd. Ha meghívja egy pohár italra vagy vacsorára, elfogadja a meghívást. Paul Drake emberei, akik egy percre sem tévesztik magát szem elől, azonnal megtudnak mindent a fiatalemberről, azt is, vajon csak egyszerűen hivatásos szoknya vadász-e, vagy más dolgok keltették fel az érdeklődését, nem a maga arca, alakja és egyénisége.

- És a pánccsaszekrény kulcsa ?

- A kulcsot, amint megkapta, rögtön átadja nekem - mondta Mason -, és gondom lesz rá, hogy biztos helyre tegyem, úgyhogy ha valamilyen zsebtolvaj beleturkál a pénztárcájába, mialatt maga táncol vagy iszik, nem talál mást, csak azt a pénzt, amit költségeinek fedezésére Corbinéktól kap.

- A feladat nagyon izgalmasnak és kellemesnek látszik - jegyezte meg Della Street.

- Akkor kezdhetjük - mondta Mason. A telefonhoz ment, és fölhívta Paul Drake-t.

- Perry Mason beszél. Legyen szíves kapcsolja Pault... köszönöm.

Egy pillanat múlva jelentkezett Drake. Mason ezt mondta: - Paul, testőrökre van szükség. Olyanok kellene, akik megbízhatók, kemények, és nyitott szemmel járnak a világban.

- Oké.

- Mennyi idő alatt küldheted őket?

- Ha sürgős, fél óra vagy háromnegyed óra múlva.

- Sürgős.
- Hol jelentkezzenek ?
- Della Street lakásán.
- Oké. Kit kell őrizniük?
- Dellát.
- Mi az ördög!
- Olyasvalakit akarok, akinél van fegyver, és tud is bánni vele - mondta Mason. - Della ugyanis egy luxusszállodába költözik. Azt akarom, hogy a szállodában föltűnés nélkül szemmel tartsák.
- Na várjunk csak - mondta Drake. - Luxusszállodát mondtál?
- Igen, a legjobbat.
- Nem megy a dolog, hacsak nem olyan helyről van szó, ahol ismerem a házi detektívet, és még akkor is...
- Mi az, hogy nem megy a dolog?! - vágott közbe Mason.
- Nem lehet megcsinálni, ennyi az egész. Nem lebzselhet naphosszat egy ilyen helyen, nem tarthat szemmel egy olyan csinos nőt, mint Della Street, anélkül, hogy észre ne vennék. Aztán engem is beleráncigálnak a dologba, és...
- És nem vehetnek ki az embereid szobát a szállodában?
- Dehogynem, ha ezt is megéri neked. Jó szállodában az ilyesmi nem olcsó multság.
- Oké - mondta Mason -, vegyenek ki szobát. Az egyik fickó legyen fiatal, aki kísérőnek is alkalmas, ha éppen arra van szükség, a másik idősebb, deres fejű, kemény ember legyen, akit jobban érdekelnek a pénzügyi vonatkozások, mint a fürdőruhás női alakok, akit nem bűvöl el egy feszülő harisnya, inkább a vagyoni körítést tartja szemmel. És ha kettő nem elég, majd szólok.
- Mire megy ki a játék ? - kérdezte Drake.
- Most és itt nem mondhatom el. Na és hogy haladsz a házi feladatoddal ?
- Mindig történik valami - mondta Drake. - Láttad már az újságokat?
- Dellától tudom, hogy alaposan föl hívtuk magunkra a közfigyelmet.
- Az semmi - mondta Drake. - Ide figyelj, Perry, akasszanak föl, ha rá tudok jönni, hol esküdött meg Eleanor azzal a Hepner-fickóval. Állítólag Yumában volt az esküvő, Arizonában. Átnéztük az anyakönyveket, még arra is gondoltunk, hogy talán álnéven esküdtek, ellenőriztünk tehát minden bejegyzést azokról a házasságokról, amelyeket augusztus másodikán és harmadikán kötöttek. Sikerült mindent személyt lenyomoznunk. Továbbá részletesen utánajártunk minden autóbalesetnek, amely másodikán este történt a Yumai úton, és nem találtunk semmit. Nyoma sincs Douglas Hepnernek, semmiféle...
- És mi van az anyjával Salt Lake-ben ? - kérdezte Mason.
- No látod, itt már *igazán* van valami.
- Micsoda ?
- Az állítólagos anyukáról kiderült - mondta Drake -, hogy egy huszonhét év körüli barna csinibaba, tele mindenféle drága holmival, luxuslakásban lakik, ha egyáltalán otthon van, mert inkább ide-oda röpdös, mint a vörösbecy tavasszal. Előzetes bejelentés nélkül, utolsó pillanatban beül a repülőgépre, és...
- És Douglas Hepner anyjának szerepét játssza ? - kérdezte Mason.
- Nyilván csak telefonon. A lakásbejelentő Mrs. Sadie Hepner nevére szól.
- Te jóisten! Még egy feleség ?
- Ezt nem tudjuk.
- És mit mond a nő ?
- Nem mond semmit. Ahogy befejezte a beszélgetést veled, nyilván lecsapta a kagylót, és úgy elpucolt, mintha puskából lőtték volna ki. Valószínűleg éppen csomagolt, amikor föl hívtad. Ma reggel jött haza valamilyen rejtélyes útjáról, és a hívás után talán tizenöt perc se telt el, máris összecsomagolt és meglépett. Egy sereg táskával beült a szép fényes Lincoln-kocsijába, azt mondta a

garázmesternek, hogy Denverbe indul, és odébbállt. Mire az embereim a lakásához értek, már messze járt. Nyomon követtük a garázsig, ott aztán falba ütköztünk. Próbáljunk meg a nyomába szegődni ?

- Persze. Keressétek Denverben, San Franciscóban, és itt.
- Mint valami gombostűt a szénaboglyában. Talán ki tudnánk nyomozni a jogosítvány száma alapján, ha megszáll valamelyik kaliforniai motelben, de ha tényleg Denverbe ment ?
- Ha Denvert mondott, valószínűleg Kaliforniát gondolt. Próbáljátok csak meg, Paul. És mi van a sürgönnyel, ami Yumából jött?
- Azt a sürgönnyt telefonon adták fel egy nyilvános állomásról. Ennél többet senki se tud róla. Száz meg száz hasonló szövegű sürgöny megy át naponta a Yumai táviróhivatalon.
- Folytassátok a nyomozást minden felderítetlen ponton - mondta Mason.
- Jó - mondta Drake -, közben tartunk minden szálat. Küldtem egy embert Las Vegasba. Sikerült jó másolatokat csinálnunk azokról a filmekről, tehát repülővel indítottam el az emberemet, hogy gyorsabban odaérjen. Majd körülszimatol a helyszínen. Las Vegasban is átnézzük a házassági bejegyzéseket. Késő estére biztosan lesz újabb anyagom.
- Majd átmegegyek érte - mondta Mason. - És küldd az embereidet, ahogy megbeszéltük.
- Persze - kezdte Drake - sokat segítene, ha mondanál valamit, amiből sejthetném, hogy miben töröd a fejed, és mit is vársz tulajdonképpen.
- Információt, tőled.
- Mindjárt gondoltam - mondta Drake szárazon.

HATODIK FEJEZET

Már majdnem tíz óra volt, amikor Perry Mason betoppant Paul Drake irodájába.

A detektív ingujjban ült íróasztalánál, kávéját kortyolgatta, és a fülén tartotta a telefonkagylót.

Bólintott, amikor Mason belépett, letette a kávéscsészét és így szólt: - Valami fontosra akadunk Las Vegasban, Perry. A mindenségit! Egész sereg ember állt rá erre az ügyre. Mindegyiknek megmondtam, hogy abban a pillanatban telefonáljon, amint valami fontosra bukkan. Las Vegasban sincs házassági bejegyzés. Az emberem odaát azt mondja, hogy már legalább száztizenöt... Halló, halló... Halló, igen... Mit csinált?... Rendben van, próbálják csak tovább is... Rendben... - Drake letette a kagylót, fáradtan sóhajtott: - Mi ez a trükk Dellával?- kérdezte.

- Dellából nagy nő lett - mondta Mason. - Beállt gazdag naplopónak, és éli világát.
- Mindjárt gondoltam. De azért dolgozó nő maradt?
- Nappal dolgozó nő, este a szállodában lakik, és az embereid figyelik.
- Csalikacsa ? - kérdezte Drake.
- Lehet. Mi hír van Douglas Hepnerről ?
- Furcsa dolog ez - mondta Drake.
- Micsoda ?

Drake eltolta maga elől a kávéscsészét. - Átröpítettem Las Vegasba egyik emberemet - mondta. - Egy marék fényképet is vitt magával Hepnerről. Fölkereste néhány ottani kollégámat, és munkába állította őket is. A kutyafejét, Perry! Van fogalmad arról, hány ember fordul meg Las Vegasban egyetlen hét alatt?

- Rengeteg - mondta Mason. - Mire akarsz kilyukadni? Ízelítőt óhajtasz adni valami különlegesen briliáns detektívmunkából ?

- Ördögöt! - mondta Drake. - Abból indultunk ki, hogy ez a Hepner fickó próbálkozott egy kis szerencsejátékkal, és lehet, hogy ez vezet nyomra. Akármilyen csekély volt is a valószínűség, fogtuk a fényképét, és beállítottunk néhány krupiéhoz, akiket ismerünk. Értsd meg, Perry, alig volt esélyünk, egy az ezerhez, egy a millióhoz, hogy ebből kijön valami, mégis megpróbálkoztunk vele, hogy lássuk, mi lesz.

- És mi lett?

- Az egyik krupié ismerte a pasast.
- Douglas Hepnert?
- Igen. Nem látta a fickót egy éve, de ismerte, mindent tudott róla, azt is, hogy mivel foglalkozott.
- Köpd már ki - mondta Mason.
- Profi hazárdjátékos volt. Hivatásszerűen pókerezett egy darabig. Az egyik kaszinó pénzelte, ő volt a fölhajtó. Rulettet is játszott, meg huszonegyet, még hozzá nagyon tisztességesen. Megbízható volt, éles szemű, gyors, az emberek szerették, kellemes volt a hangja, az egyénisége, és...
- Mikor volt ez ?
- Úgy három-négy évvel ezelőtt.
- Térjünk talán rá a jelenre - mondta Mason türelmetlenül. - Most miből él?
- Akár hiszed, akár nem, jutalmakból.
- Miféle jutalmakból ? Kitől kapja ?
- Az Egyesült Államok kormányától.
- Hogyhogy ?
- Tudod, mi van akkor, ha az emberek Európába mennek? - kérdezte Drake.
- Tudom. Képes levelezőlapokat küldenek haza. Emléktárgyakat hoznak magukkal, és...
- És nem riadnak vissza egy kis csempészéstől sem, főleg a nők. Néha semmiség az egész, néha óriási érték.
- Folytasd - mondta Mason.
- Az Egyesült Államok vámhatósága jutalmat ad minden olyan felvilágosításért, amely csempészett áruk fölfedezéséhez vezet. Nagyfenekiné becsempész egyezer dolláros briliánst. Biztos, hogy nem kapják el, ha csak egy besúgó nem figyelmezteti a hatóságokat.
- Mason bólintott.
- De ha a hatóságoknak besúgták a dolgot, akkor Nagyfenekiné minden holmiját gondosan átvizsgálják. Megtalálják a briliánst. Elkobozzák. Megbírságot adják a nőt. És ha szeretné visszakapni a gyémántját, akkor visszavásárolhatja. Jó kis üzlet ez a kormánynak, s a kormány természetesen meg akarja tartani a besúgóit, tehát jól megfizeti őket.
- Nos, Douglas Hepner barátunk körülbelül két évvel ezelőtt átment Európába. Gondolta, majd kártyázik egy kicsit a hajón. De aztán rájött, hogy ez túlságosan kemény dió. A nagy hajóstársaságok nem szeretik, ha a hivatásos játékosok elszedik az utasok pénzét. A kellemes modorú, jó emberismerő, barátságos Hepner tehát inkább a szemét és fülét használta. Barátságokat kötött a hajón. Európában is tartotta a kapcsolatot új barátaival. Megjátszotta, hogy alaposan tájékozott az értékpiacon, kivált ami az ékszereket illeti. Mellesleg azt hiszem, ért is valamennyire a gyémántokhoz. Az eredmény nem maradt el. Egy hónap se telt bele, kiszimatolt egy nagyszabású drágakővásárlást, amely után a vevőnek esze ágában sem volt vámot fizetni Uncle Samnek. Hepner útja kifizetődött. Ettől kezdve egyre többet utazott.
- És három hónappal ezelőtt, hazafelé jövet a hajón találkozott Eleanor Corbinnal - mondta Mason.
- Pontosan - bólintott Drake.
- Gondolod, hogy Eleanor is ludas volt egy kis csempészésben ?
- Eleanor nem riad vissza a nagy csempészéstől sem - mondta Drake. - Eleanor már jó néhányszor pácba került. Született csempész.
- Az a kérdés, följelentette-e valaki, és rajtakapták-e csempészésen?
- Rajtakapni éppen nem kapták rajta... - mondta Drake.
- Egyre érdekesebb lesz a dolog - ingatta fejét Mason.
- Nagy barátságba keveredett Douglas Hepnerrel. Nos, mit gondolsz, Douglas Hepner csupán összekötőnek használta fel Eleanort, vagy talán tudott bizonyos kövekről, amelyeket a lány be akart hozni az országba, de valamilyen úton-módon rávették, hogy hallgasson?

- A kérdéseid nagyon érdekes távlatokat nyitnak - jegyezte meg Mason. - Hogy fogom megtalálni Douglas Hepnert?

- Ez bizony hatvannégy dolláros kérdés - mondta Drake. - Egy csomó ember teszi föl ezt a kérdést ebben a pillanatban.

- Például ki ?

- Riporterek. Szívesen csinálnának egy jó kis sztorit ebből. A históriának vannak pikáns szempontjai: a menyasszony, aki egyáltalán nem emlékszik a nászéjszakára és a mézeshetekre. Vagy egy másik: a gazdag család leánykája kijelenti, hogy férjhez ment Douglas Hepnerhez; Douglas Hepner pedig azt állítja, hogy nem. A lány nem tud más bizonyítékot felmutatni, csak egy jegygyűrűt és az elvesztett emlékezőképességet. Újságíróknak való csemege. Vagy nézzük megint egy másik szempontból: a leányzó fogja magát és - pápá - elmegy víkendre egy jóképű fickóval, akivel a hajón ismerkedett meg. Csinos, szaftos kis botrány.

- Ez a csempészési história új megvilágításba helyezi a dolgot, Paul.

- Bonyolulttá teszi az ügyet - mondta Drake. - Az az ember, aki ilyen munkára adja a fejét, világos, hogy meg akarja keresni azt a húsz százalékot. A barátságokat is azért köti, hogy értesítéseket szerezzen. Akármilyen fennköltnek képzelet is az indítékait, akkor is csak egy jobbfejű spicli az ilyen. Többnyire középkorú nőekkel kezd ki, akik csodálatos táncpartnernek tartják. Összebarátkoznak; a nő elmeséli, hogy egy kis ajándékot visz a nővéreinek: csuda olcsó volt, és ha vám nélkül tudja bevinni, akkor még sokkal olcsóbb lesz. A nő kikéri a pasas véleményét. Persze azt a tanácsot kapja: vágjon csak bátran neki; erre a spicli beírja egy kis noteszbe a nő nevét, és a hozzávetőleges értéket. Aztán persze, ha kiszámítja, mennyi is lehet az a húsz százalék, akkor újabb gyönyörű ötlete támad.

- Zsarolás? - kérdezte Mason.

- Az bizony - mondta Drake. - Nagyfenekiné egyszerűen nem bírná elviselni, hogy megbélyegezzék, mint valami bűnözőt. Társadalmilag lehetetlenné válna. No de emberünk előtt más nagyszerű lehetőség is nyílik. Tegyük fel, hogy Nagymenő János, a nagy drágakőimportőr kidolgozott egy kitűnő módszert, amellyel könnyen, gyorsan lehet köveket becsempészni. A vámosok nem kapják el, de Douglas Hepner elkapja. A kövek egy ügyesen kivájt mankóban vannak elrejtve, vagy egy falában, amelyet...

- Egyszóval - fejezte be Drake - rengeteg lehetőség van.

- Tehát - mondta Mason tegyük föl, hogy Hepner tájékoztatni készül a hatóságot egy tétel csempészett drágakőről, hogy bezsebelje a húsz százalékos jutalmat. Tegyük föl, hogy kiszivárogoz valami a szándékából. Az emberek különbözőképpen reagálnak. Van, aki odarohan hozzá és lepénzeli. Van, aki kilóg az országból és külföldön várja meg, amíg a vihar elül. Van, aki azzal próbálkozik, hogy elhallgattassa. Ha nem lehet elhallgattatni, a tét pedig nagy, és az, amit Hepner tud, végzetes lehet, akkor... - Mason vállat vont.

Drake asztalán ismét megszólalt a telefon. Drake fölvette a kagylót. - Oké - mondta. - Hadd hallom azt a...

A másik telefon is csöngeni kezdett.

- Hagyd csak, majd felveszem - mondta Mason. Drake tovább beszélt: - Halló... igen. Itt Drake... - Vagy tíz másodpercig csöndben hallgatta, amit mondtak neki, aztán így szólt: - Ez fontos.

Tájékoztasson továbbra is mindenről. Viszlát.

Lecsapta a kagylót, és belemordult a másikba: Rendkívül sürgős. Ha nem hívom negyedórán belül, hívjon vissza. - Letette a kagylót, és Masonhez fordult. Izgalmában lassan kivörösödött az arca.

- Akarod hallani, mi van ? - Nos?

- A rendőrség épp most fedezte föl egy férfi hulláját a Sierra Vista parkban. A hullát pár száz méternyire találták attól a helytől, ahol Eleanor a tipegőt járta egy szál csábmosolyban, és...

- Mit tudsz a holttestről ? - szakította félbe Mason.

- A fenébe is, nem tudok róla többet, és nyilván a rendőrség sem. A holttest fején, hátul, egy golyótól származó csinos kis lyuk van. A golyó bent maradt a koponyában.

- Mikor lőtték le?

- Nem tudják pontosan. Legalább huszonnégy és legfeljebb harminchat órával ezelőtt - mondta Drake.

- A rendőrség találta meg a hullát ?

- Nem. Egy pároska kiszállt a kocsiból, és bement smárolni a fák közé, oda, ahol legfeketőbb az árnyék. A hulla egy sűrű bokros részben feküdt. Ösvény vezet a bokrok között, és a holttest az út szélén hevert.

- Hepner ? - kérdezte Mason.

- Még nem tudják, kicsoda.

Mason az egyik telefon felé nyúlt: - Városi vonalat, gyorsan - szólt a kagylóba. Tárcsázott. - Itt Perry

Mason - mondta. - Dr. Ariellel szeretnék beszélni. Kérem, adja olyan gyorsan, ahogyan csak tudja.

Rendkívül sürgős!

Harminc másodperc múlva Dr. Ariel jelentkezett.

- Nagyon foglalkoztat lelkibetegünk állapota, doktor úr - mondta Mason.

- Eleanor Hepnerről beszél ?

- Igen, róla.

- Nagyon szépen javul az állapota.

- Úgy tudom, az ilyen betegek kezelésénél nagyon fontos kerülni mindenféle megrázkódtatást. A legkisebb felindulás végzetes következményekkel járhat.

- Nos igen, persze - mondta Dr. Ariel óvatosan. - Különben a beteg igen érdekes egyéniség. Úgy látom, nagyon tájékozott, jó humorérzéke van, és...

- Úgy tudom - mondta Mason -, az erős érzelmi sokk az ilyen betegre végzetes hatással lehet.

- Kérem, ügyvéd úr, én az ön helyében nem emészténém magam ennyire. Amennyiben...

- Úgy tudom, az erős lelki megrázkódtatás végzetes lehet! - mondta Mason.

Dr. Ariel hallgatott egy-két pillanatig, aztán megszólalt: - Bocsásson meg, ma kicsit nehezen fog az agyam. Igen, valóban végzetes lehet.

- Tehát kerülni kell ?

- Nos, annyi bizonyos, hogy orvosi nyelven szólva, nem éppen indikált.

- Az az érzésem, hogy a beteget zaklatni fogják, talán többen is - mondta Mason.

- De Mr. Mason, senki sem tudja, hol van!

- Nem tudják, de kideríthetik.

- A riporterekre gondol ?

- Azokra - és másokra is.

- Rokonokra?

- R riporterekre gondoltam, és *másokra!*

- Csak nem a rendőrségre, Mr. Mason ?

- Az ember sosem tudhatja.

- Ne izgassa magát - mondta Dr. Ariel -, a rendőrségnek semmi dolga vele. Igaz, hogy mászkált a holdfényben, de nem volt teljesen meztelen. Még közszemérmét sértő viselkedéssel sem vádolhatják. Nem is tudják, hogy ki, és egyáltalán... A rendőrség, hogy úgy mondjam, letörölte a táblát.

- Felettébb érdekes kifejezés - mondta Mason. - Letörölni a táblát... Miért teszi ezt az ember?

- Hogy megsemmisítse azt, ami rá volt írva - mondta Dr. Ariel kissé értetlenül.

- Nem. Azért törlik le, mert a tábla arra való, hogy írjanak rá! - helyesbített Mason. - Azért törlik le, hogy valami mást ír hassanak rá. Azt hiszem, a betegünket át kell szállítani valahová, ahol senki sem találhatja meg, és nem zavarhatják.

Pillanatnyi gondolkodás után Dr. Ariel így szólt: - Hát persze, ezek kényes dolgok, senki sem tudhatja pontosan, mi fog történni.

- Azt hiszem, őrizkednünk kell *minden* kockázattól - tartott ki Mason álláspontja mellett.

- Oké - mondta Dr. Ariel. - Majd foglalkozom a dologgal.

- Gondolom, olyan helyre kell vinni, ahol a világon senki sem zavarhatja - folytatta Mason.
- Most már értem - mondta Dr. Ariel. - Nem lesz egyszerű dolog, de azt hiszem, menni fog.
- De azonnal - mondta Mason.
- Természetesen - mondta Dr. Ariel. - Sürgős az ügy. Vannak hírei a számomra ?
- Nincsenek.
- Úgy érte, hogy nincsenek hírei ?
- Úgy értem, hogy az ön számára nincsenek - mondta Mason. - Jobb lesz, ha mindjárt hozzálát. Nagyon izgat az ügyfelem, azaz a maga betegének az egészsége.
- Most, hogy említette, engem is - mondta Dr. Ariel. - Köszönöm, hogy fölhívott, Mr. Mason. Isten vele.

Mason letette a kagylót, és Paul Drake-hez fordult: - Paul, neked vannak kémeid a rendőrségen...

- Egy-két riporter szívesen vállal egy kis mellék munkát, miután leadta a sztorit a lapjának - és persze az újságok sokszor olyasmit is tudnak, amit nem közölnek.
- Használd fel valamennyi összeköttetésedet - mondta Mason. - Pénzt is költhetsz, ha szükséges. Tudj meg mindent a holttestről. Tudd meg, lehet-e öngyilkosságról szó? Miféle fegyvert használtak? Hol van a fegyver? Mikor állt be a halál? Megállapították-e a személyazonosságot? Tudd meg, hol lakott Hepner. Keressétek meg a kocsiját. Nyomozzátok ki, merre járt és mit csinált az utóbbi időben.
- Ezt mind elvégzi a rendőrség - mondta Drake. - Velük nem vehetjük fel a versenyt.
- Nem is erre kértelek - mondta Mason. - Azt mondtam, szerezd meg nekem ezeket az információkat. Nekem tökéletesen mindegy, hogyan szerzed meg, vagy ki szerzi meg előbb. Fő, hogy megszerezd.
- Oké - mondta Drake fáradtan. - Pedig már épp haza akartam menni. Hol talállak meg, Perry?
- Sehol, amíg Eleanort át nem szállították, és a holttest kilétét meg nem állapították. Más szóval, kivonom magam a forgalomból holnap reggelig. Akkor majd fölbukkanok az irodában, ahogy szoktam. Addig ne is vesztegess az időt azzal, hogy megpróbálsz elérni, úgyse sikerülne.

HETEDIK FEJEZET

Mason kilépett Paul Drake irodájából, s egy pillantást vetett az órájára. Tíz óra múlt tíz perccel. Egy benzinkúthoz hajtott, megtöltette a tankot, s miközben a kútkezelő a szélvédőjét mosta, fölhívta a Belinda-társas-házat.

- Tudom, hogy késő van - mondta a telefonoskisasszonynak -, de szeretnék Suzanne-nal beszélni a háromszázötvennyolcasban, jobban mondva, Miss Grangerrel. Megbeszéltem vele, hogy fel fogom hívni.
- Egy pillanat. Kapcsolom.
- Egy-két másodperc múlva nyugodt női hang szólalt meg a telefonban: - Halló ?
- Bocsásson meg, hogy ilyen későn zavarom - mondta Mason -, de Douglas Hepnerről van szó.
- Hepner... - mondta a nő. - Hepner... ó, igen. Kivel beszélek kérem ?
- Néhány dolgot szeretnék kérdezni magától.
- Kivel beszélek?!
- Mason a nevem. Perry Mason. Ügyvéd vagyok. Egy levelet hagytam a portán a maga számára.
- Igen, tudom.
- Megkapta?
- Természetesen.
- Gondoltam, szívesen tartana próbát.
- Próbát? Miből, Mr. Mason?
- A sztorijából.
- Micsoda sztoriból?
- Abból, amit majd elmond a rendőrségnek és a riportereknek. Kipróbálhatja rajtam; én majd kérdéseket teszek fel, és figyelmeztetem az esetleges ellentmondásokra.

- Mr. Mason, ez fenyegetés akar lenni ?

- Ó, dehog. Ki fogják kérdezni.

- Douglas Hepnerről?

- Igen.

- Maga hol van most ?

- Nem messzire a lakásától.

A nő habozott egy pillanatig, aztán elnevette magát: - Tudja, Mr. Mason, maga érdekel engem. Sokat olvastam magáról és a keresztkérdéstechnikájáról. Mellesleg, azt hiszem, egész mulatságos lenne, ha rám szegezné a vesékbe látó szemét és megpróbálna jól összezavarni. Mindenesetre jöjjön fel.

- Máris megyek - mondta Mason, és letette a kagylót.

A Belinda-társasházban Mason lefegyverzően mosolygott a portásra. Más volt szolgálatban, nem az, akivel ő és Della Street már találkozott.

- Miss Granger, háromszázötvennyolcas. Vár engem.

- Igen, leszolt - mondta a portás. - Tessék, menjen föl, Mr. Mason.

Mason fölment. Megnyomta a háromszázötvennyolcas lakás csengőjét. Az ajtó szinte azonnal kinyílt. Csinos, fiatal nő állt a küszöbön; kihívó, sűrű szeme kutatóan nézte az ügyvédet.

- Gratulálni szeretnék magának, Mr. Mason - mondta. - Tessék, jöjjön be.

Mason belépett; a lány hellyel kínálta.

- Mihez óhajt gratulálni? - kérdezte Mason.

- Ahhoz, hogy milyen ügyes fogáshoz folyamodott. - Miféle fogáshoz?

- Hogy megkérdezte, nem akarom-e elpróbálni a sztorimat, mielőtt mások kikérdeznének.

- Áhá - mondta Mason diplomatikusan.

- Elég hatásos trükk. Gyakran él vele?

- Egyik kedvenc fogásom - ismerte be Mason. - Rendszerint beválik.

Suzanne Granger cigarettával kínálta Masont.

- Ha megengedj, inkább a magaméból gyújtok rá - mondta az ügyvéd, és elővette cigarettatárcáját, öngyújtóját.

A lány kivett egy cigarettát, előrehajolt Mason égő gyújtójához, mélyet szippantott, hátradőlt és kifújta a füstöt.

- Nos, Mr. Mason, szívesen bocsátkozna egy kis bemelegítő mérkőzésbe, hogy közben fölmérhessük egymás erejét, vagy inkább mindjárt kiütéssel próbálkozik?

- Az ellenféltől függ.

- Akkor jobb lesz, ha bemelegítünk.

- Talán még jobb lesz, ha nyílt kártyákkal játszunk. Maga elmondja a sztoriját, én meg kérdéseket teszek fel.

- Ez nem nagyon tetszik nekem. Akkor inkább kérdezzen.

- Helyes, Ismeri Douglas Hepnert?

- Ismerem.

- Mióta ?

- Három-négy hónappal ezelőtt találkoztam vele a hajón, Európából jövet.

- Összebarátkoztak ?

- Igen. Mondjuk így: összebarátkoztunk a hajón, és barátok voltunk később. De közben eltelt egy idő, amikor színét se láttam. Aztán egy szép napon összefutottunk egy műkereskedésben, és persze följújtottuk a barátságot. Meghívott egy italra, ha jól emlékszem, és megkérdezte, mikor vacsoráznék vele. Aznap este már nem értem rá, de azt hiszem, a következő este vele vacsoráztam. De lenne szíves megmondani, Mr. Mason, miért kérdezi ezeket tőlem, és miért célzott arra, hogy a rendőrség is érdeklődni fog irántam?

- Egy fiatal nő jogi képviselője vagyok; kliensem időleges amnéziában szenved.

- Így már értem. A nő azt állítja, hogy ő Mrs. Douglas Hepner, maga pedig azt gondolta, hogy

igazolom az állítását?... Jó kis beszámolót olvastam magáról az esti lapokban, Mr. Mason.

- Igen, hallottam - mondta Mason fanyarul. - Most azonban szeretnék megtudni egyet-mást a találkozásairól. Találkozott mostanában Douglas Hepnerrel ?

- Igen.

- Mikor?

- Nézzük csak, azt hiszem... azt hiszem, tizenötödikén este láttam utoljára.

- Mondta magának, hogy megnősült?

- Azt ugyan nem.

- És azt mondta, hogy nőtlen ?

- Nem ilyen kifejezetten, de azért... úgy vettem ki, hogy... Ez mind nagyon szép, de semmi kedvem megtárgyalni magával ezt a dolgot, Mr. Mason. Talán inkább Mr. Hepnertől kérdezősködjek.

Bizonyára meglepődött, amikor azt olvasta az újságban, hogy állítólag feleségül vette azt a fiatal nőt, aki elvesztette az emlékező-képességét.

- Sokszor találkozott Hepnerrel az után az első vacsora után ?

- Igen, láttam egypárszor.

- Volt itt a lakásban is?

Suzanne szemében gúny csillant meg. - Hát persze, Mr. Mason. A lakás az enyém, bért fizetek érte.

- Hányszor volt itt?

- Nem vezetek kimutatást.

- Ismeri a családját ?

- Hepner családját? Nem.

- Csakugyan nem ismeri ? - kérdezte Mason meglepett hangon. - Beszéltem az anyjával telefonon; azt mondta, beszélt valakivel Barstow-ban, aki azt állította, hogy ő. De lehet, hogy ez csak félreértés.

- Szóval ez az a balegyenes, amivel ki akar ütni - mondta Suzanne, és egyenesen az ügyvéd szemébe nézett. - Már kíváncsi voltam, mikor hagyja abba a barátságos bemelegítést. Rendben van! Las Vegasba mentem Hepnerrel. Na és aztán? Nincs szükségem beleegyezésre, abból a korból már kinőttem, de még nem értem el azt a kort, amikor már semmi sem érdekel. Kedvem volt egy kis szerencsejátékhoz, és Doug Las Vegasba készült; hívott, tartsak velem, és én mentem. És akkor mi van ?

- Semmi - mondta Mason.

- És amikor a legromantikusabb pillanathoz értünk volna - folytatta Suzanne Granger -, Doug megállt, és fölhívta az anyját Salt Lake Cityben, őszintén szólva, nem voltam különösebben elragadtatva. A gyermeki szeretet igazán dicséretre méltó, de vannak idők és körülmények... Nem tettem határozott ígéretet, amikor Las Vegasba indultunk, csak a kirándulás kedvéért mentünk. De azért egy férfi, ilyen helyzetben, gondolhatott volna a további fejleményekre is. Próbálkozhatott volna óvatos közeledéssel... nem úgy, hogy fölégeti a hidat maga mögött, de mégiscsak közeledhetett volna.

Ehelyett megállt Barstow-ban benzint venni, fölhívta az anyját Salt Lake Cityben, és elmondta neki, hogy egy nagyon érdekes lánnyal van, s azt ugyan nem mondhatja, hogy határozottan komoly szándékai vannak, mert az *én* szándékaimat nem ismeri, de szeretné, ha megismerkednénk telefonon; s aztán, egyetlen figyelmeztető szó nélkül, a kezembe nyomta a kagylót.

- És maga mit mondott? - kérdezte Mason.

- Majd hanyatt vágódtam. Nem számítottam rá, hogy végig kell hallgatnom Hepnert, ahogy házassági szándékait megtárgyalja az anyjával, s rögtön utána bájcsevegnem kell a mamával.

- Hepner megmondta az anyjának, hogy maga ki ?

- Megmondta, ki vagyok, megmondta a nevemet, a címemet, leírta az alakomat - mellesleg, nagyon hízelgő leírást adott rólam. Hepner, úgy látszik, jó megfigyelő volt, mindent tudott, magasságomat, testsúlyomat, méreteimet. Úgy éreztem magam, mintha szépségversenyre neveznének be.

- Azt mondja, hogy a címét is megadta az anyjának ? - kérdezte nyomatékosan Mason.

- Mindent összehordott rólam, amit csak tudott, aztán kezembe adta a kagylót.

- És maga mit mondott?
- Azt mondtam: „Halló, Mrs. Hepner, örülök, hogy megismerhetem”, és így tovább. Ő meg azt válaszolta: „A fiam mondja, hogy Las Vegasba mennek”, erre én zavarba jöttem, és dühös lettem. Ott helyben elhatároztam, hogy ami ezt a Doug Hepnert illeti, elvihet Las Vegasba, fizetheti a vacsorámat, én majd zsigázok egy kicsit, ő meg kivehet két szobát a motelben, jól jegyezze meg, Mr. Mason, *kettőt!* - és Suzanne Granger föltartotta két ujját.
- Emlékszik arra, hogy mindez mikor történt?
- Egész pontosan emlékszem. Megvan az okom rá. Mason fölhúzta szemöldökét.
- Távollétem alatt betörték a lakásomba, és vandál dolgokat műveltek. De én... szóval nem tettem panaszt a rendőrségen. Tudom, ki csinálta, és miért - mondta Suzanne.
- Mi történt? - kérdezte Mason.
- Nézze, én művész vagyok. Nem alkotó művész, de az a hobby, hogy tanulmányozom az európai művészet bizonyos korszakait. Afféle kontárkodó műkedvelő vagyok. Valószínűleg sohase fogom nagy művekkel gazdagítani a piktúrát. De azért szeretem tanulmányozni a korai festészetet, a színek és világítási effektusok használatát. Azt hiszem, a világítási effektusok révén sokkal többet tudhatunk meg a festészeti irányzatokról, mint ahogy általában gondolják.
- Elég sokat utazom. Néha évente kétszer-háromszor, is átrándulok Európába. Könyvet írok. Lehet, hogy sose lesz belőle valami nagy jelentőségű munka, de azért talán fölkelti majd a szakmai körök érdeklődését. Nagy reményeket fűzök hozzá. Számtalan másolatot csináltam különböző remekművekről. Nem az egész festményt másoltam le, csak azokat a részeket, melyeket elméletem szempontjából jelentősnek tartok. Például: egyszerű világítási trükk is lehet az, ahogy egy kéz belső oldalán fekvő árnyékot ábrázolnak. Ezt úgy festik, hogy a tenyér árnyékban van, és nem néz a festő felé. Lehet, hogy ez a kéz egészen kicsi az eredeti képen, de én úgy fölnagyítom, hogy a könyv egész lapját betölti. Szerénytelenség nélkül mondhatom, nagyon jó másolatokat készítek, legalábbis végtelen gonddal csinálom.
- Na és a vandalizmus? - érdeklődött Mason.
- Valaki behatolt a lakásomba, és szándékosan tönkretette több száz dollár értékű festékeimet.
- Szabad kérdeznem, hogyan?
- Ollóval levágta a tubusok alját, aztán kinyomta belőlük a festéket; egy részét a palettára nyomta, más részét a mosdóra, a többi szétkenete a fürdőkádamban. A kád úgy nézett ki, mintha szivárvány járna benne vitustáncot.
- És nem hívta a rendőrséget?
- Nem - mondta Suzanne -, de tudom, ki csinálta.
- Megtudhatnám, ki volt a tettes?
- Nagyon is megtudhatja! - mondta a lány dühösen.
- Az ügyfele volt! Nem rajongok a nyilvánosságért, és nem akarom bíróság elé ráncigálni, de nagy kedvem volna kitekerni a nyakát!
- Eleanor Hepner volt? - hitetlenkedett Mason.
- Eleanor Corbin!
- Honnan tudja? A telefon csöngött.
- Bocsánat, egy pillanatra - mondta Suzanne. Fölvette a kagylót: - Igen, halló... ó, igen... - másodpercekig hallgatta, amit a hang mondott a vonal másik végén, aztán így szólt: - Biztos benne?... Megállapították?...
- megint hallgatott néhány pillanatig: - Vendégem van... köszönöm... visszahallásra - mondta és letette a kagylót. Nem ment vissza rögtön, csak ült ott a telefontól, és nézte a készüléket. Aztán sóhajtott, visszament Masonhez, és ezt mondta: - Hát, Mr. Mason, azt hiszem, ez minden. Elérte, amit akart, és most már tud a Las Vegas-i kirándulásról. - Hirtelen pillogni kezdett, hogy visszatartsa könnyeit.
- Szeretném tudni, miért gyanakodott éppen...

- Elhiszem, hogy szeretné tudni, Mr. Mason, de nekem nincs több mondanivalóm! - Fölállt, az ajtóhoz ment, és kitarta. - Jó éjt!

Mason is fölállt, de nem ment azonnal az ajtóhoz. - Ha megengedi, megkérdezem, mondtam olyasvalamit, amivel megsértettem ?

- Legyen szíves, menjen a pokolba, Mr. Mason! - csattant fel Suzanne. - Mindjárt elbögöm magam, és nem óhajtom, hogy maga végignézze.

- Más szóval - mondta Mason nem éppen barátságosan - a telefonálótól tudta meg, hogy megtalálták és azonosították Douglas Hepner holttestét.

A lány kihúzta magát: - Szóval, amikor idejött kikérdezni engem, már tudta, hogy halott. Tudta, Mr. Mason! Ó, hogy gyűlölöm magát!

Mason egy pillanatig nézte a lányt, aztán kísértelt a nyitott ajtón a folyosóra.

Az ajtó nagy csattanással bevágódott mögötte.

NYOLCADIK FEJEZET

Mason már az irodában volt, amikor Della Street kinyitotta az irodaajtót, és dudorászva belépett a szobába. A titkárnő meglepetten torpant meg, amikor meglátta Masont az íróasztalnál.

- Hello, Della, hogy mennek a dolgok ? - kérdezte Mason.

- Mit csinál maga itt? - érdeklődött Della.

- Gondolkodom - felelte Mason. - Történt közben egy és más.

- Éspedig?

- Az újságok még nem írnak róla semmit - mondta Mason -, de a Sierra Vista parkban talált holttestről megállapították, hogy azonos Douglas Hepnerrel.

- Hepner meghalt?

- Eltalálta. Fejbe lőtték revolverrel, hátulról. Bemeneti nyílás van a koponyán, de kimeneti nincs. Ami azt jelenti, hogy a rendőrség meg fogja találni a golyót, tehát a fegyverszakértői vizsgálat meg fogja állapítani, milyen fegyverből lőtték ki, föltéve persze, hogy megtalálják a fegyvert is. Meséljen, Della, mi újság?

- Érdekes estém volt - mondta Della.

- Ismerkedés ?

- Egy sereg.

- Jelentős ?

- Azt nem hiszem, inkább csak a szokásos szoknyavadászportya. Persze az ilyen luxushotelekben a közeledés mindig óvatos, diszkrét és finom, de a végső célja ugyanaz, mint bárhol másutt.

- Mi történt?

- Nagyon diszkréten megkérdezték, nincs-e kedvem táncolni. Egyikük körülményes közeledéssel próbálkozott a pincér útján. Levélkét küldött, amiben az volt, hogy magányosnak látszom, és ha kedvem volna táncolni, az urak, két asztallal odébb, boldogan táncolnának velem.

- Urak?! - kérdezte Mason.

- Ketten voltak.

- És maga mit csinált?

- Táncoltam. - Hát ök?

- Ők is táncoltak. Puhatólózó megjegyzéseket tettek.

- Kikezdték magával?

- Nem kezdtek ki. Szóbeli felderítő őrzásokat végeztek, hogy megállapítsák, milyen erős a védelmem.

- És milyen volt a védelme?

- Megfelelő, de nem áttörhetetlen. Nem keltettem bennük olyan benyomást, hogy a Maginot-vonalat ostromolják. Éreztettem velük, hogy a területet megszállhatják, meghódíthatják, elfoglalhatják, de nem éppen egyetlen ütközet árán. Más szóval: tapasztaltnak mutatkoztam, hagytam, hogy

szórakoztassanak, és nem csaptam be az ajtót. Gondolom, ezt akarta?

- Akkor még ezt akartam, de most már nem tudom - mondta Mason.

- Miért?

- Mert attól félek, történt egy-két dolog, ami bonyodalmakat hozhat.

- Ugyan micsoda ?

- Eleanor Hepner, vagy ha úgy tetszik, Eleanor Corbin mintegy két hét óta nincs forgalomban.

Egyszerre csak fölbukkant a parkban, hiányos öltözékben. A bőre nagyon fehér, mint a tej...

- Ó, igen, a bőre - mormolta Della -, ezt már többször is említette.

Mason vigyorgott: - Érdekes beszélni róla, Della. Úgy áll a dolog, hogy ha harisnya nélkül mászkált volna akár hosszabb, akár rövidebb ideig, a bőrén ez határozottan meglátszana. Élénkebb színű lenne, röviden: napbarnított, és...

- És persze maga, mint kiváló detektív, jól megfigyelte ezt - jegyezte meg Della.

- Megfigyelésből okul az ember.

- Mindjárt gondoltam. De folytassa csak, beszéljen arról a gyönyörűsége fehér bőrről.

- Szóval - folytatta Mason -, nem volt egy csöppet sem napbarnított. Nem érte szél, friss levegő, se más egyéb, csak...

- Csak egy hálószoba tompított világossága - vágott közbe Della Street csípősen.

Mason folytatta, mintha meg sem hallotta volna a közbeszólást: - Ebből tudtam, hogy a Sierre Vista park környékén kellett tartózkodnia, közel ahhoz a helyhez, ahonnan elvitte a rendőrség. Tehát, amint tudja, megblöfföltem Ethel Belant, és ő elismerte, hogy a lány ott volt nála. De hogy miért, azt persze nem tudjuk. Talán Ethel Belan sem tudja. Attól tartok, most már tudom, miért.

- Miért?

- Suzanne Granger miatt; s éppen ezért nagyon úgy fest a dolog, hogy Eleanor csakugyan nem ment férjhez.

- Hogyhogy ?

- Ha férjhez ment volna - mondta Mason -, nehéz elképzelni, hogy a férje csak úgy faképnél hagyja a mézeshetek alatt, és kikezd Suzanne Grangerrel. Másrészt, ha elment víkendezni Hepnerrel, mert belehabarodott, Hepner viszont nem volt annyira belebolondulva, sőt, talán kicsit unta is, akkor...

- Azt a bőrt? Azokat a gyönyörű lábakat? - kérdezte Della Street.

- Egy férfi, aki annyit utazik, mint Hepner, könnyen unhatja az ilyesmit.

- Értem. *Maga* nem utazik olyan sokat. Gondolja, hogy Hepner már unta Eleanor bájait ?

- Lehetséges.

- Istenkém - mondta Della Street -, a maga leírása után ezt sose hittem volna...

- Ezért aztán Eleanor Ethel Belanhoz költözik - folytatta Mason -, ahonnan szemmel tarthatja Suzanne-t. Aztán Suzanne Las Vegasba megy víkendezni Douglas Hepnerrel, ezalatt Eleanor valahogy bejut Suzanne Granger lakásába, és vandál dolgokat művel. Olyan dolgokat csinál, amelyeket az ilyen macskaravaszságú, végtelenül féltékeny nők szoktak, ha bosszút akarnak állni a másik nőn.

- Például?

- Például levágta egy csomó drága olajfestéktubus alját, és szétnyomkodta a festéket az egész lakásban.

- De miért? Suzanne Granger megmondta magának az okot is ?

- Nem. Félbeszakadt a beszélgetésünk. Egyszóval: szép kis helyzetben vagyunk - mondta Mason. - Ez nagy vonalakban képet ad Eleanor Hepnerről...

- Vagy Eleanor Corbinról - javította ki Della.

- Vagy Eleanor Corbinról - hagyta helyben Mason. - Méghozzá nagyon kedvezőtlen képet. Persze az ember elgondolkozik ezen...

- Elgondolkozik ? Min ?

- Suzanne Granger művész - mondta Mason. - A festészetet és a festési technikát tanulmányozza.

Nagyon érdeklik a régi mesterek. Könyvet ír a világítási effektusokról, meg ilyesmikről. Reméli, hogy a könyv...

- Hány éves ?

- Huszonöt-huszonhat.

- Szóval huszonnyolc-huszonkilenc - mondta Della Street. - Csinos?

- Nagyon.

- És az ő bőréről is tud valamit?

- Csak az arcát és a kezét láttam.

- Örömmel látom - jegyezte meg Della Street -, hogy vannak konzervatív ismerősei is.

- A lényeg az - folytatta Mason -, hogy Suzanne Grangernek határozott meggyőződése, hogy Eleanor volt bent a lakásban, mialatt ő Las Vegasban vikendezett, ő vágta le a festékes tubusok alját, és...

- Igen, igen, ezt már mondta - vágott közbe Della Street. - Bocsánat, ha ma reggel kicsit más vagyok, nem olyan kezes titkárnő, mint rendszeren, de ne felejtse el, tegnap este még én voltam a titokzatos örökös, és zsákmányra éhes hímeikkel vívtam szellemes szócsatát.

- Minden rendben, Della, tetszik nekem, ahogy csinálja - vigyorgott Mason. - A következőről van szó: tegyük föl, hogy nem volt szándékos a rongálás.

- Hogy érti ezt?

- Tegyük föl, hogy Eleanort határozott cél vezette.

- Azzal, hogy levagdosta a tubusok alját, és a festéket szétkenete az egész lakásban? - kérdezte Della Street. - Mi az ördögnek csinálta volna, ha...

- Ne siessen annyira - mondta Mason. - Maga névértékben fogadja el Suzanne Granger meséjét.

- Nem hiszi, hogy Eleanor tette?

- Mondom, ne siessen. Nézzük meg ezt a Suzanne Grangert. Fiatal, csinos, sokat dolgozik, komoly könyvet ír, amihez rengeteg kutatómunka kell, évente kétszer-háromszor is átmege Európába, képtárakat látogat, és egész rakomány festéktubust hord magával. A vámhivatalnokok valószínűleg ismerik és tisztelik; nagyon komoly fiatal nőnek tartják, aki mesterművek másolásával foglalkozik. Azt mondják neki: „Jó napot, Miss Granger. Hogy van? Vásárolt-e valamit külföldön?” Mire ő azt feleli: „Csak amit szoktam; néhány darab fehérneműt, egy kis illatszert. Itt van a táskámban.” A vámosok erre kinyitják a bőröndjét, megtapogatják az összehajtott holmit, megnézik a parfümöt, és azt mondják: „Köszönjük szépen, Miss Granger.” Becsukják a táskát, ráragasztják a vámcédulát, és Suzanne int a hordárnak.

- És eközben a festékes tubusokban drágakövek rejtőznek ? kérdezte Della Street.

- Úgy látom - mondta Mason -, kezdi végre kapiskálni a dolgot. Persze, vannak itt olyan összefüggések, melyeken egy hideg, cinikus, kételkedő elme nem tud csak úgy átsiklani. Egyrészt itt van ez a Suzanne Granger, ez a komoly, fiatal nő, aki egy művészettörténeti könyvhöz gyűjt anyagot nagy érdeklődéssel. Tudomásunk van a Las Vegas-i kirándulásáról is Douglas Hepnerrel, aki látszólag rendkívül idétlenül próbált közeledni hozzá.

- De ő vette rá a lányt, hogy vele menjen, nem ?

- Ő vette rá, Della, de itt megint fölbukkan a sablon. Hepner megáll Barstow-ban benzint venni. Hirtelen vágy támad benne, hogy fölhívja drága jó anyukáját Salt Lake Cityben. Telefonál a mamának, és elmondja neki, hogy egy Suzanne Granger nevű lánnyal van, Las Vegasba mennek, együtt töltik a hétvégét.

- Micsoda bájos udvarlás - mondta Della Street. - Milyen boldog lehetett Suzanne.

- Úgy bizony - mondta Mason. - Hanem mi most már tudunk egyet-mást; tudjuk például, hogy Douglas Hepner rejtélyes anyukája egy jó alakú, elragadó barna szépség; tudjuk, hogy Suzanne Granger távollétében valaki betört a lakásába, levagdosta a festékes tubusok alját, és kinyomta belőlük a festéket; tudjuk, hogy Suzanne Granger nem értesítette a rendőrséget a történekről; tudjuk, hogy Eleanor bőrápoló krémjeiben egész kis vagyon volt elrejtve drágakövekben... szóval, van itt néhány apróság, amin elgondolkozhatunk.

- Van ám, de mennyire - ismerte el Della Street.
- Képzeld, hogy érezhette magát az a lány. Elindul Douglas Hepnerrel. A levegő szinte izzik körülöttük a romantikától. Maguk mögött hagyják a várost, a megszokott környezetet, baráti körüket. A fiatal férfi és a fiatal nő még alig ismeri egymást, jóformán idegenek, de azért ketten egy kocsiban merészen nekivágnak a világnak. Egy, két vagy esetleg három napra tervezik a kirándulást. A férfi közeledésében valószínűleg nem volt semmi durvaság. Eddig minden tökéletesen ildomos. Persze kettesben mennek, kísérő nélkül, de hát ezen manapság senki sem csodálkozhat, végtére a nő nagykorú, szabad, független és tapasztalt... És ekkor Douglas Hepner megáll tankolni, kiszáll, és csak úgy mellékesen azt mondja: - Föl kell hívnom valakit. Jöjjön csak. - A lány természetesen vele megy, mert kíváncsi arra, hogy a férfi szobát akar-e foglalni, és ha igen, milyen szobát vagy szobákat. Nem akarja, hogy a férfi magától értődőnek vegyen mindent. Fönntartja magának a döntés jogát, nem határozott el előre semmit. És a kedves kis Douglas fölhívja a mamát, és azt mondja: „Mama drága, épp csak beszélni akartam veled. Las Vegasba megyek víkendezni, egy helyes kis pipi van velem. A neve ez-meg-ez. Magassága: százhatvanhárom. Súlya: ötvenegy kiló. Mellbőség: nyolcvanhat centi, derék: hatvanhat, csípő: kilencvenegy, vádli: harmincnégy, comb: negyvennyolc. Címe Los Angeles, Belinda-társasház, háromszázötvennyolcas lakás, és igazán meg kell ismerkedned vele, mert egyszer még találkozni fogtok, és már át is adom neki a kagylót, mama drága.”
- Della Street egy kis fintort vágott. - Képzem, ezek után hogy érezheti magát egy fiatal nő.
- Tudjuk, hogy érezte magát ezek után Suzanne Granger. - mondta Mason.
- Szóval, Mr. Hepnernek két hotelszobát kellett kivennie.
- Két egyágyas szobát egy motelban - javította ki Mason.
- És amikor Suzanne Granger hazatért, kiderült, hogy betörték a lakásába, és... Főnök, ugyanígy közeledett Hepner Eleanorhoz is?
- Mason bólintott.
- Tehát mit gondolsz, Eleanor mit talált a lakásában, amikor visszatért ?
- Ő nem tért vissza - mondta Mason. - Legalábbis nem a lakásába.
- Ó, milyen érdekes - mondta Della. - És ezután valaki golyót röpít Douglas Hepner fejébe. Az ember könnyen elképzeli, hogyha Douglas Hepner szerelmi kalandjai ilyen gyönyörűséges recept szerint bonyolódnak, akkor ez a vég csaknem elkerülhetetlen, hiszen...
- Nem fejezhette be, mert az ajtón fölhangzott Paul Drake egyezményes jel szerint kopogtatása.
- Eressze be Pault, Della. - szólt Mason.
- Drake széles mosollyal nézett Della Streetre, és így szólt: - Két munkatársam jelentést adott be a tegnapi esti ténykedéséről, ifjú hölgy. Úgy vettem ki belőle, hogy nagy forgalmat bonyolított le.
- A forgalmat nem annyira én bonyolítottam le, inkább ellenem irányult - mondta Della Street.
- Mi ez az egész dolog, Perry ? - kérdezte Paul Drake. - Illetve, ha jól meggondolom, talán nem is érdekel olyan nagyon.
- Jobb is, ha nem érdekel - helyeselt Mason. - Mit tudsz a hulláról ? A személyazonosság kétségtelen ?
- Igen, Hepner. Egyetlen lövéssel, egy harmincnyolcas golyóval végeztek vele. Ide figyelj, Perry, rossz hírt hozok.
- Milyen rosszt?
- Ez attól függ - mondta Drake. - Te ismered a lapelosztást. Arról is sokat tudsz, hogy kinek milyen kártya van a kezében. Én még azt sem tudom, hogy mi az adu. Én csak az információt hozom. Ez tisztára egyirányú közlekedés, így hát talán csak *hiszem*, hogy rossz hírt hozok.
- Nyögd már ki - sürgette Mason.
- Ez az Ethel Belan, aki a Belindában lakik a háromszázhatvanasban ...
- Mi van vele?
- Köpött.
- Kinek ?

- A rendőrségnek.

- Nem is néztem ki belőle akkora morális erőt, hogy végig kitartson - mondta Mason. - És mit tud ez a nő ?

- No tessék! - mondta Drake. - Most meg a rendőrség szigorúan bizalmas anyagának hétpecsétes titkaihoz akarsz hozzáférközni. Akármit mondott is a nő, a rendőrség csak mosolyog, és a bajszát nyalogatja, mint a macska, amelyik feldöntötte a tejfölös csuprot.

- Van rá mód, hogy beszéljek Ethel Belannal ?

- Körülbelül annyira, mint kiállni a tornácra, és onnan kiabálni fel a holdbéli embernek. A rendőrség olyan szigorúan őrzi, hogy másfél kilométerre se közelítheted meg a szállodát, ahol a nőt tartják. Csak annyi időt adtak neki, hogy néhány holmit bedobáljon a táskájába, aztán uccu ki a lakásból, gyorsan át egy szállóba, ahol egy rendőrnő őrizete alatt egy lakosztályban tartják, az egyik folyosó végén. A szemközti lakosztályt a kerületi ügyész két helyettese vette ki, s ezek fölváltva kihallgatják a nőt. A folyosó végén rendőr áll. Polgári ruhás detektívek futkosnak, akárcsak a patkányok a gabonaraktárakban. Csak azért jelentem most mindezt, mert te nyilván számítottál rá.

- Miből gondolod, hogy számítottam rá?

- Hiszen ebben a szállodában helyezted el Della-t, órákkal az előtt, hogy a rendőrség beköltözött. Ráadásul Della szobája ugyanazon az emeleten van, mint a lakosztály, amelyben Ethel Belant fogva tartják. Én nem akarok tudni semmit, csak azért mondom el neked, amit már úgyis tudsz, hogy később senki se mondhasza, hogy nem mondtam el.

Drake összenézett Della Streettel.

- Szóval - folytatta Drake -, akármit mondott is Ethel Belan, az biztos, hogy átkozottul fontos, és nagyon rámennek az ügyre.

- Sejtelmed sincs arról, hogy mit mondott?

- Halvány sejtelmem sincs, és ami még rosszabb, nem is lesz; nem hagyják, hogy megtudjak valamit. A kerületi ügyész javasolni fogja, hogy az esküdtszék hozzon vádhatározatot, aztán azonnali tárgyalást sürget.

- A kerületi ügyész nem fog vádat emelni ?

- Nincs vádemelés, nincs feljelentés, se előzetes kihallgatás, nem adnak neked lehetőséget, hogy keresztkérdéseknek vesd alá a tanúkat, majd csak a tárgyaláson az esküdtszék előtt - mondta Drake. - Addigra pedig úgy elrendeznek mindent, hogy azon már nem sokat lehet változtatni. Erre az ügyre aztán igazán rámennek, Perry.

Mason egy percig gondolkodott a hallottakon. - Mi van még? - kérdezte.

- Úgy látszik, Eleanor Corbinnak engedélye volt egy harmincnyolcas revolverre. De hiába keresik, nem tudják, hol van a fegyver. Látták nála néhány nappal azelőtt, hogy megszökött hazulról.

Valószínűleg magával vitte, amikor elment. A rendőrség nem tudja, hol van a revolver.

Mason ezen is eltöprengett.

- Persze te eldugdád Eleanorot valahová - mondta Drake -, de ha majd az esküdtszék vádat emel, és a rendőrség értesít téged meg a kezelőorvosokat, meg az újságok útján a nyilvánosságot arról, hogy Eleanorot vád alá helyezték szándékos emberölés miatt, akkor Eleanor jogilag szökésben levő személlyé válik, és aki az igazságszolgáltatás elől rejtegeti, az is sikkre kerül. Te egyelőre túljártál az eszükön, és elismerik, hogy a trükköd bevált. De ma délután fél háromra vagy háromra Eleanor már szökésben levőnek számít, és ők egyenesen boldogok lesznek, hogy téged kaphatnak el a rejtegetéséért.

Mason szeme összeszűkül. - Folytasd, Paul.

- Na, aztán a rendőrség megtalálta Hepner kocsiját. Csúnyán összelapították. Nyilván belerohant valamibe, de a rendőrség nem tud rájönni, hol történt a karambol, azt se tudják, honnan került elő a kocsik. Szóval nem tudnak róla semmit.

- Ez furcsa - mondta Mason. - Hol találták meg a kocsit?

- Egy garázsban. Egy vontatókocsi vitte be javításra, vasárnap késő este. A garázsszemélyzetnek azt

mondták, Hepner huszonnégy órán belül bejön, megnézi, mi baja a kocsinak, egyébként azt akarja, hogy javítsák meg.

- Hova lett a vontató ? Azt se tudják kinyomozni ?

- Senki sem nézte meg a rendszám tábláját. Miért is nézték volna? Egyszerű, közönséges vontatókocsi volt. Bejött, lehuppantotta a roncsot, és ment a dolgára.

- Itt van a városban ez a garázs ?

- Igen. Az Éjjel-Nappal Autószerviz.

- A rendőrség beszélt velük ?

- A rendőrség beszélt velük, és az embereim is beszéltek velük. Alig nyitják ki a szájukat. Az az érzésem, ezek tudhatnak valamit, csak nem mondják meg. A meséjük igen egyszerű: ez a roncsszállító kocsi bevontatta Hepner Oldsmobile-ját. A kocsi eleje teljesen belapult. A hátsó kerekek rendben voltak. A kocsi elejét daruval ráemelték a vontatóra és bevontatták. A kocsi ott maradt; a szerviz nem szándékozott pénzt fektetni a javításba, amíg nem beszélnek a tulajdonossal. Fogták a roncsot, és hátravágták a garázsba a többi sérült jármű közé. Azt se nézték meg alaposan, hogy mennyire komolyak a sérülések, és hogy egyáltalán érdemes-e javítani. Más szóval hozzá se nyúltak. Azt tudták, hogy a kocsi még a hosszabb raktározási költséget is megéri, sőt annál többet is. Várták Hepnert. De Hepner nem mutatkozott.

- Fölteszem, hogy a rendőrség megvizsgálta a kocsit - mondta Mason.

- Hogy megvizsgálta-e! ? - kiáltott fel Drake. - Azóta is egyfolytában vizsgálják. Mikroszkóppal! Sürgeti őket az idő, mert ma délután két órára találni akarnak valamit az esküdtszék számára. Arra már rájöttek, hogy Hepner egy fekete kocsival ütközött össze. A festék analíziséből arra következtetnek, hogy valószínűleg teherautó volt. A rendőrség most keresi ezt a teherautót. Átfésülnek minden garázst a városban.

- Van még valami? - kérdezte Mason.

- Egyelőre, úgy látszik, ennyi az egész - mondta Drake. - Sajnálom, Perry, nincs több jelentenivalóm, pedig egy csomó embert mozgattunk, hogy rájöjjenek egy csomó semmire. Ha azt akarod megállapítani, hogy két ember nem házasodott össze, vagy hogy ez a két ember nem lakott egy bizonyos napon egy bizonyos szállodában, mint férj és feleség, akkor végig kell lapozni minden nyilvántartást, és ez sokkal több munkába kerül, mintha szerencsésen rábukkanunk arra, amit keresünk. Mondhatjuk úgy is: ha bejegyezték őket, akkor meg lehet találni a bejegyzést a második vagy harmadik helyen, de ha nem jegyezték be őket, akkor végig kell bolházni az egész istenverte kollekción.

- Egész éjjel fönn voltam - folytatta Drake -, kibírom még vagy tizennégy-tizenöt órát, akkor összelappadok és elalszom. Te kutyaszorítóban vagy, Perry. Akármit akarsz tenni, azt fél háromig-háromig meg kell tenned. Akkor majd fölhív barátod, az ügyész, és közli veled, hogy vádat emeltek ügyfeled: Eleanor Corbin, alias Eleanor Hepner ellen, légy szíves tehát kiszolgáltatni a nőt. De ha nem szolgáltatod ki, légy szíves megmondani, hol találhatják meg. És ha megtagadod a felvilágosítást, akkor törvénybe ütköző cselekedetet követsz el.

- És ha az ügyész nem tud elérni engem? - kérdezte Mason.

- Ebben az esetben délután öt órakor az újságok világgá kürtölik, hogy elfogató parancsot adtak ki a lány ellen, aki szökésben van, és az orvosod olyan helyzetbe kerül, hogy annak se ő, se te nem nagyon fogtok örülni.

Mason bólintott.

- Mit csináljak tehát ? - kérdezte Drake.

- Maradj a helyeden, Paul - mondta Mason -, amíg meg nem hozzák a vádhatározatot, aztán menj haza, és aludd ki magad. Folytasd a hírszerzést, szedj össze annyi értesülést, amennyit csak tudsz. Munkatársaid kezdjék meg a nyomozást a Las Vegas-i motelokban. Tudd meg azt is, hogy Suzanne Granger és Douglas Hepner kivettek-e a saját nevükön két különálló, egyágyas motelszobát tizenharmadikán, vagyis pénteken este.

- Hepner vette rá, hogy vele menjen Las Vegasba, aztán mégis két egyágyast vettek ki ? - kérdezte Drake. - Jól értettem ?

- Így szól a történet - mondta Mason -, csak szeretném, ha megerősítenék.

- Fogadjunk, hogy nem erősítik meg?

- Az az érzésem, ki fog derülni, hogy pontosan így történt - mondta Mason. - Hogy két különálló, egyágyas szobában szálltak meg.

- Nem akarok durva szavakat használni - mondta Drake, és lopva Dellára pillantott -, de alaposan fölkeltetted a kíváncsiságomat.

- Mr. Hepner ügyetlen volt, Paul - jegyezte meg Della.

- Mennyi idő alatt tudod beszerezni ezt az adatot? - kérdezte Mason.

- Talán már két órára. De ha igazad van, akkor talán még hamarabb.

- Hát akkor fogj hozzá - mondta Mason.

- Oké - mondta Drake, és távozott.

Della Street kérdően pillantott Masonre. - Most mi lesz?

- Benn vagyunk a pácban - mondta Mason. - A szállója hemzseg a detektívektől. Amint fölbukkan, abban a percben lecsapnak magára. Mindenbe beleütik majd az orrukat. Rá fognak jönni, hogy értékeket helyezett el a szálloda páncélrekeszében, és látni is akarják a letétet. Ha kell, bírósági végzést is szereznek hozzá, de lehet hogy anélkül is megcsinálják.

- Akkor pedig csöbe húztak minket - mondta Della Street.

- És a ruhái ? Ott vannak a szállóban ?

- Ott. Még hozzá a legjobb ruháim.

Mason gondolkodott pár pillanatig: - Ezt a problémát később kell megoldanunk, Della. Most ki kell használnunk minden percet. Próbálja meg fölhívni Dr. Arielt.

Della Street a telefonhoz ment és tárcsázott. Két-három perc is beletelt, amíg megkapta az orvost.

- Halló, doktor - mondta Mason. - Sajnálom, hogy zavarnom kell, de...

- Éppen műtéthez készülök - mondta Ariel doktor. - Mi a baj ?

- A páciensünk... - mondta Mason. - Eldugta valahová, ahol nem lehet ráakadni?

- El.

- Pedig meg kell találnunk.

- Hogyhogy?

- Ma délután fél három-három körül vádiratot adnak ki ellene. Szándékos emberöléssel vádolják.

Ettől az időponttól fogva szökésben levőnek számít. Abban az esetben, ha maga olvasná az újságokat, megtudná, hogy körözik, és mégsem adna fölvilágosítást a hatóságoknak. ...

- Nagyon ritkán olvasom az esti lapokat - szolt közbe Ariel doktor. - Ez aggasztja csupán ?

- Nem - mondta Mason. - Azt hiszem, doktor, ezúttal nehéz esettel állunk szemben. Nem akarom magát kockázatnak kitenni.

- Mindent megteszek, Perry, amit csak tudok.

- Nem, úgy gondolom, ki kell szolgáltatnunk Mrs. Hepnert. És legjobb lesz, ha ezt maga csinálja.

Amikor a lapok megjelennek, hívja fel a rendőrséget, és mondja meg nekik, hogy Mrs. Hepnert a maga gondjaira bízták; hogy úgy érzi, akkor jár el becsületesen, ha tudatja a rendőrséggel, hogy hol a beteg. Mondja meg azt is, hogy véleménye szerint nem szabad őt semmiféle megrázkódtatásnak kitenni, és figyelmeztesse őket, hogy a beteg elmeorvosi felügyelet alatt áll, és így tovább...

- Mikor telefonáljak ?

- Amint olvasott az ügyről az újságban. Egyébként hol van Eleanor?

- A Tölgyerdő-panzióban.

- Nagyon köszönöm, doktor. Ne felejtse el tehát, mihelyt megjelennek a lapok, hívja fel a rendőrséget; és jó lesz, ha még valaki végighallgatja a beszélgetést. Ha van egy rendes, megbízható ápolónője, hívja fel ő a rendőrséget, és ő mondja el, hogy Eleanor Hepner a maga betege, s maga úgy érzi, hogy közölnie kell a rendőrséggel a hollétét, bár orvosi kezelés alatt áll, és a többi. Érti?

- Értem.
- Oké - mondta Mason. - Vizontlátásra.
- Mason letette a kagylót, és az órájára pillantott. - El kell intéznie néhány dolgot - mondta titkárnőjének. - Mit?
- Fel kell hívnia a szállodáját, meg kell mondania a portásnak, hogy Mexico Citybe röpül a barátaival, de távollétében is fenn akarja tartani a szobáját, s mivel nem óhajt semmiféle félreértést a számla körül, postára ad kétszázötven dollárt elszámolásra.
- És a kétszázötven dollár ? - kérdezte Della Street.
- A költségszámlára írja, mint üzleti kiadást, és felszámítja Corbinéknak - mondta Mason. - Annyi bizonyos, hogy szerencsétlenül választottuk meg a szállót.
- Most már nem mehet vissza oda, és kijelentkeznie sem ajánlatos.
- Hát - mondta Della Street szomorkásan -, ez véget vet az éjszakai életemnek, pedig nagyon érdekes volt. Ma este hiányozni fogok egyeseknek. Néhány vendég diszkréten érdeklődni fog utánam.
- Ha megtudják, hogy Mexico Citybe ment barátaival, nem fognak maga után repülni, vagy igen, Della?
- Á, dehogya, csak szemrehányást tesznek majd maguknak, hogy nem igyekeztek egy kicsit jobban tegnap este.
- Sajnos, pillanatnyilag ezen nem segíthetünk - mondta Mason.
- Hát nem szerencsés dolog - kérdezte Della Street -, hogy ennek az Eleanornak ilyen körültekintő családja van? Máris megvan a védője, aki a gyilkossági ügyben képviseli; a hullát még föl sem fedezték, de az ügyvéd már megkapta a megbízást.
- Ez valóban páratlanul érdekes véletlen - mondta Perry Mason.

KILENCEDIK FEJEZET

- Della Street bevitte a reggeli lapokat Perry Masonnek. Mason hátradőlt forgatható székében, sorra kinyitotta valamennyi újságot, és belemélyedt.
- Paul Drake telefonált - szólalt meg Della. - Az emberei megállapították, hogy Suzanne Granger és Douglas Hepner csakugyan két egyágyas motelszobát bérelt Las Vegasban, pont úgy, ahogy Suzanne mondta. Tizenharmadikán, pénteken.
 - Most legalább tudjuk, hogy mihez tartsuk magunkat - mondta Mason.
 - Milyen csinos képet csináltak róla - mutatott Della Street az újságban egy képre, amely Eleanort ábrázolta, egyik oldalán egy rendőrnővel, a másikon egy detektívvel.
 - Persze, Olga nyilván vitt neki ruhát hazulról.
 - Milyen sikkesen hordja - jegyezte meg Della Street.
 - Jó alakja van - mondta Mason.
 - És tejfehér bőre, emlékszik, ugye?
 - Hát persze - mondta Mason mosolyogva. - Hogy is tudnám elfelejteni...
 - No és Eleanor még mindig nem emlékszik semmire, ami vele történt? - kérdezte Della Street.
 - Nemigen - mondta Mason. - Válogatott újságírózsargonban teregetik az egészet: „A szép örökös nő” - „Kárba veszett víkend” - „Parlagon hagyott feleség” - „Vagy csak egy Las Vegas-i víkend?” - „Azóta a szörnyű baleset óta az agyam teljesen üres, mondja az örökös nő a rendőröknek, zokogástól elfúló hangon”.
 - És mit írnak a revolverről ? - kérdezte Della Street.
 - Régebben volt revolvere, de egy idő óta nincs meg. Kereste is, amikor csomagolt, hogy megszökjön Hepnerrel, nem mintha magával akarta volna vinni, de ahogy matatott a fiókban, ahol a fegyvert tartotta, észrevette, hogy hiányzik. És arról sincs halvány sejtelme sem, hogy hol vannak a bőröndjei.
 - Kíváncsi vagyok, hogy a rendőrség tudja-e? - tünődött Della Street.
 - Paul Drake szerint Ethel Belan „mindent” elmondott - közölte Mason.
- A telefon csöngött.

Della Street fölvette a kagylót. - Halló - mondta. - Igen, Gertie, kapcsolj ide. - Perry Masonhez fordult, és így szólt: - Engem keresnek, főnök. Egy nő. Állítólag fontos. Ismét a telefonba beszélt: - Halló, igen, értem. Folytassa csak. Mondja el részletesen. - Della Street majdnem egy percig hallgatott, és közben sebesen jegyzett gyorsírással. Aztán letette a ceruzáját és ezt mondta: - Rendben van, Mrs. Fremont. Mást nem is tehetett. Rendben van. Igen; köszönöm szépen, hogy fölhívott. Della Street letette a hallgatót, és Masonhez fordult: - Ethel Belan valóban mindent kitalált. Mason nem szólt, csak kérdően fölhúzta szemöldökét.

- Mrs. Fremont hívott; a gondnoknő a házból, ahol lakom. Tragg rendőrhadnagy jelent meg nála házkutatási parancssal. A bíróság adta ki az iratot, és engedélyezte a lakásom átkutatását. Három piros-fehér kockás bőröndöt kerestek, a gyilkossággal vádolt Eleanor Corbin, alias Eleanor Hepner tulajdonát. A házkutatási parancs másolatát átadták a gondnoknőnek, elkérték a kulcsot, bementek a lakásomba, és megtalálták a táskákat. A három táskáról elismervényt adtak a gondnoknőnek.

- Rendkívül tapintatos, nagyon rendes eljárás volt - mondta Mason. - Elgondolásban is, végrehajtásban is tökéletesen megfelel a törvény szellemének.

- És mi lesz a drágakövekkel ?

- Ez itt a kérdés - mondta Mason.

- No és mi a válasz?

- Nem tudom.

- Ha maga se tudja, akkor ki ?

- Valószínűleg senki.

- Főnök, ha az a sok kő bizonyíték, nem törvénybe ütköző dolog, hogy nem adja át ezt a bizonyítékot ?

- Bizonyíték? Mire? - kérdezte Mason.

- Hát bizonyíték a... nem is tudom... talán a csempészésre.

- Miből gondolja, hogy ezeket a köveket csempészték ?

- És ha gyilkosságra ?

- Miből gondolja, hogy a köveknek valami közük van a gyilkossághoz? Én az ügyfelem érdekeit képviselem. Ha a rendőrség kapcsolatba hozza ezeket a köveket a gyilkossági ügygel, s ezzel fontos bizonyítékká nyilvánítja, az más. De azok a kövek most az én birtokomban vannak, én pedig ügyvéd vagyok, s lehet, hogy ezek valami másra szolgáltathatnak bizonyítékot. Bizonyítékai lehetnek esetleg zsarolásnak is. Honnan tudjam? Semmi esetre sem indulok ki abból a föltevésből, hogy a kövek valamiképpen kapcsolatban vannak Douglas Hepner halálával, nem adom ki őket a rendőrségnek, mert rögtön értesítenék a riportereket, így se valami rózsás a helyzet. Át fogják kutatni a táskákat, és leltárba veszik a tartalmukat. Szereznek egy csinos kis manöket, aki majd bemutatja Eleanor hálóingét. Elképzelheti, milyen hatása lesz.

- És mi a szándéka azokkal a kövekkel? Csak ül, és nem csinál semmit?

- A pillanatnyi helyzetben csak ülök, és nem csinállok semmit.

- És ha rájönnek?

- Azon a kötélén is átsétálok, ha rákerül a sor.

- Főnök, Paul Drake azt mondja, hogy a rendőrség majd megbolondul örömeiben, olyan világosnak látja az ügyet. Hamilton Burgerrel, a kerületi ügyésszel madarat lehetne fogatni. Fölkészültek rá, hogy ez egyszer kiütéssel győznek maga ellen.

- No és akkor mi van ?

- Nem tudna kitérni az ütés elől ?

Mason megrázta a fejét. - Most már nem. Állni kell a sarat.

- Szeretném, ha nem ragaszkodna annyira azokhoz a kövekhez.

- Hát mit akar ? Mit csináljak, hívjam fel a rendőrséget?

- Azt nem.

- Hanem?

- Beszélhetne az ügyfelével, kikérdezhethné a kövekről, és megtudhatná, hogy...
 - Az ügyfelem azt mondja, nem emlékszik semmire - vágott közbe Mason.
 - Az ügyfele alávaló hazug! - mondta Della Street. - Ezt maga is tudja, ő is tudja, és ő még azt is tudja, hogy maga tudja.
 - De ha most megváltoztatná a sztoriját - mondta Mason -, és azt mondaná, hogy emlékszik, és beszélne azokról a kövekről, elmesélné, honnan kerültek hozzá, és megmondaná, hogy mit csináljak velük, akkor minden valószínűség szerint terhelne az a tudat, hogy a kövek bizonyítékai valaminek, így viszont nem tudok róluk semmit.
 - Jól van mondta Della Street -, azt hiszem, ennek előbb-utóbb úgyis be kellett következnie, de gyűlölöm még a gondolatát is, hogy Hamilton Burger diadalmában úszik.
 - Én is így vagyok vele mondta Mason. - De ne feledkezzen meg róla, Burger még nem nyerte meg a port. Hajszol, sürget, hogy azonnali tárgyalást csikarjon ki, és ez nekem nagyon is megfelel.
 - Nem lenne jobb magának, ha kivárhatná, hogyan alakulnak a dolgok?
- Mason a fejét rázta: - Hamilton Burger lassú észjárású, és a gondolkodása nem valami mélyreható. Ha rohammal akarja bevenni a törvényszéket, nagyon valószínű, hogy akad egy-két jókora lyuk a páncélján. Ha időt adunk neki, a segédcapatai, akikkel körülveszi magát, megszilárdítják a helyzetét és sebezhetetlenné teszik. A jelen körülmények között hagyjuk csak, hadd induljon rohamra, a nyilvánosság reflektorának teljes fényében.
- Azt reméli, hogy orra bukik ? - kérdezte Della Street.
 - Nos - mondta Mason -, talán így mondanám: *lehetséges*.

TIZEDIK FEJEZET

Perry Mason végigjártatta szemét a zsúfolt törvényszéki tárgyalótermen, és felmérte a helyzetet. Mögötte, egy kicsit féloldalt, ült ügyfele, hivatalos meghatározás szerint: Eleanor Corbin, alias Eleanor Hepner.

A tárgyalóterem első széksorában ült a vádlott apja: Homer Corbin, az elegánsan, de nem feltűnően öltözött, ápolt külsejű férfi, aki pusztán megjelenésével is előkelő légkört kölcsönzött a bűnpernek. Homer Corbin gyémántnagykereskedéssel foglalkozott. A boldogult Douglas Hepner szabadúszóként informálta a vámhatóságot, pontosabban azzal foglalkozott, hogy kinyomozott törvényellenes úton behozott drágakötételeket, és jelentette a hatóságnak. Vajon tudott-e erről az ügyész ?

Perry Mason már látta lelki szemeivel a jelenetet, amikor Homer Corbin áll a bíróság elé, hogy tanúvallomást tegyen leánya kifogástalan jelleméről, vagy valami más körülményről, amely a gyilkossághoz vezetett, és Hamilton Burger, a kerületi ügyész ezt kérdi tőle:

- És tudja ön, Mr. Corbin, hogy az elhunyt Douglas Hepner azzal foglalkozott, hogy kinyomozott csempészett drágakötételeket, jelentette a vámhatóságnak, és az érték húsz százalékát kapta jutalom gyanánt? Tudott arról, hogy Hepner ebből élt?

Hamilton Burger egy kicsit félrebillenti fejét, mint aki egyetlen hangot sem akar elszalasztani a válaszból, aztán így szól:

- Úgy tudom, Mr. Corbin, hogy az elhunyttal egy hajón találkozott először, Európából visszatérőben. Ekkor az ügyész néhány lépést hátrál, rámosolyog a zavart tanúra, s csak úgy mellékesen ezt mondja:
- Úgy tudom, Mr. Corbin, hogy nagybani gyémántkereskedéssel foglalkozik, és európai utazása üzleti út volt. Így van?

Ezzel a burkolt célzással a gyanút már szépen beleplántálta az esküdtek agyába. Törvényes szempontból a feltett kérdések ellen nem lehet kifogást emelni, csupán a tanú életkörülményeire vetnek némi fényt: az esetleges elfoglaltságára, a foglalkozására, az elhunyttal való kapcsolatára ; de hatásuk összességükben végzetes lehet.

Apja mellett ül Olga Jordan, a vékony ajkú, okos nő, akinek valahogy sikerült azt a benyomást keltenie, hogy nem egyenes, nem őszinte ember. Ezt nemcsak azzal érte el, hogy ajkának vékony vonalát erőteljes rúzsozással leplezte, hanem a viselkedéséből következett, ahogy feszülten, éber

figyelt mindenre, ami körülötte történik, mintha csak arra a pillanatra várna, amikor minden eseményt a maga hasznára fordíthat.

Férje, Bill Jordan, a napbarnított aranyifjú, valószínűleg nem tett valami kitűnő benyomást az esküdtekre. Nagyon is fiatal volt ahhoz, hogy már visszavonult a munkától: a golfpályán töltött napos órák nagyon is leburnították, s így nem keltett kedvező hatást az esküdtszék tagjaiban, akik egész életükben dolgoztak, még hozzá keményen.

Mason csupán ezekre a személyekre számíthatott, ha meg akarta hiúsítani az ügyész terveit, noha még azt sem tudta pontosan, milyen váddal áll elő Hamilton Burger, és bármennyire törte is a fejét, sejtelve sem volt arról, hogy miféle ütőkártyát tartogathat a kerületi ügyész.

Az esküdtszék előtt tett tanúvallomásokból, amelyek alapján a vádhatározatot meghozták, kitűnt, hogy Eleanor Corbin, a vádlott, barátságban volt Douglas Hepnerrel, és vele együtt ment el, miután elhagyta otthonát; hogy táviratot küldött Yumából, amely szerint házasságot kötöttek; hogy két hét múlva megtalálták Douglas Hepner holttestét; hogy hátulról fejbe lőtték egy harmincnyolcas golyóval; hogy a vádlottnak volt egy harmincnyolcas revolvere; hogy a vádlott kijelentette Ethel Belannak: Douglas Hepnert barátjának, illetve fiújának tekinti, és hogy Suzanne Granger is belekeveredett az ügybe; hogy a vádlott kijelentette: megöli Douglas Hepnert, ha az faképnél hagyja, és amikor a vádlott ezt a kijelentést tette, szemtanúk szerint birtokában volt a harmincnyolcas revolvernek; hogy a vádlott akkoriban Ethel Belannál lakott, akinek lakása szomszédos Suzanne Granger lakásával; hogy Suzanne Granger fölkelte Douglas Hepner érdeklődését, és elment vele kettesben víkendezni.

Ezekből szövődött a közvetett bizonyítékok hálójára, amely elég volt ahhoz, hogy az esküdtszék vádat emeljen. Ahhoz azonban már nem volt elegendő, hogy az esküdtszék elmarasztaló ítéletet hozzon.

Mason tehát jól tudta, hogy Hamilton Burgernek kétségkívül van perdöntőnek vélt bizonyítéka, de sem Perry Mason, sem a Drake-nyomozóiroda nem tudott rájönni, mi lehet ez a bizonyíték.

Így aztán Perry Mason, életében először, úgy indult neki egy bűnper tárgyalásának, hogy tudta: óhatatlanul szembe kerül valamilyen bizonyítékkal, amely végzetes lehet védencére; hogy képtelen volt védencétől megtudni az igazságot, azt, ami valójában történt; hogy csupán megfigyelőképességére és a tanúkból keresztkérdésekkel kiszedett válaszokra támaszkodhat; hogy a tényállást csak az ellenséges érzületű tanúk szájából tudhatja meg. Hamilton Burger kerületi ügyész a nyilvánvaló győzelem reményében, kipirult, diadalmas arccal megkezdte tájékoztatóját: ismertette a vádat az esküdtszékkel, majd így folytatta:

- Tisztelt esküdtszék! Ennek az ügynek a vádlottja féltékenységtől vezettetve, magához vette harmincnyolcas revolverét, majd megállapodást kötött Ethel Belannal, és anyagi ellenszolgáltatás fejében beköltözött a háromszázhatvanas számú lakásba, hogy onnan szemmel tarthassa Suzanne Grangert, aki a háromszázötvennyolcas számú lakásban lakik. Ezen cselekedetében a vádlottat az a szándék vezette, hogy kompromittáló helyzetben rajtakapja Suzanne Grangerrel azt a férfit, aki - állítása szerint - a férje volt, vagyis az elhunyt Douglas Hepnert. A vádlott azzal fenyegetőzött: ha Douglas Hepner nem lesz az övé, akkor nem lesz a másé sem. Ezek után, tisztelt esküdtszék, megtalálták az elhunyt Douglas Hepnert holtan, agyában a vádlott revolveréből eredő harmincnyolcas golyóval: a vádlott pedig minden részletre kiterjedő figyelemmel készült fel arra, hogy azt a látszatot keltse: nem beszámítható, mert amnéziában szenved, amelyről azonban bátran állíthatjuk, hogy mesterséges amnézia, s csak azért terveitek ki gondosan, hogy védelmül szolgáljon, s a vádlott ne legyen kénytelen zavarba ejtő kérdésekre válaszolni; tehát olyan amnézia, amelyről az elmeorvosok tanúvallomása be fogja bizonyítani, hogy teljes egészében színlelt.

- Egy pillanatra, bíró úr - mondta Mason -, nem szívesen szakítom félbe az ügyész úr vádismertetését, de a védelem kétségbe vonja bármely olyan elmeorvos tanúvallomását, aki azt igyekszik elhíttetni magáról, hogy gondolatolvasó. Az elmeorvos tudományának még nem fejlődött odáig, hogy bárki teljes bizonyossággal állíthassa...

Hamilton Burger kedvesen, jóindulatúan közbevágott: - Elfogadom, tisztelt esküdtszék, visszavonom

minden kijelentésemet, amelyet az elmeorvosokkal kapcsolatban tettem. Tanúként meg fogjuk idézni az elmeorvosokat. Eskü alatt fogják elmondani szakvéleményüket. Nem fogjuk akadályozni a védelmet, ha kifogást akar emelni, alávetjük magunkat a bíróság döntésének, hogy elfogadja-e bizonyítékként a tanúvallomást. Nos, ez az a kép, hölgyeim és uraim, melyet nagy vonalakban fel akartunk vázolni önök előtt. Minthogy a bizonyítékok körül egyik-másik talán vitatható, s minthogy siettetni óhajtjuk a tárgyalás menetét, most nem bocsátkozom bővebb részletekbe. - És Perry Mason közbeszólását ürügyül használva arra, hogy csak nagy általánosságban körvonalazza az ügyet, Hamilton Burger megköszönte az esküdtek figyelmét, és leült.

Mason Paul Drake-hez fordult: - Észrevetted, Paul? Azt mondta, hogy a vádlott fegyveréből röpítették a golyót Douglas Hepner fejébe.

- Ezt mondta? - kérdezte Drake suttogva.

Mason bólintott. - Csak úgy ügyesen becsúszta, mint holmi elejtett megjegyzést.

- Van a védelemnek valami észrevétele az elhangzottakkal kapcsolatban? - kérdezte Mórán bíró.

- Nem, bíró úr - felelt Mason -, a védelem későbbre halasztja indítványának előterjesztését. Lehet az is, hogy elállunk tőle. Azt hiszem, az esküdtek tökéletesen tisztában vannak azzal, hogy a vádra hárul a vádlott bűnösségének minden kétséget kizáró bizonyítása, és ha ez nem sikerül a vádnak, abban az esetben mi nem állítunk tanúkat a bíróság elé.

- Tekintsük ezt az esküdteknek szóló észrevételnek? - kérdezte Hamilton Burger.

- Nem - mondta Mason. - Ez az észrevétel a bíróságnak szól.

- Úgy értem, hogy a védelem egy tanút sem szándékozik megidézni?

- Nem szándékozom, ha csak a vád tanúinak vallomása nem elegendő a védelem megdöntéséhez, mert akkor felvetődhet ez a kérdés. A jogi védelem szerint ugyanis a vádlott ártatlan.

- Ebből elég, uraim! - mondta Mórán bíró. - Nincs helye semmiféle eszmecsere nék vád és védelem között. Kérem, intézzék észrevételeiket a bírósághoz. Ügyész úr, a védelem most eláll indítványtételi jogától. Szólítsa a bíróság elé első tanúját.

Hamilton Burger mosolygott és meghajolt. Semmi sem ronthatta el sugárzó jókedvét.

- Első tanúm Raymond Orla - mondta. Raymond Orla letette az esküt; elmondta, hogy ő a halottkém

helyettese, és őt hívták ki a Sierra Vista parkba augusztus tizenhetedikén este negyed tíz tájban,

amikor fölfedezték Douglas Hepner holttestét. Ő vezette a helyszíni szemlét, és fényképfelvételeket

készíttetett. Tanúsítja a fényképek hitelességét; a képek a test helyzetét mutatják, s a helyet, ahol

rátaláltak. Megvizsgálta a holttestet, természetesen csak miután a fényképeket felvették; addig nem

mozdította meg. Ezután elszállították a tetemet a halottkém hivatal laboratóriumába, levetkőztették

és fölboncolták. A boncolás során több felvételt csináltak a holttestről, ezek a képek itt vannak nála.

Hamilton Burger kijelentette, hogy a vád meg fogja szemlélni a képeket, de úgy gondolja, hogy a

boncolás folyamán egy hulláról készült felvételek túlságosan borzalmasak ahhoz, hogy bemutassák az

esküdtszéknek, hiszen az esküdtek föltehetően nincsenek annyira hozzászokva az ilyesmihez, mint a

vádhatóság.

Orla tanúsította, hogy az elhunyt fejének hátsó részén golyó ütötte lyukat talált, s hogy néhány

jelentéktelen zúzódáson kívül, a testen semmi erőszakra valló külsérelmi nyom nem volt, és hogy a

boncolást végző sebész megtalálta a golyót az agyban.

- Befejeztem - mondta Hamilton Burger nyájasan. - Nem tudom, óhajt-e a védelem kérdéseket föltenni?

- Ó, csak egy-két kérdést - mondta Mason könnyedén. - Mi történt a ruhával, amelyet az elhunyt viselt?

- Összehajtogattuk és elzártuk a ruhákat egy szekrénybe a halottkém hivatalban. Most is ott vannak.

- És ezeket a ruhákat a védelem bármikor megtekintheti - szólta közbe Hamilton Burger. - Utasítom a

tanút, tegye lehetővé a szemlét a nap és éj bármely órájában. - És az ügyész finoman meghajolt,

mintha megköszönné a korrektségének kijáró tapsot.

- S mi van a személyes holmikkal? Milyen tárgyak voltak az áldozat zsebeiben? - kérdezte Mason a

tanútól, mit sem törődve az ügyész közbeszólásával.

- Jegyzékbe vettem valamennyit - mondta Orla. Elővette noteszét. - A következő tárgyak voltak az elhunyt birtokában: egy zsebkönyv, egy autóvezetői jogosítvány, egy töltőtoll, egy kulcstartó bőrből, négy kulccsal, egy zsebkendő, egy dollár és kilencvenhat cent apróban, egy ezüst cigarettatárca hat cigarettával.

- Ez minden? - kérdezte Mason.

- Igen, uram, ez minden.

- Hol vannak ezek a tárgyak?

- A halottkémi hivatalban.

- Kérem ezeket tárgyi bizonyítékként a per anyagához csatolni.

- De kérem! - mondta Hamilton Burger. - Ezek a tárgyak teljesen mellékesek. Nincsenek kapcsolatban az ügygel.

- Honnan tudja, hogy nincs valamiféle kapcsolatuk az ügygel? - kérdezte Mason.

- Amennyiben a védelem szempontjából lényegesnek tartja, és azt akarja, hogy bizonyítékként a per anyagához csatolják ezeket a tárgyakat, terjessze kérését a bíróság elé. A vád szempontjából nem lényegesek.

- Bíró úr - mondta Mason -, szeretném ezeket tárgyi bizonyítékként a per anyagához csatolni. Úgy érzem, jelentőségük lehet, különösen a zsebkönyvnek.

- A zsebkönyv üres volt - jegyezte meg Orla.

- Úgy érte, hogy semmi bejegyzés nem volt benne?

- Egy betű sem. A lapok tökéletesen tiszták voltak. A zsebkönyv tulajdonképpen csak egy bőrtok, egy zsebbel a jogosítvány számára, és egy kivehető betéttömbbel. Röviddel az áldozat halála előtt nyilván kivették a régi betétet, és újat tettek bele. Egy tollvonás nem sok, annyi sem volt az új betéten.

- És a jogosítvány ?

- A zsebkönyvben volt, egy erre a célra készült, átlátszó celofán tartóban.

- A tisztelt bíróság engedelmével - mondta Mason - szeretném ezeket a tárgyakat a bizonyítékok lajstromába felvételni. Készséggel kijelentem, hogy a védelem szempontjából lényegesnek tartom ezeket, és kérem azonnali jegyzékbe vételüket.

- Bíró úr - mondta Hamilton Burger -, úgy érzem, ideje, hogy engedélyt kérjem, hogy a vád folytathassa indítványának ismertetését. Azután a védelem is kifejtheti majd álláspontját. Azt hiszem, nem helyes, ha megszakításokkal késleltetjük az eljárást.

- Ebben az esetben - mondta Mason - ragaszkodom ahhoz, hogy a tárgyi bizonyítékokat a per anyagához csatolják, mert ezt a vád tanúihoz intézendő kérdéseim szempontjából lényegesnek tartom.

- Nem látok lényeges összefüggést a tárgyak és a tanúnak felteendő kérdések között.

- Jogomban áll megkérni a tanút, hogy hozza a tárgyakat a bíróság elé - mondta Mason.

- Ugyan, ugyan - mondta Mórán bíró -, nem látom be, mit nyerhetünk azzal, hogy alaki szempontból vitatjuk a tárgyak bemutatását. Tanú úr, az elhunyt birtokában voltak ezek a holmik ?

- Igen, uram.

- A zsebében voltak ?

- Igen, uram.

- És ön személyesen vette ki a tárgyakat a zsebéből ?

- Igen, uram, én magam.

- A tárgyakat lehetőleg helyezhetik a bíróságnál, mint a védelem tárgyi bizonyítékait azonosítás céljából, és a védelem kívánsága szerint bármelyik tárggyal kapcsolatban keresztkérdéseket intézhet a tanúhoz. Később, ha a védelem úgy kívánja, a tárgyakat bizonyítékként a per anyagához csatoljuk - döntött Mórán bíró.

- Köszönöm, bíró úr - mondta Mason. - A védelem szeretne egy sorozat fényképet a boncolásról.

- Parancsoljon, tisztelt kolléga - mondta Hamilton Burger, és egy egész köteg nyolcszor-tízes, fényes fotót nyújtott át Masonnek, olyan végtelen udvariassággal, amely félreérthetetlenül mutatta, hogy

ismét jó benyomást akar tenni az esküdtekre.

- Köszönöm - mondta Mason -, nincs több kérdésem. Dr. Julius Oberon volt a következő tanú. Esküt tett, mint törvényszéki orvosszakértő és mint a halottkémi hivatal orvosa. Kijelentette, hogy fölboncolta az elhunyt tetemét, megtalálta a harmincnyolcas golyót a halott fejében, s hogy a fejlövés következtében a halál csaknem azonnal beállt. Pontosán meghatározta a seb bemeneti nyílásának helyzetét, nagyjából vázolta az agyban, történt sérülést; közölte, hogy más sérülés nem volt, amely halált okozhatott volna, és hogy véleménye szerint az áldozat, akinek a tetemét fölboncolta, legalább huszonnégy és legfeljebb harminchat órája halott volt. A halál időpontját közelebről nem tudja meghatározni.

- És mit tett ön a golyóval, miután eltávolította az elhunyt fejéből? - kérdezte Hamilton Burger.

- Átadtam egy fegyverszakértőnek.

- A védelem kérdéseket tehet föl a tanúnak - mondta Hamilton Burger.

Mason ránézett az orvosra, aki szilárd nyugalommal ült a tanúk emelvényén, mint aki fölkészült a szóbeli támadásra.

- Ön azt mondta, doktor úr, hogy a halál tulajdonképpen azonnal bekövetkezett?

- Igen, uram.

- Mire *alapozza* ezt a véleményét?

- A seb jellegére és az agyvelő roncsolódására.

- Ez a seb okozhatott azonnali, teljes eszméletlenséget ?

- Igen, uram.

- De nem feltétlenül halált?

- Nem értem a kérdést.

- Találkozott már olyan esettel, doktor úr, amelynél a fejseb erőteljes vérzése lépett fel, más szóval: volt olyan eset a gyakorlatában, amelynél az agyszövetek megsérültek, és mégis erős vérzés állt be ?

- Igen. Láttam már ilyen esetet, ahol súlyos volt a vérzés.

- És ilyen esetben mi okozza a vérzést?

- Természetesen az összeroncsolódott véredényeken keresztül kiömlő vér.

- A szív löki ki a vért, ugye?

- Igen, uram.

- Ezek szerint ilyen esetben az illető személy ugyan eszméletlen, mégis van benne bizonyos ideig élet, s ez az élet a szív működésében nyilvánul meg, ahogy a vért az erekbe nyomja?

- Igen, uram, így van.

- Ebben az esetben is így volt?

- Nem. Itt alig volt vérzés.

- Talált alvadt vércsomót a földön az elhunyt feje közelében ?

- Igen, uram, volt némi külső vérzés, de nem sok.

- És belső vérzés ?

- Volt, uram, de a vérzés nem volt jelentős.

- S a vérzés hiányából ön arra a következtetésre jutott, hogy a halál gyakorlatilag azonnal beállt? így van?

- Nem csupán a vérzés hiányából, hanem a seb helyzetéből és az agysérülés mértékéből is erre következtettem.

- Látott már hasonló sebeket ugyanilyen súlyos sérülésekkel, amikor a vérzés erőteljes volt, amikor tehát az áldozat még élt egy darabig, bár eszméletlen állapotban?

- Igen, uram.

- Akkor hát, doktor úr, tekintetbe vette azt a lehetőséget, hogy az áldozatot másutt is megölhették, s aztán odavitték a holttestét, ahol rátaláltak ?

- Igen, uram, gondoltam erre.

- És elvetette ezt a lehetőséget?

- Átgondoltam és elvettem.
- Megmondaná, doktor úr, mi juttatta erre a következtetésre?
- A seb természete és nagysága, az agyvelő roncsoltsága, a vérzés jellege, az alvadt vércsomó helyzete, függőleges vérnyomok hiánya a nyakon, a test helyzete, és más hasonló tényezők.
- Az a véleménye tehát, doktor úr, hogy valaki az elhunyt mögött állt, és hátulról fejbe lőtte egy harmincnolcas revolverrel, és a halál azonnal, illetve mondhatni azonnal beállt ?
- Ez pontosan így van, egy dolog kivételével. - Mi az?
- Az áldozat talán ült, amikor a halálos lövés érte. Nagyon valószínűnek tartom, hogy így volt. A helyzetből, amelyben a holttestet találták, arra következtetek, hogy az áldozat a fűvön ült, térdben behajtott lábbal, és bal kezével a földre támaszkodott. Ebben az esetben - minthogy a golyó ütötte seb iránya nem lejt -, aki lelőtte, szintén a földön ült, valamivel az áldozat mögött, vagy guggolt, vagy annyira lehajolt, hogy a fegyver egy síkban volt az áldozat fejével.
- Köszönöm, doktor úr, csak ennyit akartam tudni - mondta Mason.
- Nincs több kérdésem a tanúhoz - jelentette ki Hamilton Burger. - Kérem Merton C. Bosler tanút. Mason figyelte Hamilton Burgert, és látta, hogy az ügyész a falióra pillant, mintha gondosan időzíteni akarná az események folyamatát.
- Merton C. Bosler fegyverszakértő letette az esküt. Elmondta, hogy jelen volt a boncolásnál, látta, amikor Dr. Oberon eltávolította a végzetes *golyót* az áldozat fejéből, látta, amikor az orvos megjelölte a golyót, amelyet aztán átadtak neki mint fegyverszakértőnek.
- Hamilton Burger ügyes kérdései nyomán Merton C. Bosler tizenöt perc alatt perdöntően bizonyította, hogy a golyó, amelyet az ügyész felmutatott, kétségtelenül azonos a holttest fejében talált golyóval, és egy harmincnolcas Smith & Wesson pisztolyból lőtték ki. A golyót és egy sorozat nagyított fényképet felvettek a tárgyi bizonyítékok közé. Az esküdtek komoly arccal megvizsgálták a végzetes golyót.
- Nos tehát - folytatta Hamilton Burger - átkutatta ön azt a környéket, ahol a holttestet megtalálták, azzal a szándékkal, hogy megállapítsa, van-e valamiféle fegyver a közelben?
- Részt vettem egy ilyen kutatásban.
- Talált valamilyen fegyvert a közelben ?
- Akkor még nem.
- És később - kérdezte Hamilton Burger diadalmasan - végzett ön kutatást valamilyen mechanikai vagy elektronikus készülékkel?
- Igen, uram, végeztem. - Miféle készülékkel?
- Az úgynevezett aknakeresővel.
- És ez mi ?
- Elektronikus készülék, amelyet végighúznak a talajon, és ha fémtárgy fölött halad el, sajátságos, sivítő hangot ad.
- Nos, és mit találtak?
- Különböző fémtárgyakat. Nem voltak jelentősek. Találtunk egy régi, rozsdás zsebkést, találtunk egy fémkulcsot, amivel szardíniás dobozt nyitottak ki, még a doboz fedele is rajta volt, köréje csavarodva, és...
- Igen, igen - vágott közbe Hamilton Burger -, hagyjuk ezeket a jelentéktelen tárgyakat. Mit talált még, ha ugyan talált valamit, amit fontosnak tart?
- Találtunk egy harmincnolcas Smith & Wesson revolvert; az egyik töltényhüvely üres volt benne. A revolver száma: C-48809.
- Valóban? - kérdezte Hamilton Burger diadalmasan.
- És végzett fegyverszakértői vizsgálatot ezzel a fegyverrel ?
- Igen, uram, végeztem.
- Adott le kísérleti lövést ezzel a fegyverrel?
- Igen, uram.
- És mi volt a kísérlet eredménye?
- Az eredmény az volt, hogy a halált okozó golyó és a laboratóriumban kilőtt golyó egyedi

jellegzetességei tökéletesen egybevágtak.

- Készítettek fényképet a kísérletről ?

- Természetesen.

- Lenne szíves fölmutatni ezt a fényképet ?

A tanú elővette a nyolcszor-tízes méretű fényképet. Ezt is csatolták a tárgyi bizonyítékokhoz, és részletes magyarázatot adtak az esküdteknek.

- Hol találta meg a fegyvert?

- A fegyver körülbelül húsz centiméter mélyen volt a földben. Nyilván bedobták egy lyukba, amelyet valamilyen üregi állat túrt, azután betemették földdel. A talaj felszínén száraz leveleket és gallyakat szórtak szét, úgyhogy voltaképpen lehetetlen volt észrevenni, hogy a földet itt megbolygatták.

- Miután fölfedezték a fegyvert az aknakeresővel, mit tettek?

- Gondosan megvizsgáltuk a talajt, óvatosan eltávolítottuk a száraz leveleket és gallyakat, s ekkor észrevettük azt a helyet, ahol földdel temették be a lyukat. Kiszedtük a földet, és megtaláltuk a fegyvert.

- Hol volt ez a lyuk, ahhoz a helyhez viszonyítva, ahol a holttestet megtalálták ?

- Körülbelül tizenhét méternyire, északkeleti irányban.

- Volt ott földmérő mérnök is ?

- Igen, uram.

- És az illető mérnök levert egy karót azon a helyen, ahol a fegyvert találták, és megállapította az irányt, ahhoz a helyhez viszonyítva, ahol a hullát találták ?

- Igen, uram, így történt.

- Tudja ennek a mérnöknek a nevét?

- Igen, uram. Stephen Excalante-nak hívják.

- Mr. Bosler, ön átvizsgálta ezután a fegyvervásárlásokról vezetett megyei nyilvántartást ?

- Igen, uram, megvizsgáltam.

- És talált bejegyzést egy C-48809 számú Smith & Wesson revolverről, amelyet ebben a megyében adtak el ?

- Igen, uram, találtam.

- A nyilvántartás szerint ki vásárolta ezt a fegyvert?

- Eleanor Corbin.

- Ennek a bűncselekménynek a vádlottja ?

- Igen, uram.

- Ott van Eleanor Corbin aláírása a nyilvántartásban ?

- Igen, uram, ott van.

- És ez a törvényes előírás szerinti, megyei nyilvános lajstrom ?

- Igen, uram.

- Van fénymásolata erről a nyilvántartásról ?

- Van, uram.

Hamilton Burger a bíróhoz fordult, és mézédés hangon mondta: - Bíró úr, közeledik az este, a tárgyalás elnapolásának ideje. Kérem most a nyilvántartási könyv lapjáról készült fénymásolat csatolását. Még nem bizonyítottam, hogy az aláírás a fegyvervásárlási nyilvántartásban a vádlott, Eleanor Corbin aláírása. Holnap azonban egy írásszakértőt idézek a bíróság elé, aki bizonyító erejű tanúvallomásával igazolni fogja, hogy az aláírás a vádlottól származik. Mindamellet úgy vélem, hogy a tanúnak a nyilvántartásra vonatkozó vallomása is elegendő ahhoz, hogy ezt a fénymásolatot máris felvegye a bíróság a tárgyi bizonyítékok közé.

- Nincs ellenvetésem - mondta Mason. Közömbösen mosolygott, és nem adta semmi jelét annak, hogy a védelmet teljesen váratlanul érte a tanúvallomás. - Kijelentjük, hogy a nyilvántartási könyv lapjáról készült fotókópia felvehető a tárgyi bizonyítékok közé, és hogy a kerületi ügyész urat megkíméljük a további fáradozástól, kijelentjük, hogy a rajta látható aláírás valóban a bűnper

vádlottjának aláírása.

Burger meglepett arcot vágott: - Ön kijelenti ezt? - kérdezte.

- Hogyne, természetesen - mondta Mason barátságos mosollyal.

- Nagyon helyes - döntött Mórán bíró. - Írnok úr, a fénymásolatot megfelelő számmal felvesszük a tárgyi bizonyítékok közé. A tárgyalást elnapolom holnap reggel tíz órára.

Miközben a hallgatóság kifelé indult a teremből, Della Street és Paul Drake Perry Mason felé igyekezett.

Mason Eleanorhoz fordult: - A magáé volt az a fegyver? - kérdezte.

- Igen, az enyém.

- És hogy került oda, ahol megtalálták?

- Mr. Mason, becsületszavamat adom, haljak meg ebben a pillanatban, ha egyáltalán emlékszem valamire. Önvédelemből hordtam magamnál azt a revolvert. Annyi esetben támadtak meg nőket, és... hát igen, nem élek éppen visszavonult életet, és nagyon gyakran kell drágaköveket vinnem az apám irodájából a lakásunkra. A rendőrség maga ajánlotta, hogy hordjak magammal fegyvert. Ez olyan rövid csövű kis revolver, amely zsebben vagy retikülben is elfér.

- És amikor elment hazulról az úgynevezett nászútjára, magával vitte ezt a revolvert?

- Igen, nálam volt. Nyugodtan beismerhetem, úgyis csapdában vagyok.

- És akkor is magánál volt, amikor a rendőrök elfogták?

- Teljesen nyilvánvaló, Mr. Mason, hogy nem volt nálam - mondta Eleanor halvány mosollyal. - Alig volt rajtam valami. Ha jól tudom, az újság szerint csak egy „könnyű, áttetsző köpeny” volt rajtam.

- Az ördögbe! - mondta Mason bosszúsan. - Ne viccelődjön ezen. Ez a revolver lesz a koronatanú maga ellen. Douglas Hepnerrel távozott hazulról, Hepnert meggyilkolták, és pedig a maga fegyverével!

- De ez két héttel azután történt, hogy elmentem hazulról Hepnerrel. Két hét alatt sok minden történhet.

- Az semmit sem változtat a dolgon - mondta Mason haragosan. - Hepnert tizenhatodikán ölték meg, a maga revolverével, alig százméternyire attól a helytől, ahol maga jóformán meztelenül ugrándozott a holdfényben.

- Haragszik rám, igaz?

- Csak azt szeretném, ha elmondaná, mi történt - mondta Mason. - Akkor volna némi esélyem, hogy megmentsem magát a halálbüntetéstől vagy az életfogytiglani börtöntől. Ha maga lőtte le, legalább adhatna módot rá, hogy önvédelemből elkövetett emberölésre hivatkozzam, vagy...

- Attól tartok - mondta Eleanor -, elfelejti, hogy a golyó hátulról került az áldozat fejébe. Ez pedig megcáfol mindenféle önvédelmi elméletet.

Egy rendőrnő intett a vádlottnak. Mason még mindig mérgesen így szólt: - Remélem, csinál valamit, amitől holnap reggel tíz óráig visszatér az emlékezete, mert ha nem... - Félbehagyta a mondatot, mert látta, hogy egy riporter tart feléjük.

A riporter odafurakodott az ügyvédhez. - Mr. Mason, hajlandó lenne nyilatkozni?

Mason barátságosan mosolygott: - E pillanatban még egyéb nyilatkozatot nem adhatok, csak annyit, hogy a vádlott teljesen ártatlan.

- Igaz, hogy a vádlott nem emlékszik semmire, ami a gyilkosság estéjén történt?

- Az amnézia a szakértőkre tartozik - mondta Mason. - Én nem vagyok szakértő. Kérdezzen ki egy elmeorvost a lelki megrázkódtatásból eredő amnéziáról. Most többet nem mondhatok.

- A védőbeszédében ki fog térni az amnéziára?

- A védelem terveiről ebben a pillanatban, nyilvánvaló okokból nem mondhatok semmit - jelentette ki Mason. - Azt azonban megírhatja, hogy kijelentettem: mielőtt ez a bűnper véget ér, Hamilton Burgert nagy meglepetés éri. - És Mason magabiztos mosollyal fölvette az asztalról az előtte heverő papírokat, betette aktatáskájába, és becsattintotta a zárat.

Mason karonfogta Della Streetet, biccentett Paul Drake-nek, s halkán így szólt: - Gyerünk innen

valahová, ahol beszélhetünk. - Elindult a tárgyalótermen és a törvényszéki tudósítók szobáján át, a folyosón végig, a tanúk számára fenntartott szobába. Mason berúgta maga mögött az ajtót, és ezt mondta: - Na, most már kibújt a szög a zsákból.

- Jól összefogtak, mi? Mit tudsz tenni ellenük? - kérdezte Drake.

Mason vállat vont.

- Most már érted, hogy Burger miért sürgette annyira a tárgyalást - mondta Drake. - Úristen, Perry, egy ilyen pert még te se nyerhetsz meg.

Mason hátralökte zakóját, beakasztotta két hüvelykujját a mellénye karöltőjébe, s fel-alá járkált a szobában: - Csak az a lány mondaná el nekem az igazat! - mondta.

- Nem mondja el az igazat, mert nem teheti - mondta Drake. - Ő ölte meg. Egy milliót teszek egy ellen, hogy ő ölte meg.

- Főnök - szólalt meg Della Street -, nincs mód rá, hogy megtámadjuk azt a revolverkérdést? Persze, hogy az övé a fegyver. Az ő nevére jegyezték be. De hátha ellopta tőle valaki?

- Természetesen ez az egyetlen, amivel védekezhethetünk, de maga nem vette észre, milyen csapdát állít nekem Hamilton Burger - mondta Mason.

- Miféle csapdát ?

- Azt szeretném, ha úgy vezetném a tanúk kikérdezését, hogy pont erre a dologra lyukadjak ki - mondta Mason. - Akkor aztán előszedi a koronatanúját, és odaülteti az emelvényre.

- Ki az?

- Ethel Belan.

- S az mit fog vallani?

- A jóég tudja - mondta Mason. - De valószínűleg az fog kikerekedni belőle, hogy néhány órával a gyilkosság előtt látta Eleanor Corbinnál a revolvert. Az úristen tudja, mit szándékozik vallani, de az utolsó dollárunkat is föltehetjük rá, hogy súlyosan terhelő lesz. Máskülönben Burgernek esze ágában se lett volna bedugni őt abba a drága szállodába, testőrséget állítani köréje, és távol tartani mindenkitől, aki esetleg eláruhathatna nekünk valamit abból, amit Ethel Belan vallani fog.

- Ez igaz - mondta Drake mogorván. - És mi lenne, ha megpróbálnál alkut kötni az ügyésszel, Perry ?

- Micsoda alkut?

- Beismered a bűnösséget, elfogadod az életfogytiglanit, és megmented védencedet a halálbüntetéstől. Utóvégre is a csinos külsejével meg egy kis szerencsével még kiszabadulhat, és még akkor is áll előtte egy darabka élet. Mason a fejét rázta. - Ezt nem tehetem.

- Miért nem ?

- Mert nem fogja azt mondani nekem, hogy ő ölte meg a fickót. Nem tehetek ki egy ártatlan nőt egy ilyen alku alapján az életfogytiglani büntetés borzalmainak. Gondold csak meg, Paul, mit is jelent az. A nő fiatal. Csinos. Jó alakja van, és szereti is mutogatni. Szabad volt eddig, mint a szél. Ide-oda utazgat, Európába, Dél-Afrikába. A legjobb éttermekben eszik. Vígán éli világát. Na most, dugd be ezt a nőt a börtönélet szürke egyhangúságába, végy el tőle minden szabadságot, minden fényt és színt, minden változatosságot. Mi vár rá ? A napok sivár egymásutánja, egyik nap olyan, mint a másik. Minden este ugyanabban az időben kialszik a fény; minden reggel ugyanabban az időben fölkelés. Szabályosan ismétlődő, egyhangú, ízetlen reggeli. Az idő kicsurog az ujjai között, és lefolyik a csatornába. Börtönkoszton él. Ez az étrend ugyan tápláló, de fehérjék helyett főleg szénhidrátból áll. Elhízik. Elpuhul. Tönkremegy az alakja. Válla meggömbül. Aztán tizenöt vagy talán húsz év múlva kiszabadul. Mihez kezd akkor? Már nem érdekli a férfiakat, már nincs benne semmi bánja-az-ördög-nemtörődömség, ami most oly vonzóvá teszi. Az élete kész. A börtön bélyegét viseli magán. Akkor...

- Akkor ezerszer inkább bevonul a kivégzőkamrába - mondta Della Street. - Az ő helyében én is így tennék.

- Hát így vagyunk - mondta Mason.

- Akkor tennünk kell valamit - mondta Drake.

- Persze, hogy teszünk valamit! - csattant fel Mason. - Éppen azon igyekszem, hogy alaposan

átgondoljam a dolgokat. Meg kell tudnunk valamit ebben az ügyben, amit a vád nem tud. Meg kell tudnunk, de gyorsan! Aztán be kell bizonyítanunk azt, ami *valóban* történt.

- Ami valóban történt, az annyi, hogy az ügyfeled megölte Hepnert - mondta Drake. - Féltekeny lett, mert a férfi átejtette, erre a nő lelőtte. A fenébe is, miért nem tud normális lenni?! Úljön oda a tanúk emelvényére, rakja keresztbe a lábát, mutogassa az esküdteknek a meztelen combját, és beszéljen arról az estéről, amikor Hepner gúnyosan a szemébe vágta, hogy akár lefeküdt vele, akár nem, nem hajlandó feleségül venni, aztán arra gondolt, hogyha előveszi a revolvert a retiküljéből, annyira megijesztheti a pasast, hogy mégis elveszi. Csak meg akarta ijeszteni, de akkor a pasas tovább gúnyolódott, és hirtelen minden elsötétült előtte. A következő dolog, amire emlékszik, az, hogy a férfi néma, ernyedte teste ott feküdt előtte holtan. Ettől elvesztette az eszét, és ide-oda rohangált a holdfényben, és eljárta a hétfátyoltáncot.

- Hülye egy védekezés - mondta Della Street -, de legalább védekezés. De amilyen jó alakja van, meg amilyen elbűvölő, juthat vele valamire. Legalábbis annyira, hogy az esküdtek közül egyik-másik vén kecskét megbabonázza a nylonharisnyájával, és azok kirtanak a fölmentés mellett. Végül majd megegyeznek emberölésben.

- Maga megfélemez arról, hogy az ügyvéd is a bíróság embere - mondta Mason. - Az igazságot képviseli. A jogot képviseli. Nem az a dolgom, hogy összeszedjem az eszem, és igyekezzek a bűnös vádlott és az ország törvénye közé állni. Az a feladatom, hogy gondoskodom az ügyfeleimnek és az ügyfeleim érdekeinek védelméről. Ide figyelj, Paul, próbáljunk logikával hozzáférközni a dologhoz. Ne essünk pánikba, és ne engedjük megbűvölni magunkat. Mi van a zsebedben ?

- Hogyan? Az én zsebemben?! - kérdezte Drake. Mason bólintott.

- Egy csomó kacat.

- Szedd elő, rakd ki az asztalra - rendelkezett Mason. Drake meglepetten nézett Masonre.

- Gyerünk! - mondta Mason.

Drake némán kezdte kirámolni a zsebeit.

- A csudába! - mondta Della Street az asztalon egyre növekvő halmot bámulva. - És még maguk, férfiak beszélnek arról, hogy mi minden van egy női retikülben!

Drake kirakott mindent: ceruzát, töltőtollal, noteszt, zsebkést, cigarettatárcát, öngyújtót, kulcscsomót, zsebkendőt, pénztárcát, aprópénzt, jogosítványt, néhány nyitott levelet, egy légi menetrendet, meg egy csomag rágógumit.

Mason elgondolkozva nézte a gyűjteményt.

- Na jó - mondta Drake -, mit bizonyítottam?

- Ezt én is szeretném tudni - jegyezte meg Mason. - De biztos, hogy bizonyítottál valamit.

- Nem értem - mondta Drake.

- Hasonlítsd össze azt, ami a zsebedben volt - márpedig ez valószínűleg olyan kollekción, amit minden elfoglalt férfi általában magával hord - azzal, ami a halottkém szerint Douglas Hepner zsebében volt.

- Igen, persze - mondta Drake -, én is...

- Nézzük csak sorjában. Hepner dohányzott. Cigaretta volt nála, a tárcájában. De hol volt a gyújtója?

Hol volt a zsebkése ? Majdnem minden férfi hord magánál zsebkést. Volt nála némi aprópénz, de bankó semmi. Volt jogosítványa, de semmiféle tagsági igazolványa. Nem tartozott semmilyen klubhoz, nem írt föl címekeket, semmi ilyesféle nem volt nála.

Drake összevont szemöldökkel gondolkodott egy darabig. - A mindenségít! - mondta. - Ha az ember jól meggondolja, Perry, ez tényleg nagyon sovány kacatkollekción volt.

- Hát persze - mondta Mason. - Na és hol lakott Hepner?

- Itt van valami, ami fenemód izgatja a rendőrséget. Falból a Dixiecrat-házban lakott. Ott bérelt lakást, de nem lakott benne. A szobalány azt mondja, néha napok múltak el, néha több hét is egyfolytában, hogy az ágyat nem is használták; a törülközőkhöz hozzá se nyúltak a fürdőszobában. Sose volt ennivaló a hűtőszekrényben. Sose küldte a szennyesét mosodába, és...

Mason pattintott az ujjával.

- Mi az? - kérdezte Drake.

- Ez az! - mondta Mason. - A mosoda! Gyerünk, Paul.

- Hova?

- Át a halottkémi hivatalba - mondta Mason. - Engedélyt kaptunk, hogy megnézhessük a ruhákat, amelyeket az elhunyt viselt, amikor rátaláltak. Nézzünk csak utána a mosodai jelzésnek. Holtbiztos, hogy Hepner nem maga mosta a szennyesét.

- Oké - mondta Drake -, lehet, hogy találunk ott valamit, de... Ugyan, Perry, ez marhaság! Ha lett volna jelzés azokon a ruhákon, a rendőrség már régen rájött volna.

- És honnan tudjuk, hogy nem jött rá? - kérdezte Mason.

- Ha rájöttek, azt úgymint megtudod, ha eljön az ideje.

- Csakhogy én előbb akarom megtudni. Nem szeretem a meglepetéseket a tárgyalóteremben - mondta Mason. - Tegyük csak fel, hogy az ügyfelem igazat mond. Tegyük fel, hogy valóban nem emlékszik semmire. Tegyük fel, hogy ártatlanul ítélik el gyilkosságért, és nem tud...

- Ennek jóformán semmi valószínűsége, mondjuk ötven milliomodnyi - vágott közbe Drake. - A kerületi ügyész megvizsgáltatta elmeorvosokkal. Az orvosok meg vannak győződve arról, hogy komédiázik. Abban a pillanatban, ahogy tanúvallomást tesz, és az állítja, hogy nem emlékszik semmire, az ügyész rögtön nekimegy a keresztkérdésekkel, amitől úgy elfonnyad, mint egy leforrázott salátalevél. Aztán rászabadít egy csapat elmeorvost, és bebizonyítja, hogy hazudik.

- Jó van - mondta Mason -, ha hazudik, nem engedhetem az emelvényre, nem engedhetem meg, hogy ilyen helyzetbe kerüljön, de akkor be kell bizonyítanom magamnak, hogy hazudik. Mondd, Paul, van ultraviola lámpád az irodában ?

- Igen, van egy kis kézilámpám váltóáramra, kétféle szűrővel, az egyik hosszúhullámú, a másik...

- Menj érte, hozd gyorsan - mondta Mason. - Manapság nagyon sok mosoda vegytintával jelzi a ruhát. Ez nyomra vezethet. Na és a kulcsok ? Négy kulcs volt a kulcstartón. Rájött vajon a rendőrség, milyen zárakba illenek ezek a kulcsok ?

- Az egyik a Dixiecrat-házban levő lakás kulcsa. A többről nem tudok semmit.

- Oké - mondta Mason. - Hozz magaddal egy darab viaszt, Paul. Én lekötöm valamivel a hatóság figyelmét, te meg közben mind a négy kulcsról csinálj lenyomatot.

- Gondolod, hogy lehet ezt... szabad ezt csinálni? - kérdezte Drake kételkedően.

- Miért, tiltja valamilyen törvény? - felelt kérdéssel Mason.

- Fene tudja, Perry, te vagy a jogász.

- Akkor tedd, amit mondtam. Lenyomatot akarok azokról a kulcsokról. Lesz egy kis elintéznivalónk. Lassan rájövök, mivel kell megbirkóznunk. Lefogadhatjuk, hogy Hamilton Burger holnap egy hegyet készül a nyakunkba zúdítani. Lavina alá akar temetni bennünket.

- Ethel Belan? - kérdezte Drake.

Mason bólintott. - Holtbiztos, hogy a vallomása valósággal szigonyt vág majd belénk. Burger jól időzítette az egészet. Azt akarja, hogy ma este a revolver-ügyön törjük a fejünket, lázasan igyekezzünk valami bizonyítékot előkaparni, ami az esküdteket arra a gondolatra készíti, hogy a fegyvert ellopták. Aztán, amikor erre akarjuk fölépíteni a védelmet, előveszi Ethel Belant, és kirántja lábunk alól a szőnyeget. Ezután Hamilton Burger édes mosollyal így szól: „A vádnak nincs több kérdése”, s ezzel nekem dobja a labdát. Ha tanúnak állítom Eleanort, akkor darabokra szedik, ha nem állítom, elítélik. Akármelyik utat választom, horogra akadunk. Gyerünk, indulás.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A halottkémi hivatal altisztje kissé unottan mondta: - Akkor föl kell hívnom a kerületi ügyészt vagy a rendőrséget.

- Ilyenkor már nem éri el a kerületi ügyészt - mondta Mason. - Megállapodtunk a bíróságon ma délután, hogy megtekinthetjük Douglas Hepner ruháit.

- Azt hiszem, akkor rendben van - mondta az altiszt. - Mért is ne nézhetnék meg. Úgy tudom,

Raymond Orlát kihallgatták a bíróságon ma délután, igaz?

- Igen.

- Jó, megvan a lakásának a száma, föl tudom hívni. Ilyen tájban szokott hazaérni. Várjanak itt. Az altiszt bement a másik szobába, gondosan becsukta maga mögött az ajtót, aztán úgy öt perc múlva visszajött és bólintott: - Rendben van. Orla azt mondta, az ügyész megengedte, hogy megnézzék. Erre egyenesen.

Elvezette őket a folyosón végig egy szobába, melynek falait számozott, zárható rekeszek borították.

Kulcsot vett elő a zsebéből, kinyitotta az egyik rekeszt, és azt mondta: - Tessék, itt van a ruha.

- Volt néhány személyes tárgya is - mondta Mason. - Töltőtoll, notesz meg más effélék.

- Azok itt lesznek ebben a fiókban.

Az altiszt kulccsal kinyitotta a fiókot, s kirakott mindent az asztalra. - Sajnos, nem kophatok le magukról - mentegetőzött.

- Természetesen - mondta Mason, és jelentőségteljesen Della Streetre nézett.

- Te jóisten! Hogy mennyi dolga lehet itt magának! - mondta Della Street, és lassú léptekkel elindult, érdeklődéssel nézegetve a rekeszeket. - Ezt mind rendben kell tartania - mondta nevetve. - Titkárnő vagyok, nagyon jól tudom, mit jelent ez!

Az altiszt kezdett fölmelegedni. Della Street mellé lépett. - Hát van egy kis munka vele - ismerte el. - Tudja, itt folyton megy a verkli. Egymás után jönnek a bűnügyek, némelyiket huszonnégy óráig se tartjuk, némelyik hetekig elfekszik, mert közben folyik a bírósági eljárás. Látja, azon a falon az ideiglenes, futó ügyeket tartjuk. Ami ott van, lehet, hogy csak egy napig, de legfőljebb három napig van nálunk. Amott meg, abban a másik szobában a hullákat tartjuk. Az ideiglenes oldal rekeszeinek a száma egyezik a hullarekeszek számával, így aztán a hullát is megszámozzuk, veszünk egy cédulát, ráírjuk, és rákötjük a nagy lábujjára. Gondolom, ez nagyon borzasztó lehet magácskának, igaz? A legtöbb nőnek borsózik a háta, ha ilyet hall. Látja ott azt a rekeszsort? Úgy néz ki, mint valami óriási kartotékrendszer. Mindegyikben van egy hulla, pont a kellő hőfokra hűtve!

- Ó, én nem félek tőlük - mondta Della Street, és a hangjából érdeklődés csendült. - Tudom, hogy a halál éppúgy az élethez tartozik, mint a születés. Tudom azt is, hogy a halálozások bizonyos százaléka erőszakos. És maguktól függ, hogy a bűnügyi nyilvántartás rendben legyen! - Bájosan az altisztre mosolygott, és lassan a másik szoba felé lépdelt. Az altiszt egy pillanatra megállt, és visszaneézett a válla fölött, azután követte Dellát, és közben buzgón magyarázott.

Mason a ruhát vizsgálta. - Ez az öltöny méretre készült, Paul, de a címkét gondosan kivágták belőle. Gondolod, hogy a rendőrségen?

- Kétlem - mondta Drake -, de sose lehet tudni. Mindenesetre valaki kivágta.

- Nézzük a fehéreneműt - mondta Mason. - Tartsd föléje a zakót. Gyerünk, kapcsold be az ultraviola lámpát.

Paul Drake a fehérenemű fölé tartotta a zakót, mint valami sátrat, aztán rávillantotta az ultraviola lámpát a fehéreneműre.

Abban a pillanatban fényesen felvillant a szám.

- Ez az - mondta Mason izgatottan. - Tartsd csak a lámpát, Paul!

Világosan olvashatóvá vált a szám: N-4464.

- Gyorsan - mondta Mason. - Tedd el a lámpát, Paul. Nem akarom, hogy az altiszt jelentse a rendőrségnek, mit csináltunk, és ezzel tippeket adjunk nekik.

- És mi lesz az öltönnyel? - kérdezte Drake.

- Azzal most nem törődünk - felelte Mason. - Amíg Della odaát tartja a pasast, csinálj meg a viaszlenyomatot a kulcsokról. Én majd fölemelem a zakót, mintha a bélését vizsgálnám, és eltakarlak vele, hogy az altiszt ne lásson semmit.

Az altiszt feléjük nézett, megfordult, és elindult vissza az asztalhoz. Della Street még feltartóztatta egy utolsó kérdéssel. Mason fölemelte a zakót, mintha a bélést tanulmányozná.

Della Street az egyik rekeszre mutatott: - Ez mi? - kérdezte.

Az altiszt hirtelen gyanút fogott, nem felelt, hanem Masonékhoz sietett. Mason forgatta a kabátot,

mint aki tökéletesen megfélekezett arról, hogy rajta kívül más is van a szobában, de azért ügyesen az altiszt elé tartotta a zakót, egészen úgy, ahogy a torreador tartja a bika elé a mulétát.

- Mit csinálnak itt, apuskám ? - kérdezte az altiszt.

- Valaki kivágta a címkét ebből a kabátból - mondta Mason szemrehányóan. - Pedig látnunk kellene azt a címkét.

- Ki vágta ki? - kérdezte az altiszt.

- Honnan tudjam? - mondta Mason. - Maguk vigyáznak rá.

- Nálunk ugyan senki se vágta ki.

- Nem? - kérdezte Mason meglepetten. - Talán a rendőrség volt?

- Az ördög tudja! Mi csak őrizzük a holmikat, ennyi az egész. Menjen a rendőrséghez ezzel a dologgal. Nekünk csak az a dolgunk, hogy itt tartsuk a cuccot. Elrendelték, hogy mutassam meg magának, ha látni akarja. Tőlem nézheti, ameddig kedve tartja. A barátja meg mit csinál ott ?

Drake kezében a kulcstartóval fölegyenesedett. - Ezeket a kulcsokat vizsgálgatom - mondta. - Azt nézem, nincs-e rajtuk valamilyen szám.

Az altiszt nevetett. - A rendőrség is pont erre akart rájönni! Nagyító üveggel bolházták végig a kulcsokat. Nincs azokon semmiféle szám.

- Na jó - mondta Drake, és visszadobta a kulcsokat az asztalra. - Azt hiszem, akkor semmi értelme, hogy tovább nézegessem őket. Hogy állunk, Perry? Láttál mindent, amit látni akartál ?

- Fogjuk rá - mondta Mason kelletlenül. - És mi van az áldozat cipőjével ?

- A cipőjéről éppenséggel mondhatok valamit magának - felelte az altiszt. - Persze nem tőlem hallották...

- Ha azt akarja, hogy titokban tartsam, titokban fogom tartani - mondta Mason.

- Szóval a cipőt egy belvárosi áruházban vásárolták, ezt maga is láthatja. A rendőrség kinyomozta. Készpénzért vették. Ennek a fickónak nem volt ott folyószámlája. A cipőt más holmikkal együtt körülbelül három hónapja küldték el a vevőnek. A rendőrség azt hitte, ezen a nyomon eljut valahová, de aztán kiderült, hogy zsákutcába kerültek.

- Tulajdonképpen mit akartak ezen a nyomon kideríteni ? - kérdezte Mason.

- Bármit, amire csak ráakadhatnak. Volt valami titokzatosság a fickó lakása körül. Többnyire nem is lakott ott. A rendőrség szeretne rájönni, hol időzött.

- Valószínűleg úton - mondta Mason csak úgy odavetőleg.

- Így lehet valahogy - mondta közömbösen az altiszt. - No, apuskám, végeztek?

- Végeztünk.

Az altiszt visszarakta a tárgyakat a fiókba, aztán betolta a fiókot a rekeszbe, bezárta a rekeszt, rámosolygott Della Streetre, és azt mondta: - Örülök, hogy találkoztunk. Segíthetek még valamiben, fiúk?

- Pillanatnyilag nem - mondta Mason.

- Hát akkor, jó éjszakát.

- Nos ? - kérdezte odakint Drake.

- Lesz egy jó kis testhez álló munkád, Paul - mondta Mason. - Le kell nyomoznod a mosodajelzést, méghozzá gyorsan.

- Van neked szíved, Perry ? Éhes vagyok. Nem megyünk semmire addig, amíg...

- Pedig meg kell szerezned - mondta Mason. - Először is a rendőrség nyilvántartást vezet a legtöbb mosodai jelzésről, legalábbis az általános jelrendszerről, és...

- Sejteted, mennyire égnék a vágtyól, hogy segítsenek nekünk - mondta Drake.

- Próbálkozzál a megyei rendőrfőnökségen - mondta Mason. - Használj fel az összeköttetéseidet.

Beszélgj a mosodák szövetségének főtitkárával.

Drake felnyögött. - Látom már, pazar éjszaka vár rám.

- Hamarabb is eredményre juthatsz, mint ahogy gondolod - mondta Mason. - Ez a jelzés nagyon fontos. Hamilton Burger nagyon is biztosra megy ebben a bűnpörben. Azt hiszi, hogy nyert ügye van,

s ezért nagyon felületesen vezette a vizsgálatot. A rendőrségen valószínűleg tudnak erről a mosodai számról. Manapság sok mosoda használ láthatatlan jelzést. Ráüthetnek a fehérneműre egy nagy, jól olvasható számot, anélkül, hogy elcsúfítanák a ruhát. Na, fogj hozzá, Paul. Megvannak a kulcslenyomatok ?

- Persze, hogy megvannak. Épp annyi időm volt, hogy az utolsót is megcsináljam, mielőtt az az altiszt odajött. Egy pillanatig azt hittem, rajtakap.

- Az se számított volna, ha rajtakap - mondta Mason. - Jogunk van megszemlélni azokat a kulcsokat, és hogy alaposan szemügyre vehessük, lefényképezhetjük őket, vagy akármi mást csinálhatunk velük.

- Ide figyeljen, Paul! - szólalt meg Della Street. - Vállalom a kulcsok megcsináltatását. El tudom intézni. A lakásom közelében van egy lakatosműhely. A lakatos többnyire késő estig dolgozik. Maga menjen, és nyomozza le azt a mosodai jelzést. Főnök, menjünk az irodába, aztán én beülök a kocsiba, megyek, és elkészíttetem a kulcsokat.

- Oké - mondta Mason. - De ne felejtse el, nem szabad, hogy a lakatosnak eljárjon a szája.

- Nyugodt lehet, rendes, megbízható ember - mondta Della. - Nagy tisztelője magának, hűségesen elolvass mindent, amit az újságok a pereiről írnak, és ha arra gondol, hogy segíthet magának valamiben, kinyúl a kezébe.

- Hát most tehet értünk valamit - mondta Mason -, és reméljük, hogy a segítsége hasznunkra lesz. Rajta, Paul, indulás. Della, amint kész vannak a kulcsok, jöjjön azonnal az irodába, ott megvárjuk Pault.

Mason belépett irodájába, fölkattintotta a villanyt, aztán fel-alá járkált és gondolkozott.

Eltelt tizenöt perc, aztán húsz, végül egy félóra.

A titkos számú telefon élesen csengett. Mason fölvette a hallgatót. Drake beszélt.

- Azt hiszem, Perry, nyomon vagyok. Sikerült beszélnem a szövetség főtitkárával. A szám tényleg jelrendszer. A hatvannégyes szám a „Hófehérke Éjjel-Nappal Mosodaszolgálatot” jelenti, az N meg személyi jelzés. Az ürge azt mondja, hogy itt állandó vevőről van szó, akinek a neve N betűvel kezdődik, és nyilván a negyvennégyes számot kapta a mosoda lajstromában. Megadta a mosoda vezetőjének a nevét, mindjárt megpróbálom fölhívni. Remélem, hamarosan mondhatok valamit neked. Mikor eszünk ?

- Ha befejeztük ezt a dolgot.

- Ide hallgass, Perry, hozassak fel egy pár hús pogácsát meg kávét ? Egészen földobna bennünket, hidd el.

- Majd ha Della visszajön - mondta Mason. - Akkor majd egy kis lélegzethez jutunk, és fölhozhatunk valamit. Addig csak dolgozz.

- Oké - mondta Drake. - Csak azon tűnődöm, miért jelezték azt a holmit N betűvel ? Gondolod, hogy Hepner álnevet használt ?

- Könnyen lehet - mondta Mason. - Fenemód titokzatos életet folytathatott ez a Hepner.

- Oké - mondta Drake. - Majd jelentkezem. Újabb tíz perc múlva beállított Della Street, egy kulcsosomót csörgetve.

- Minden rendben, főnök. Kettőt csináltattam mindegyikből, és hoztam reszelőt is. A lakatos azt tanácsolta, hogyha a kulcs nem nyitná a zárat, reszeljük meg egy kicsit az élet, de csak nagyon könnyedén, finoman.

- És nem fog senkinek beszélni a dologról ? - kérdezte Mason.

- Ez élete legnagyobb napja - mondta Della Street. - Azt üzeni magának, hogyha bármikor bármiben segíthet, csak szóljon, és hogy megbízhat benne, hallgatni fog, mint a sír.

- Maga meg a lakatos, úgy látszik, azt hiszik - mondta Mason -, hogyha megtaláltuk a kulcsokhoz való lyukakat, egyszerűen csak besétálunk az ajtón.

- De minek a kulcs, ha nem akarja használni ? - kérdezte Della.

- Hát éppen ez a kérdés - mondta Mason. - Gyerünk most át Drake-hez, lássuk, mire ment.

Drake telefonált, és közben jegyezgetett, amikor Mason és Della Street belépett. Izgatottan intett

nekik. - Egy perc, csak leírom - mondta a telefonba. - Na, nézzük csak. Tehát Frank Ormsby Newberg, Titterington-társasház, Elmwood tér... Meg tudná mondani, mióta dolgoztat maguknál?... Értem... Mindig ugyanaz a jelzés? Igen... Rendben van... Köszönöm... Nem, dehogya, csak egyszerű ellenőrzés, egy elveszett bőrönd után nyomozunk. Huszonöt dollár a felső határ, amit egy elveszett bőrönd után fizetnek, és most igyekszünk a ruhák értékét bizonyítani. Semmi, csak rutinmunka az egész. Elnézést, amiért munkaidő után zavartam, de nagyon ki van számítva az időm... - Drake letette a hallgatót, és így szólt: - Na, ez megvan! Frank Ormsby Newberg, Titterington-társasház, Elmwood tér. - Oké - mondta Mason. - Gyerünk.

- Enni ? - kérdezte Drake.

Mason fejét rázta, és az órájára nézett: - Még nem - mondta.

- De egy-két perc alatt bekaphatjuk és...

- Lehet, hogy minden perc számít - mondta Mason. - Nem tudhatjuk, mi vár még ránk. Sürget az idő, és a rendőrség is. Az az altiszt ott a halottkémi hivatalban talán szemfülesebb, mint amilyennek látszott.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A Titterington-társasház keskeny homlokzatú, kétemeletes, vöröstégla épület volt, amely jó harminc méternyire nyúlt befelé. Portás nem volt a házban.

A lakók jegyzékét a zárt kaputól jobbra függesztették ki. Minden név mellett csengőgomb volt.

- Ócska egy viskó - jegyezte meg Drake. - Most mit csinálunk ?

Mason megtalálta Frank Ormsby Newberg nevét, és mellette a lakás számát: kettőszázhusz.

Megnyomta a csengőt. Nem jött válasz. Várt egy darabig, aztán másodszer is megnyomta a gombot.

Mason Della Streethez fordult. A lány szó nélkül átadta a kulcsosomót. Mason belepróbálta az első kulcsot a kapuzárba. A zár nem mozdult. A második simán beleillett, és felpattantotta a zárat.

- Gyerünk - szólt Mason.

- Mondd, Perry, nem kerülhetünk bajba emiatt? - kérdezte Drake.

- Dehogynem - mondta Mason. - De most semmi mást nem akarok, csak megállapítani, jók-e a kulcsok.

- A lakásba is be akarsz menni ? - kérdezte Drake.

- Ez attól függ - hangzott Mason válasza. Kamraszerű kis előtérbe léptek; falán tábla volt, azon fölirat: „Gondnok - 101-es ajtó”, s alatta nyíl mutatott a lakás irányába.

Mason elindult a folyosón a kivilágított liftakna felé. A többiek követték. A hívógombos lift nagy nehezen fölvitte őket a második emeletre. A kettőszázhuszas lakást az ajtóra erősített szám jelezte a nyomorúságosan világított folyosón. Az ajtó alatt jókora rés volt, de világosság nem látszott ki a nyíláson.

Mason megnyomta a csengőt; hallották a berregést a lakásból.

- Perry, borsószik a hátam - mondta Drake. - Menjünk, beszéljünk inkább a gondnokkal. Nagyon megüthetjük a bokánkat.

- Majd ha biztos leszek a dolgomban, akkor beszélek a gondnokkal - válaszolta Mason.

- Én nem megyek be - jelentette ki Drake.

- De azt csak nem bánod, ha megállapítjuk, hogy a kulcs illik-e a zárba?

- Nem szeretem ezt az egészet - mondta Drake.

- Én se nagyon, de szeretnék valami bizonyítékot találni - mondta Mason.

Álltak és vártak.

A folyosó szellőzése rossz volt. Meleg konyhaszag keveredett a ház áporodott szagával. A folyosó végén valaki tévét nézett; a szöveg jól kihallatszott a lakás vékony ajtaján.

- Vén kalyiba ez - mondta Drake -, épphogy csak átalakították egy kicsit.

Mason bölintott, aztán a kulcsot, amellyel a kaput kinyitotta, óvatosan bedugta a zárba.

- Próbáljuk meg ezzel - mondta. Fordítani akart egyet rajta, de a zár nem engedett. Mason a másik

kulccsal próbálkozott. Ez nem is ment be a zárba. A harmadik sem. De a negyedik kulcs simán besiklott a zárba. Mason megforgatta a kulcsot, s ezúttal a zár nyelve nesztelenül hátracsúszott.

- Ajaj! - nyögött fel Drake.

Mason zsebkendőjét terítette a tenyerére, lágyan elfordította a kilincs gombját, és kinyitotta a lakás ajtaját.

- Na, nekem ebből elég volt - mondta Drake. - Ezt csináljátok csak nélkülem.

Mason egy-két másodpercig állt az ajtóban, aztán benyúlt, és megkereste a villanykapcsolót.

A lakás úgy festett, mintha ciklon járt volna ott látogatóban. Fiókok kihúzva, szekrények nyitva, egymásra dobált tányérok tornyosultak a padlón, ruhák egy halomba hányva, és mindenféle papírok szanaszét szórva a szobában.

- Azt hiszem, valaki megelőzött minket - mondta Della Street.

A liftajtó kinyílt. Valaki végigment a folyosón.

- Befelé! - mondta Mason, és előrement.

Della Street nyomban utánaeredt. Drake tévovázott, aztán húzódozva mégis belépett.

Mason lábával hajtotta be az ajtót: - Ne nyúljanak semmihez - figyelmeztette a többieket.

- Ide hallgass, Perry - szólalt meg Drake -, mi csak úgy beültünk ebbe a partiba. Azt se tudjuk, mi az adu. Egy dolgot tudunk biztosan, azt, hogy nekünk egyetlen lapunk sincs.

Amint tévovázva álldogáltak a szobában, lépések és hangok hallatszottak a folyosóról.

- Túl messzire merészkedtünk, Perry - suttozta Paul Drake. - Ha valami történik, ha meglátnak és fölismernek minket, amikor kimegyünk...

Della Street a szájához emelte az ujját: - Pszt, Paul!

A hangok közeledtek.

Hirtelen fölismerték a gyilkossági csoport egyik őrmesterének, Holcombnak a hangját. - Szóval, ha jól értem, asszonyom, - szólott Holcomb -, azt hiszi, hogy fölismerte azt a férfit a képen ?

A lépések megálltak az ajtó előtt.

- Igen - mondta egy női hang -, láttam azt a képet az újságban, és meg vagyok győződve róla, hogy ugyanaz a férfi, aki ezt a lakást bérelte Frank Ormsby Newberg néven.

- Nos - mondta Holcomb őrmester -, a személyazonosság megállapítása képről ravasz dolog. De majd meglátjuk, hátha van itthon valaki.

Megszólalt a csengő.

Paul Drake kétségbeesetten nézett körül: - Kell lenni egy hátsó kijáratnak valahol - suttozta.

- Nincs időnk megkeresni - válaszolta Mason is suttozva. - Kulcsuk van. Della, van magánál füzet?

A titkárnő bólintott.

- Vegye elő gyorsan - mondta Mason.

Újra csöngettek.

- Kezdjen írni, Della, akármit - suttozta Mason. Della Street gyorsírással írni kezdett a retiküljéből előhalászott kis jegyzetfüzetbe.

Ökölrel dörömböltek az ajtón, aztán Holcomb őrmester hangja hallatszott: - Jól van, akkor vegye elő a kulcsot.

Mason fordított egyet a kilincsen, kitérte az ajtót és azt mondta: - Nini! Jó estét, Holcomb őrmester.

Ez aztán a meglepetés!

Holcomb elképedt arcán látszott, hogy alig hisz a szemének. - Mi az ördög! - kiáltott fel, amint megjött a szava.

- Leltárt csinállok - mondta Mason könnyedén.

- Maga?! Hogy az istenbe! Milyen jogon van itt? És miről csinál leltárt?

- A hagyatéki vagyontárgyokról természetesen - felelte Mason.

Holcomb csak állt, görcsösen kereste a szavakat, de hiába.

- Ügyfelem, Eleanor Hepner, Douglas Hepner özvegye - mondta Mason. - E pillanatban ugyan gyilkosság vádjával eljárás folyik ellene, de ez nem érinti a hagyatékot. Mihelyt fölmentik, özvegyi

jogon törvényes örököse lesz az elhunyt minden tulajdonának. Addig is joga van meghatalmazást adni megbízottjának, s én mint ilyen természetesen leltárt csinállok. - Mason Della Streethez fordult, és diktálni kezdett: - Öt frakking. Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét atlétanadrág. Egy, kettő, három, négy...

- Hé! várjunk csak - bődült el Holcomb őrmester. - Ez meg mi? Azt akarja nekem bebeszélni, hogy Frank Ormsby Newberg azonos Douglas Hepnerrel ?

- Hát persze - mondta Mason. - Maguk nem tudták?

- Hogy a fenébe tudtuk volna? - kérdezte Holcomb őrmester. - Ha ez az asszony nem hívja föl a rendőrséget, és nem erősködik, hogy Douglas Hepner képéről az újságban ráismert az egyik lakásbérlőjére, aki már jó ideje nem mutatkozott, minket ugyan semmiféle nyom nem vezetett volna ebbe a lakásba.

- Ej, ej - csóválta fejét Mason -, miért nem kérdeztek meg engem?

- Magát?! - hüledezett Holcomb.

- Természetesen - bólintott Mason.

- Hogy jutott be ide? - érdeklődött Holcomb.

- Kulccsal - mondta Mason.

- Miféle kulccsal?

Mason hangja olyan volt, mint az elnéző apáé, aki szelíd türelemmel igyekszik megmagyarázni egy nagyon egyszerű problémát nagyon buta gyermekének: - Mondtam már magának, őrmester, hogy ügyfelem, Eleanor Hepner, vagy ahogy a vádirat említi, Eleanor Corbin, Douglas Hepner özvegye. Egészen természetes, hogy kulcsa volt ahhoz a lakáshoz, ahol a mézesheteit töltötte. Vagy nem ?

Az asszony, aki nyilván a ház gondnoka volt, megszólalt: - Érdekes, sose beszélt arról, hogy nős.

Mason rámosolygott: - Egy kicsit titokzatos volt, nem igaz ?

- De mennyire - mondta az asszony. - A leghetlenebb időpontokban érkezett, aztán eltűnt, és senki se látta egy darabig. Aztán megint visszajött, és... majd beleőrültünk, míg legalább egy héten egyszer bejuthattunk a lakásba takarítani.

- Igazán kellemetlen lehetett - bólogatott Mason. - Eleanor elmondta nekem, hogy... De tekintettel a körülményekre, azt hiszem, talán jobb lesz, ha megvárom, amíg ő tesz tanúvallomást a történekről. A teljesen tanácstalan Holcomb őrmester megkérdezte: - Talán mégis megmondhatná nekem, miről van itt szó ? Hogy van az, hogy ez a lakás így föl van dülva ? Csak nem maga szedte elő ezt a sok holmit leltározás végett?

- Nyilván járt itt valaki - mondta Mason. - Kutatott valami után. Az volt a szándékom, hogy amint végeztünk a leltárral, azt fogom tanácsolni a rendőrségnek, keressenek ujjlenyomatokat a lakásban. Ahogy bizonyára észrevette, őrmester, nem nyúlunk semmihez, csak állunk itt a szoba közepén, és leltárt készítünk azokról a holmikról, amelyeket úgy is láthatunk. Della kérem, van néhány öltöny a szekrényben. Vigyázzon, ne hagyjon ujjlenyomatot az ajtón. A lábával nyissa ki. Úgy, jó! van. Három utcai ruha, egy szmoking, öt pár cipő, és... igen, az ott egy bőrönd a szekrényben hátul és...

- Hé! Álljunk meg! - kiáltotta Holcomb. - Ez a holmi mind bizonyíték.

- Bizonyíték? Mire? - kérdezte Mason.

- Azt nem tudom. De az biztos, hogy bizonyíték. Valaki volt idebent.

- Óriási fölismerés, drága őrmesterem - mondta Mason.

-A fenébe! Kíméljen meg a humorától, Mason! Hajlandó elismerni, hogy Frank Ormsby Newberg azonos volt Douglas Hepnerrel ?

- Hát hogyne - felelte Mason, mintha az egész ügyben ez volna a legnyilvánvalóbb tény.

- Jól van, eleget törtük a fejünket azon, hogy hol lakott. Meg voltunk győződve róla, hogy volt valami ilyesféle búvóhelye.

- Látja, milyen egyszerű lett volna, ha megkérdeznék engem - mondta Mason.

- Világos, hogy maga is csak most ért ide - mondta Holcomb.

- Úgy van. Elfoglalt ember vagyok, őrmester.

- Akkor helyszíni szemlét fogunk itt tartani. Érintkezésbe lépek a kapitánysággal. Szükségünk lesz egypár emberre, akik ujjlenyomatokat vesznek fel. Sűrűfésűvel fogjuk átfésülni ezt a helyet, hogy bűnjeleket találjunk. *Senkit* sem akarunk itt látni, hogy aztán összezavarják a dolgokat!

Mason tétovázott egy pillanatig: - Jól van - mondta végül -, azt hiszem, az özvegynek nem lesz kifogása ez ellen. Csak azt szeretném, őrmester, ha nagyon vigyázna, hogy a személyes tulajdonban ne essen kár. Természetesen maga is tudja, hogy az elhunyt anyja is szerepel ebben az ügyben, és lehet, hogy ő följelenti az özvegyet, ha...

- Ha tudja, hogy hol van az az anya, mondja csak meg nekünk - mondta Holcomb őrmester. - Sehol sem találjuk.

- Mi sem - mondta Mason. - Úgy látszik, elnyelte a föld. Mondja őrmester, nem tartják ezt maguk gyanús körülménynek ?

Holcomb őrmester lassan visszanyerte lelki egyensúlyát. - Tartsa meg a szellemes megjegyzéseit, Mason. Tudja, hol van az anya ?

- Nem.

- Kulcsa van ehhez a lakáshoz?

- Igen.

- Adja ide.

Mason a fejét rázta: - Nem adom. A gondnoknő mindig beengedheti a házi kulccsal. A nálam lévő kulcsot vissza akarom adni az... Bizonyára megérti a helyzetemet, őrmester.

- Nem biztos, hogy megértem - mondta Holcomb. - Az ördögbe is! Itt valami suskus van!

- Valóban, én is így gondolom - hagyta rá Mason barátságosan. - Valaki járt itt, és kutatót valami után. Azt gondoltam, hogy a rendőrség, de aztán maga elárulta, hogy meglepetésként érte ez a dolog. Természetesen egy pillanatig sem vonom kétségbe a kijelentését, őrmester.

Holcomb őrmester Della Streethoz fordult. - Mióta vannak itt?

Mason válaszolt: - Rövid ideje - mondta türelmesen. - Sok dolgom volt a törvényszéken, és még több a holnapi tárgyalásra való felkészüléssel. A védencem ellen indított bűnvádi eljárás miatt még nem volt időm az ügy vagyoni vonatkozásait tanulmányozni, de szándékomban áll folyamodványt benyújtani a hagyatéki eljárás tárgyában,és...

- Ide hallgasson - vágott közbe Holcomb -, ne kezdje előlről az egészet. A titkárnőjét kérdeztem.

- Én pedig igyekeztem megadni a kért felvilágosítást.

- Mi a fészkes fenét koptatom a számat! - fakadt ki Holcomb undorral. - Menjenek innen. Mindjárt telefonálok a kapitányságra, ujjlenyomatokért. Menjenek a pokolba, és vissza se jöjjenek addig, amíg nem mondom, hogy jöhetnek!

- Ez önkényes magatartás - mondta Mason -, tekintettel arra, hogy...

- Gyerünk! Ki innen! - kiáltotta Holcomb. - Menjenek már a pokolba!

Holcomb a gondnoknőhöz fordult. Az ötven felé közeledő, testes asszony az ajtóban állt, és fülét hegyezte, nehogy elszalasszon valamit.

- A rendőrség lepecsételi ezt a lakást - mondta az őrmester. - Gondunk lesz rá, hogy illetéktelen személy be ne tehesse ide a lábát. Lenne szíves kilépni a folyosóra, hogy kirakhassam innen ezt a három embert. Én akarom utolsónak elhagyni a lakást. Adja csak ide a kulcsot, én meg telefonálok a kapitányságra. A nő kilépett a folyosóra.

- Gyerünk - mondta Holcomb Masonnek. - Ki innen! Paul Drake fürgén indult kifelé, Della Street követte,és a sort Mason zárta be.

- Jegyezze fel, Della - szólt Mason -, hogy a leltározást félbeszakította a rendőrség érkezése. A rendőrség egy látszólagos betörést akart kivizsgálni. Jegyezze fel a napot és a pontos időt is. - Ezután kimért udvariassággal Holcombhoz fordult: - És ezzel a rendőrségre hárítjuk a felelősséget. Remélem, értesítenek majd, ha befejezték a vizsgálatot, hogy folytathassuk a leltározást. Jó éjt, őrmester. - És megindult a folyosón a lift felé.

Amikor beléptek a fülkébe, és becsukták az ajtót, Drake behúzódott az egyik sarokba, nekidőlt a lift

falának, előhúzta a zsebkendőjét, és törölgetni kezdte a homlokát.

- Te a legátközöttebb dolgokra vagy képes, Perry - mondta Drake.

Della Street nyugtalanul kérdezte: - És azt hogy akarja megmagyarázni, hogy Eleanor, aki előzőleg azt mondta a rendőrségnek, hogy nem emlékszik semmire, fogalma sincs, hol volt egész idő alatt, és mi történt vele azután, hogy nászútra indult, egyszerre csak elárulja magának Douglas Hepner címét és kulcsot is ad a lakásához?

- Ezen a hídon is átmegyek majd, ha rákerül a sor - felelte Mason.

- A fenét! - nyögött fel Drake. - Nincs itt semmiféle híd. Csak szakadék van, és ha rákerül a sor, majd ugranod kell!

TIZENHARMADIK FEJEZET

Másnap délelőtt, amikor a törvényszék összeült, a bíróság és a tisztviselők szokatlan jelenségre figyeltek fel.

Azokon a tárgyalásokon, melyeken Perry Mason volt a védő, rendszerint az utolsó helyig megtelt a terem. Most azonban nagyon gyér volt a hallgatóság. Baljóslatú jel volt ez, és arra mutatott, hogy a közvélemény Eleanor Hepner bűnpörét eleve eldöntöttnek érzi, nem vár semmi drámai feszültséget vád és védelem nagyon is egyoldalú párviadalától, és azt tartja, hogy még Perry Mason éles esze és leleményessége sem mentheti meg a vádlottat az előre sejtethető ítélettől.

Hamilton Burger kerületi ügyész bosszúsan nézte az üres széksorokat. Azokban a perekben, amelyekben megalázó vereséget szenvedett Perry Masontól, zsúfolásig megtelt a terem, és az újságok is szenzációs jelentésekben számoltak be a tárgyalásról. Most, amikor fölényesen fogja megnyerni az ügyet, úgy látszik, alig lesz hallgatóság a teremben.

- Bíró úr, szeretném Ethel Belan tanúként a bíróság elé állítani - mondta Hamilton Burger.

- Helyes - mondta Mórán bíró. - Lépjen elő Miss Belan, és tegye le az esküt.

Ethel Belan gondosan felkészült a nyilvános szereplésre. Elegáns volt és jól ápolt, csak úgy áradt belőle az önbizalom, és látszott rajta, ég a vágtyól, hogy összemérje az eszét Perry Masonnel.

Fölemelte kezét, esküt tett, elfoglalta helyét a tanúk emelvényén, válaszolt a személyi adataira vonatkozó szokásos bevezető kérdésekre, azután várakozón Hamilton Burgerre nézett.

Burger, mint a bűvész, aki lélegzetelállító mutatványra készül, föltette a kérdést: - Miss Belan, ön a Belinda-társasház háromszázhatvanas számú lakásában lakik?

- Igen, ott lakom.

- Ki bérli a szomszédos lakást?

- Miss Suzanne Granger. A háromszázötvennyolcas lakás az övé.

- Ismeri Miss Grangert?

- Ismerem.

- Mióta lakik Miss Granger abban a lakásban ?

- Tudomásom szerint körülbelül két éve.

- És mióta lakik ön a háromszázhatvanas lakásban ?

- Valamivel több, mint két éve.

- Ismeri a vádlottat, Eleanor Corbint?

- Igen, uram, ismerem.

- Mikor találkozott vele először?

- Augusztus kilencedikén.

- Ez év augusztus kilencedikén ?

- Igen.

- Milyen körülmények között találkozott a vádlottal ?

- Fölkeresett a lakásomon. Azt mondta, van egy ajánlata a számomra.

- Elő is adta az ajánlatát?

- Igen.

- Írásban vagy szóban ?
- Szóban. Beszélgettünk.
- Hol folyt le ez a beszélgetés ?
- A lakásomon.
- Ki volt jelen ennél a beszélgetésnél ?
- Csak a vádlott meg én.
- Mit mondott a vádlott akkor? Amennyire tudja, mondja el az ő szavaival.
- A vádlott azt mondta, hogy érdekli a szomszédban lakó Suzanne Granger. Megmondta, miért érdekli?
- Azt mondta, hogy Miss Granger elhalászta a fiúját.
- Melyik szót használta: férjét vagy fiúját?
- Így mondta: a fiúját.
- Megmondta a fiúja nevét?
- Igen, uram.
- Mi volt ez a név ?
- Douglas Hepner.
- És milyen ajánlatot tett a vádlott önnek ?
- Hozzám akart költözni. Látni akarta, hogy Douglas Hepner tényleg följár-e Suzanne Grangerhez. Azt mondta, hogy Douglas Hepner kijelentette: csak üzleti kapcsolat van közöttük, de ő meg van győződve arról, hogy Hepner megcsalja őt Suzanne Grangerrel, és meg akar bizonyosodni erről. Felajánlotta, hogy kétszáz dollárt ad nekem, ha elfogadom az ajánlatát, és heti nyolcvanöt dollár bért fizet két héten keresztül.
- És mit válaszolt ön erre ?
- Természetesen kaptam az ajánlaton. A lakás éppen elég drága, és kissé magányosnak is éreztem magam, mert a lakótársam elment. Volt ugyanis egy lakótársam körülbelül másfél évig, aztán elköltözött, és én egyedül éltem a lakásban, mert csak olyan valakit akartam befogadni, aki igazán kellemes és minden tekintetben megfelelő partner. De ez nem ment olyan könnyen, mint ahogy reméltem. Nem igen engedhettem meg magamnak, hogy ezt az ajánlatot visszautasítsam.
- Tehát a vádlott beköltözött önhöz?
- Igen.
- Itt van egy vázlat, az ön lakásának beosztásáról, és a másik lakás, vagyis Suzanne Granger lakásának beosztásáról. Megkérdezem öntől, pontosan mutatja ez a rajz a lakása beosztását?
- Az én lakásomét igen, de Suzanne Granger lakását nem ismerem, sose jártam ott.
- Rendszerben van. Majd egy másik tanúval fogom igazoltatni, hogy egyezik-e a vázlat Miss Granger lakásával. Öntől csak azt kérdelem, pontosan ábrázolja-e a rajz az ön lakását ?
- Igen, uram.
- Megjelölte a vádlott az ön lakásának azt a részét, ahol lakni kívánt?
- Igen. Az én hálószobám volt az, a nagyobbik szekrényel. Ez a helyiség szomszédos volt Miss Granger hálószobájával. A vádlott ragaszkodott ahhoz, hogy költözzem át a másik szobába, ahol a kisebbik szekrény van, hogy ő a Granger-lakással szomszédos szobában lakhasson.
- Hamilton Burger nehézkesen fölállt, és lendületes hangon mondta: - Nos, akkor megmutatom a vád G-vel jelzett bűnjelét: egy harmincnyolcas Smith & Wesson revolvert, száma C-48809, s megkérdezem, látta-e már valamikor ezt a fegyvert?
- Egy pillanatra, bíró úr - szólt közbe Mason. - A védelem tiltakozik. A kérdés célzatos és befolyásoló.
- Igennel vagy nemmel lehet rá felelni - jegyezte meg Hamilton Burger.
- Természetesen lehet - mondta Mason -, de ön a kérdésfeltevés módjával utalt rá, hogy milyen választ vár. Ha egy revolverről akarja megkérdezni a tanút, tessék, kérdezze meg, de ne dugja a fegyvert az orra elé, ne nevezze meg, ne adja meg a számát. Ha a tanú látott egy harmincnyolcas

revolvért, jelentse ki ezt a tényt.

- Teljesen nyilvánvaló, bíró úr - mondta Hamilton Burger -, hogy ez az ellenvetés csupán azt a célt szolgálja, hogy...

- Alaki szempontból a tiltakozást elfogadom - hangzott Mórán bíró döntése.

- Helyes - mondta Hamilton Burger és utálkozó mozdulattal visszadobta a revolvért az írnok asztalára. - Volt a vádlottnak fegyvere ?

- Igen, uram.

- Milyen fegyvere ?

- Egy harmincnyelcas revolver.

- Le tudná írni azt a revolvért ?

- Rövid csövű volt, kék acélból. Éppen olyan volt, mint az, amelyet ön az előbb vett kézbe.

Burger megfordult, hogy az esküdtek lássák diadalmas, széles mosolyát, amellyel Perry Masonre nézett.

- Megmutatta önnek ezt a revolvért ?

- Láttam a kezításkájában.

- Beszéljünk csak erről - mondta Hamilton Burger. - Milyen poggyászt vitt magával a vádlott, amikor beköltözött?

- Egy kezításkája volt és két bőröndje. Nagyon föltűnő táskák voltak, piros-fehér kockás mintával.

- És mi lett ezzel a poggyással ?

- Telefonált nekem a bőröndök miatt.

- Kicsoda ?

- A vádlott.

- Beszél a vádlottal telefonon ? Fölismerte a hangját?

- Igen, uram.

- A nevéen szólította őt?

- Igen, uram.

- Mikor zajlott le ez a beszélgetés?

- Augusztus tizenhetedikén.

- Mit mondott a vádlott?

- Azt mondta: „Etel, segítened kell nekem. Úgy teszek, mintha amnéziám volna. Ne mondj senkinek semmit arról, hogy nálad lakom. Ne beszélj se a rendőrséggel, se a riporterekkel. Maradj nyugton, lapíts. Majd elküldök a táskáimért, ha úgy látom, hogy már nincs veszély.”

- Biztos abban, hogy így folyt le ez a beszélgetés? - kérdezte Hamilton Burger.

- Hát persze, igen, uram.

- A vádlott azt mondta, hogy amnéziát színlel ?

- Igen, uram.

- És ezt tizenhetedikén mondta ?

- Igen, uram.

- Milyen időtájban ?

- Fél kilenc lehetett, reggel.

Hamilton Burger magatartása mutatta, hogy az ügy elérkezett drámai csúcspontjához. - Ezek után, kérem, válaszoljon arra, megkérdezte-e a vádlottól, minek ez a nagy titokzatosság, miért színlel amnéziát?

- Igen, uram.

- És a vádlott felelt erre a kérdésére ?

- Igen, uram.

- Adott a vádlott valamilyen felvilágosítást, hozott fel valami érvet, ami megmagyarázta a viselkedését?

- Igen, uram.

- És mi volt ez az érv ?

- A vádlott azt mondta - pontosan meg tudom ismételni a szavait, olyan mélyen vésődtek az

emlékezetembe -, ezt mondta: „Ethel, nagy pácban vagyok, ki kell találnom valamit, hogy kimásszak belőle.”

Hamilton Burger az esküdtekre szegezte tekintetét, karját széttárta, és jelentőségteljes hallgatással időt hagyott arra, hogy a drámai pillanat hatása lenyűgözze az esküdteket.

Mórán bíró végül észrevette, hogy az ügyész taktikázik, és bosszús hangon megszólalt: - Nos, ügyész úr, folytassa a kihallgatást, ha csak nem végzett a tanúval. Ha így van, szíveskedjék közölni ezt a védelemmel, hogy az is feltehesse kérdéseit.

- Nem, bíró úr - mondta Hamilton Burger, még mindig arccal az esküdtek felé -, semmi esetre sem végeztem még ezzel a tanúval. Csupán a gondolataimat rendezem a további kérdésekhez.

- Jó, akkor rendezze a gondolatait, és folytassa a kihallgatást - mondta Mórán bíró mogorván.

- Igen, bíró úr. - Hamilton Burger a tanúhoz fordult: - Amikor a vádlott ezt mondta önnek, Douglas Hepner holttestét még nem találták meg, így van ?

- Tiltakozom - szólt közbe Mason -, a kérdés célzatos és befolyásoló, és következtetésekre készíti a tanút.

- A tiltakozást elfogadom - csattant Mórán bíró hangja.

Burger más oldalról próbálkozott: - Mit csinált ön a vádlott poggyászával, amely, mint mondta, a lakásán maradt?

- Átadtam az ügyvédjének.

- Úgy érti, hogy Perry Masonnek, annak az ügyvédnek, aki itt ül a védelem asztalánál?

- Igen, uram.

- És mikor adta át neki a táskákat?

- Augusztus tizenhetedikén délután.

- Hogy jutott eszébe, hogy neki adja át?

- Fölkeresett engem, vele volt titkárnője, Della Street is. Tudta, hogy a vádlott nálam lakott, és abból, amit mondott, úgy vettem ki, hogy... szóval, a poggyászt akarta, és én oda is adtam.

- Azokat a táskákat adta át Perry Masonnek, amelyeket a vádlott önnél hagyott ?

- Azokat.

- Most átadok önnek egy E. C. monogramos kezításkát - mondta Hamilton Burger -, és megkérdezem, látta-e már ezt a táskát?

- Igen, láttam.

- Hol látta?

- A lakásomon.

- Mikor?

- Amikor Eleanor elhozta, és akkor is, amikor odaadtam Perry Masonnek.

- Azt akarja ezzel a bíróság és az esküdtek értésére adni, hogy ez a táskák egyike azoknak, amelyeket Perry Masonnek átadott ?

- Igen, uram, ez az.

- És ugyanaz, amelyet a vádlott az ön lakására vitt?

- Igen, uram.

- Egy bőröndöt mutatok önnek. Felismeri?

- Igen, uram. Ezt a táskát hozta el hozzám a vádlott, és ez is azok között volt, amelyeket átadtam Perry Masonnek.

- És ez?

- Ez is.

- Kérem a tisztelt bíróságot, szíveskedjék ezeket a bőröndöket fölvenni a tárgyi bizonyítékok jegyzékébe.

- Nincs ellenvetése? - kérdezte Mórán bíró Perry Masontól.

- A táskákat illetőleg nincs, bíró úr, de a tartalmuk azonossága még nincs megállapítva.

- A táskák üresek - mondta Hamilton Burger mosolyogva. - Vártam ezt az ellenvetést a védelem

részéről.

- Akkor nincs kifogásom a táskák felvétele ellen a tárgyi bizonyítékok közé - mondta Mason. - Bizonyos vagyok benne, hogy ezek ugyanazok a táskák, amelyeket a tanú átadott nekem.

Burger hirtelen Perry Mason felé fordult: - Most pedig felteheti a kérdéseit, uram.

Az ügyész a vád asztalához sétált, belevetette magát székébe, és rávigyorgott két helyettesére, akik mosolyogva ültek mellette.

- A vád az alaprajzot is óhajtja felvételni a tárgyi bizonyítékok közé ? - kérdezte Mason az ügyésztől.

- Igen.

- Ön említette, hogy egy másik tanú majd igazolja, hogy a rajz megegyezik a Granger-lakás alaprajzával.

- Ha jelen van az a tanú, a következőt javaslom - mondta Mason. - Elhalasztom ennek a tanúnak a kikérdezését, álljon az ön tanúja az emelvényre, és igazolja a rajz helyességét. Akkor én már tájékozottabb leszek, és ennek megfelelően fogom kikérdezni a tanút lakása szobáinak helyzete felől.

- Nagyon helyes - mondta Hamilton Burger. - Szólítsák be Webley Richeyt. Miss Belan, ön néhány pillanatra leléphet az emelvényről. Mr. Richey tanúvallomása egészen rövid lesz, utána ön ismét elfoglalhatja helyét az emelvényen, s felelhet a föltett kérdésekre.

- Igen, uram - mondta a tanú.

- Lépjen elő, Mr. Richey, és tegye le az esküt - szólt Mórán bíró.

Mason megfordult, ránézett a közeledő tanúra, és suttogva szólt Della Streetnek. - Nocsak, nézze, ki van itt! A fölényes portás, aki olyan magas lóról beszélt velünk.

Richey a bíróság elé állt, esküt tett, közölte személyi adatait, azután várakozóan nézett a kerületi ügyészre.

Hamilton Burger hanghordozásával jelezve, hogy ez csak bürokratikus mozzanat, amelyre a védelem bosszantó akadékoskodása miatt került sor, így szólt: - Önt tehát Webley Richeynek hívják, és portás a Belinda-társasházban.

- Igen, uram.

- Mióta tölti be ezt az állást?

- Valamivel több mint két éve.

- Ismeri a második emeleti lakásokat?

- Igen, uram, ismerem.

- Ismeri a háromszázötvennyolcas lakás bérlőjét, Miss Suzanne Grangert ?

- Igen, uram, ismerem.

- És Ethel Belant? Azt a tanút, aki az imént tett vallomást?

- Ismerem, uram.

- Ismeri Suzanne Granger, illetve Ethel Belan lakásának alaprajzát?

- Igen, uram, ismerem.

- Mutatok önnek egy rajzot, és megkérdezem: helyesen ábrázolja-e a háromszázötvennyolcas és háromszázhatvanas lakás szobáinak helyzetét?

A tanú egy pillantást vetett a rajzra, és azt mondta: - Igen, uram, helyesen. A két lakás egyforma, azonkívül, hogy a háromszázhatvanas lakás egyik hálószobájában a beépített szekrény jó egy méterrel rövidebb, mint a többi, amely ezen a rajzon látható. Ettől eltekintve a két lakás azonos terv alapján épült.

- Ez a vázlat alaprajz. Arányos kicsinyítéssel készült?

- Igen, uram.

- Ki csinálta ?

- Én.

- Kinek a kérésére?

- Az önére, uram.

- És ez a rajz minden részletre kiterjedően, pontosan, hitelesen ábrázolja a valóságot?

- Igen, uram.
- Kérem a rajz felvételét a tárgyi bizonyítékok közé - mondta Hamilton Burger. - Befejeztem.
- Egy pillanatra - mondta Mason. - Néhány kérdést szeretnék feltenni a tanúnak.
- Tessék - mondta Mórán bíró, és hangja elárulta, hogy minden hosszadalmas kikérdezést visszaélésnek fog tekinteni a bíróság és esküdtszék türelmével és idejével.
- Richey ugyanolyan fölényesen és kissé leereszkedő arckifejezéssel nézett Masonre, mint annak idején a Belinda-társasház portáspultja mögül.
- Ez év augusztusában látott engem először. Emlékszik erre ? - kérdezte Mason.
- Igen, uram, jól emlékszem.
- Suzanne Granger felől érdeklődtem, igaz?
- Igen, uram.
- És maga azt mondta, nincs otthon, és nem tudja, hol van?
- Igen.
- Megmondtam magának, hogy ki vagyok, és hogy üzenetet akarok hagyni Suzanne Grangernek ?
- Igen, uram.
- Egy pillanatra, bíró úr - szólt közbe Hamilton Burger. - Ez nem szabályszerű tanúkihallgatás. A tanút csupán azért idéztük meg, hogy egy lakás alaprajzáról tegyen bizonytságot. Teljesen világos, hogy ez az alaprajz helyes. A védelem sem emelt kifogást ellene. Valamennyi kérdés összeférhetetlen, tárgyhoz nem tartozó és lényegtelen. Olyan dolgokat érint, amelyeket a vizsgálati anyag nem tartalmaz. Teljesen szabályellenes. Csak időpocsékolás az egész.
- Valóban úgy tűnik - mondta Mórán bíró. - Egyetértek a vád képviselőjével, Mr. Mason.
- Kérdéseimnek csupán az a céljuk, hogy rávilágítsanak a tanú elfogultságára - mondta Mason.
- De mi haszna ennek, ha egyszer nyilvánvalóan nem kérdéses a pontossága annak a...
- Mórán bíró idejében észbe kapott, és nem tett megjegyzést a bizonyítéokra. - Ha a szó szoros értelmében vesszük - mondta kissé zsémbesen -, azt hiszem, élhet a jogával, védő úr. Folytassa. A kifogásnak nem adok helyet.
- Akkor megkérdelem: miután érdeklődtem Suzanne Granger felől, maga ugye bement az üvegfallal elválasztott irodába, fölvette a telefont, és fölhívta Ethel Belan lakását?
- Mason is váratlanul érte a Richey arcán tükröződő megdöbbenés.
- Én... időnként fel szoktam hívni a lakásokat. Mason gyorsan, sűrűn folytatta: - Azt kérdeztem, bement-e az említett időpontban az irodájába, és fölhívta-e Ethel Belan lakását?
- Én... elvégre nem várhatja el tőlem, Mr. Mason, hogy minden telefonbeszélgetésre emlékezzek. Én...
- Azt kérdeztem magától - dörgött Mason hangja -, belépett-e az üvegfalú irodába az említett időben, és fölhívta-e Ethel Belan lakását? Igennel vagy nemmel feleljen a kérdésre.
- Föltéve persze, hogy emlékszik az időpontra, és arra, hogy mit csinált akkor - sietett Hamilton Burger a tanú segítségére.
- Nem emlékszem - mondta Richey, és hálás pillantást vetett az ügyészre.
- Mason mosolygott: - Ha az ügyész úr nem sűg, talán emlékezett volna ?
- Bíró úr - tiltakozott Hamilton Burger -, kifogást emelek a kérdés ellen. Ez nem szabályszerű tanúkihallgatás!
- Azt hiszem, a tanú felelhet a kérdésre - mondta Mórán bíró. - Az esküdtszék természetesen látta a tanú magatartását, és hallotta a kérdést meg a választ is. Feleljen csak a kérdésre, Mr. Richey.
- Hát... nem emlékszem, hogy fölhívtam volna Ethel Belant.
- Nem emlékszik rá, hogy valaha is fölhívta Ethel Belan lakását? - kérdezte Mason.
- De igen, természetesen. Gyakran fölhívom a lakókat. Nagyon sokszor folszólok a lakásokba.
- Akkor hogy érti azt, hogy nem emlékszik ?
- Arra nem emlékszem, hogy az említett időben beszéltem-e vele.
- De arra emlékszik, hogy bement az üvegfallal elkerített irodába?

- Nem.
- A beszélgetésünkre emlékszik ?
- Igen.
- Arra emlékszik-e, hogy mit csinált közvetlenül a beszélgetés után?
- Nem.
- Beszélt telefonon aznap Ethel Belannal, és mondta-e neki, hogy egy Perry Mason nevű ügyvéd van itt az épületben, és Suzanne Granger után érdeklődik? Erre csak emlékszik, ha beszélt vele? Feleljen igennel vagy nemmel, beszélt vele vagy sem?
- Én... nem hiszem, hogy beszéltem.
- Vagy mondott valamit neki, aminek lényegében ugyanez az értelme?
- Én... kérem... hát... egyszerűen nem emlékszem rá, Mr. Mason.
- Köszönöm - mondta Mason. - Nincs több kérdésem. Kijelentem, hogy az alaprajz fölvehető a tárgyi bizonyítékok közé. Most pedig, amint tudjuk, a védelem Ethel Belan tanút fogja kikérdezni. Richey elhagyta az emelvényt. Helyét Ethel Belan foglalta el. Kényelmesen elhelyezkedett, és úgy nézett Perry Masonre, mintha csak azt mondaná: „Jól van, gyereink csak, majd meglátjuk, mire megy velem.”
- Teljesen bizonyos abban, hogy a vádlottnak volt revolvere, mialatt önnél lakott ?
- Teljesen bizonyos vagyok benne.
- Abban is, hogy a revolver kék acélból volt?
- Igen.
- És hogy harmincnolcas revolver volt ?
- Igen.
- Hányféle kaliberű revolvert gyártanak ? - kérdezte Mason.
- Hányféle... Hát... Nem vagyok fegyverszakértő. Nem tudom.
- Mit jelent az, hogy harmincnolcas kaliberű? - kérdezte Mason. - Mire utal ez?
- Így szokták a revolvereket meghatározni.
- Valóban így szokták a revolvereket meghatározni - mondta Mason. - De mire vonatkozik ez? Mit jelent az, hogy kaliber ?
- Valami köze van a töltények súlyához, nem ?
- A golyó súlyához ?
- Igen.
- Más szóval: egy hosszú, vékony golyó nagyobb kalibert jelent, mint egy rövid, vaskosabb golyó, ha a vékony nehezebb?
- Bíró úr, tiltakozom a kérdés ellen - szólt közbe Hamilton Burger -, mert félrevezetni igyekszik a tanút. Ez nem szabályszerű tanúkihallgatás. A tanú nem mint fegyverszakértő tett esküt, és...
- A tiltakozást elutasítom - csattant fel Mórán bíró. - A tanú azt állította, hogy a vádlott birtokában harmincnolcas kaliberű revolver volt. A védelemnek feltétlenül jogában van tisztázni, hogy mit ért a tanú harmincnolcas kaliberen.
- Válaszoljon a kérdésre, kérem - mondta Mason.
- Szóval, ha a golyó... ha a hosszú, vékony golyó nehezebb, akkor az nagyobb kaliberű, vagyis azt hiszem, nagyobb.
- Tehát ezt érti kaliberen? - mondta Mason.
- Igen, uram.
- Tehát amikor harmincnolcas revolverről beszél, olyan revolverre gondol, amelyből egy bizonyos súlyú golyót lehet kilőni, így van?
- De bíró úr, ezek feltételezett tények, amelyeknek nincs bizonyító erejük. Ez a kihallgatás nem szabályszerű, csak kísérlet arra, hogy félrevezesse a tanút!
- Elutasítom - csattant fel Mórán bíró hangja. - Tanú, feleljen a kérdésre.
- Ethel Belan bizonytalanul nézett az ügyészre, aztán némi tétovázás után így szólt: - Igen, uram, azt

hiszem. Igen, uram.

- Ha ezt a szót használja: harmincnolcas kaliber, csak a golyó súlyát jelöli meg vele?

- Igen, uram. Azt hiszem, így van.

- Tehát nem tudja, hogy az a fegyver harmincnolcas, harminckettes vagy negyvennégyes volt, ugye?

- Hát nekem az ügyész úr mondta...

- Ne azt mondja, amit mástól hallott, hanem azt, amit az ismeretei alapján tud - mondta Mason. -

Tudja, hogy milyen volt?

- Hát, azt hiszem, ha nagyon szigorúan vesszük a dolgot, csak sejtem, hogy mi lehet az a kaliber.

- Akkor tehát nem tudja, hogy a vádlott revolvere harmincnolcas, harminckettes vagy negyvennégyes volt-e, ugye?

- Hát ha így fogalmazza, akkor nem tudom! - csattant fel a tanú.

- Igen, így fogalmazom - mondta Mason. - És most lássuk, jobb-e az emlékezőtehetsége, mint Webley Richeyé. Emlékszik arra, amikor Mr. Richey telefonált magának, és azt mondta, hogy Perry Mason ügyvéd van nála, Suzanne Granger után érdeklődik, és úgy látszik, gyanakszik valamire, de ő, Richey, lerázta Mason, és maga ne féljen, nem fogja zaklatni magát? Persze lehet, hogy ezek nem pontosan Richey szavai, nagyjából azonban ez volt az értelmük. Most csak azért mondtam el mindezt, hogy emlékeztessenem arra a beszélgetésre. Emlékszik a beszélgetés időpontjára?

A tanú felszegte fejét, egy pillanatig kihívóan nézett az ügyvédre, aztán amikor tekintete találkozott Mason merően rászegezett pillantásával, bizonytalanná vált, lesütötte szemét, és azt mondta: - Igen, emlékszem rá.

- Emlékszik a napra és az órára is?

- Augusztus tizenhetedikén volt, valamikor délután. Nem emlékszem pontosan, hány órákor.

- De meg tudja állapítani az időt, ha összeveti az én látogatásom időpontjával? Közvetlenül előtte történt, igaz? - kérdezte Mason.

- Ez attól függ, mit ért ön azon, hogy közvetlenül?

- Mondjuk úgy, hogy hozzávetőlegesen tíz-tizenöt perccel előbb, mint amikor én megjelentem magánál.

- Hát jó, rendben van, legyen úgy, ahogy maga akarja. - Nem ahogy én akarom, vagy ahogy maga akarja, vagy Richey akarja - mondta Mason -, itt arról van szó, hogy mi az igazság. Ezt akarja tudni a bíróság és az esküdtszék.

- Igen, fölhívott, és mondott valami olyasfélét.

- Milyen kapcsolatban van Richeyvel? - kérdezte Mason.

- Bíró úr, tiltakozom, a kérdés összeférhetetlen, a tárgyhoz nem tartozó és lényegtelen. A kihallgatás nem szabályszerű.

Mórán bíró habozott egy pillanatig, aztán ezt mondta:

- A tiltakozásnak helyt adok.

Mason nagyon meglepett és sértődött képet vágott, mert azt akarta, hogy az esküdtek feltétlenül vegyék észre az arckifejezését, leült és Della Streethez fordult.

- Olyan pillanatban akartam abbahagyni a kikérdezést, amikor az esküdtek úgy érzik, hogy Hamilton Burger tiltakozása és a bíróság döntése megköti a kezem. Azt akarom, hogy úgy érezzék, van valami fontos, sötét dolog ennek a pörnek a háttérében, amit eltitkolnak előttük. Azt hiszem, ez volt a kellő pillanat. Azért suttogok most itt magának, hogy azt gondolják: valami rendkívül jelentős kérdésben tanácskozunk.

Della Street bólintott.

- Most csináljon nagyon komoly arcot, és csóválja a fejét - mondta Mason.

Della Street követte az utasítást.

Mason sóhajtott, lemondóan legyintett, és azt mondta: - Bíró úr, a védelem döntően fontosnak tartotta ezt a kérdést. De természetesen...

Ismét Della Streetre nézett, vállat vont, és így folytatta: - Ha a bíróság így dönt, nincs több kérdésem.

- A bíróság nem akarja akadályozni a védelem munkáját - mondta Mórán bíró, mert hirtelen az a gyanúja támadt, hogy Mason ügyes mesterkedéssel olyan helyzetbe hozta, hogy téves döntés kerül a

jegyzőkönyvbe.

- Jogában áll a kérdést másképpen megfogalmazni.
- Elmondta Webley Richeynek, hogy milyen megállapodást kötött a vádlottal ? - kérdezte Mason.
- Tiltakozom! A védelem másodkézből szerzett értesülést kíván a tanútól hallani; a kérdés összeférhetetlen, tárgyhoz nem tartozó, lényegtelen és nem szabályszerű - mondta Burger.
- Megengedem a kérdést, mert a tanú elfogultságának megállapításához vezethet - döntött Mórán bíró.

- Válaszoljon a kérdésre - mondta Mason a tanúnak.

- Igen, említettem neki.

- És adott a portás valamilyen tanácsot?

- Tiltakozom ugyanazon az alapon - horkant föl Burger.

Mórán bíró lassan végigsimította az állat: - Amit a tanú másodkézből hallott, az nem tartozik ide. Feleljen a kérdésre igennel vagy nemmel, és csak arra, hogy adott-e Richey tanácsot önnek.

- Igen.

- Mit mondott magának ?

- Tiltakozom, bíró úr. A válasz csak hallomásból szerzett lehet, összeférhetetlen...

- Magam is így vélem, a tiltakozásnak helyt adok - mondta Mórán bíró.

- A vádlott őrizetbe vétele előtt kérte és kapta a tanácsot?

Burger makacsul kitartott: - Tiltakozom, a kérdés összeférhetetlen, tárgyhoz nem tartozó, lényegtelen, azonkívül homályos, határozatlan és nem szabályszerű.

Mórán bíró fontolgatta a dolgot: - Föl tudná tenni másképpen is a kérdést, Mr. Mason?

- Nem, bíró úr.

Mórán bíró bizonytalanul nézett az ügyészre.

- Úgy érzem, tiltakozásomat elfogadta a bíróság - mondta Hamilton Burger. - Szerintem teljesen világos, hogy a védelem csak úgy vaktában dobja ki a horgot, hátha akad rá valami. Ha a védelem akár az elhangzott tanúvallomással, akár a per tényanyagával kapcsolatban összejátszást gyanít, azt nevezze meg határozottan.

- A kérdésem elég tág, mindezt felöleli - mondta Mason.

- Túlságosan is tág - vágott vissza Hamilton Burger. - Minden belefér. Fenntartom, bíró úr, hogy a kérdés nem szabályszerű. Készséggel elfogadom erre vonatkozó döntését, és kérem ezt jegyzőkönyvbe venni.

- Helyes - mondta Mórán bíró -, a bíróság a tiltakozásnak helyt ad.

- Befejeztem - mondta Mason.

- Befejeztem - vágta oda Hamilton Burger.

A tanú már távozni készült az emelvényről, amikor Burgernek láthatóan hirtelen eszébe jutott valami, és megszólalt: - De nem, mégsem. Van itt még valami. Erre már akkor kellett volna rátérnem, amikor a tanút kikérdeztem. A bíróság és a védelem elnézését kérem. Megfelelkeztem róla. Az egyik helyettesem most hívta fel a figyelmemet a mulasztásomra

- Helyes, tegye fel a kérdést - hangzott Mórán bíró döntése.

Hamilton Burger szembefordult a tanúval: - Látott valamikor a vádlottnál valamilyen tárgyat ezen a revolveren kívül, valami rendkívül értékes tárgyat?

- Igen. - Mit?

- Nagyon sok drágakövet.

- Drágakövet?! - kérdezte izgatottan Hamilton Burger.

- Igen.

Az esküdtek előrehajoltak székükön, és lélegzetfojtva figyelték a tanút.

- Hogyan látta meg ezeket a köveket? - kérdezte Burger.

- Be akartam menni hozzá a hálószobájába. Az ajtó résnyire nyitva volt, én szélesebbre tártam, de

mert nem nyikorgott, ő nem hallotta.

- Mit csinált a vádlott?

- Az ágy mellett térdelt, előtte az ágyon selyempapíron egy halom drágakő volt. Háttal volt nekem. Számolta a köveket.

- Mennyi kő volt?

- Egy egész csomó.

- Tudta a vádlott, hogy ön meglátta?

- Nem, uram. Halkan kimentem, behajtottam az ajtót, és ő nem vett észre semmit.

- Ne törődjön azzal, hogy mit vett vagy mit nem vett észre - vágott közbe Burger. - Ön nem gondolatolvasó. Látta azokat a köveket?

- Igen, uram.

- Nem tudja, mi történt velük?

- Nem, uram.

- De látta őket a vádlottnál?

- Igen, uram.

- És ön szerint lehetséges, hogy ezek a kövek azokban a bőröndökben voltak, amelyeket átadott Perry Mason-nek?

- Tiltakozom! A kérdés feltételez nem bizonyítható tényeket, célzatos, befolyásoló, teljesen összeférhetetlen, a tárgyhoz nem tartozó, lényegtelen - mondta Mason.

- A tiltakozást elfogadom.

- A tanú a rendelkezésére áll! - csattant föl Hamilton Burger.

Mason pár másodpercig tétovázott, és odaszólt Della Streetnek: - Itt valami csapda van, Della, de nem hátrálhatok. Burger azt a látszatot akarja kelteni, hogy félek szóba hozni ezt a drágakő-ügyet, mert eltitkolok valamit az esküdtek előtt. Hát gyerünk. - Lassan fölállt, megkerülte az asztalt, megállt, és a tanúra nézett.

- Tehát ön a hálószoba ajtajában állt?

- Igen.

- És látta azokat a drágaköveket az ágyon?

- Igen.

- Milyen messziről ?

- Talán úgy három méternyiről.

- Látta, hogy drágakövek ?

- Igen, uram. - Mifélek?

- Gyémántok, smaragdok és néhány rubin.

- Hány valódi köve volt eddig életében ? - kérdezte Mason.

- Hát... van egy pár gyémántszilánkom.

- Azok is gyémántszilánkok voltak ott az ágyon?

- Nem.

- Hány teljes, csiszolt gyémántja volt már? A tanú elfordította tekintetét.

- Hány? - kérdezte Mason.

- Egy sem - vallotta be a tanú.

- Hány valódi rubinja volt ?

- Egy. Ajándékba kaptam. Azt hiszem, valódi.

- Meddig volt a birtokában ?

- Még most is megvan.

- Mikor kapta ?

- Tíz évvel ezelőtt. - Valódi?

- Azt hiszem, hogy az. Mondom, Mr. Mason, ajándékba kaptam, tehát nem tudom biztosan.

Fölteszem, hogy valódi rubin.

- És azok a rubinok ott az ágyon - kérdezte Mason - valódi kövek voltak, vagy utánezatok?
- Rubinok voltak.
- Valódiak?
- Igen. Legalábbis az volt a benyomásom.
- Értem - mondta Mason. - Sokszor átvette a tanúvallomását a kerületi ügyész úrral ?
- Nem vettem át, csak elmondtam neki azt, ami történt.
- Megmondta neki, hogy mit szándékozik vallani?
- Csak úgy általánosságban.
- *Mindent* elmondott neki, ami történt?
- Igen.
- És megmondta, hogy a rubinok valódiak voltak ?
- Igen.
- Három méternyire állt a kövektől?
- Igen.
- Nem közelebb ?
- Nem, azt hiszem, nem.
- Mennyi ideig állt az ajtóban?
- Talán tíz másodpercig.
- Most nézzük a maga rubinkövét. Mibe van foglalva ? Gyűrűbe ?
- Igen.
- Gyakran hordja a gyűrűt?
- Igen.
- Olyankor meg is nézi a követ?
- Igen.
- És mégsem tudja, hogy az a rubin valódi-e - mondta Mason. - Mindamellet el akarja hitetni az esküdszékkal, hogy miután három méter távolságról mindössze tíz másodpercig nézett egy halom drágakövet, habozás nélkül állítja, hogy minden egyes darab valódi volt. így van?
- Hát... persze, ha így fogalmazza, akkor képtelenségnek hangzik.
- Képtelenségnek hangzik, mert valóban képtelenség - mondta Mason. - Maga nem ékszerszakértő.
- Nem, de az ember meg tudja mondani, hogy a kövek valódiak vagy sem.
- Hogyan?
- Ösztönösen tudja az ember. Már abból is, ahogy szikráznak.
- De arról a rubinról, amely tíz év óta a magáé, ösztönösen nem tudja, hogy valódi-e. Csupán feltételezi, hogy az. Nem tudja, hogy szintetikus rubin-e, vagy utánezat, vagy valami más.
- Hát... az enyém... az nem olyan, mint azok, amelyeket az ágyon láttam.
- Miben különbözik tőlük?
- Azoknak mélyebb tüze volt.
- Szóval feltételezi, hogy az a rubin, amely tíz év óta a birtokában van, nem valódi, hogy csak utánezat, vagy szintetikus kő?
- Nem tudom.
- Hány drágakő volt ott az ágyon ?
- Mondjuk... talán ötven. - Lehetett több is?
- Persze, hogy lehetett. Lehetett hetvenöt is.
- Ha tíz másodperc alatt kellett megnéznie hetvenöt követ, akkor egy másodpercre több mint hét kő esik, igaz?
- Körülbelül.
- Tudja, hogy egy ékszerszakértőnek hosszú másodpercekig kell vizsgálnia nagyítóüveggel egy drágakövet, hogy meg tudja állapítani, valódi-e vagy sem ?

- Lehet, hogy így van.
 - Ön tehát, anélkül, hogy valamit is értene a drágakövekhez, anélkül, hogy életében egyetlen valódi köve lett volna, annak az egy rubinnak a kivételével, amelyről nem tudja, hogy valódi-e, miután tíz másodpercig nézett ötven vagy hetvenöt drágakövet három méter távolságból, teljes határozottsággal kijelenti, és eskü alatt vallja, hogy minden egyes kő, amit ott látott, valódi ?
 - Ezt én nem mondtam. Nem jelentettem ki, hogy minden egyes darab valódi.
 - Hány volt közülük utánzat?
 - Nem tudom.
 - Hány százalékuk volt utánzat?
 - Nem tudom.
 - Mennyi volt köztük valódi?
 - Nem tudom.
 - Egy valódi volt köztük?
 - Igen, persze, hogy volt.
 - Volt köztük két valódi?
 - Mondom, hogy nem tudom.
 - Ezek szerint - mondta Mason -, egyikről sem tudja határozottan, hogy valódi volt-e vagy sem.
 - Azt hiszem, valódiak voltak.
 - Ösztönösen tudja, igaz?
 - Igen.
 - Csupán egy halom szikrázó drágakövet látott?
 - Igen.
 - Befejeztem - mondta Mason, és az esküdtekre mosolygott.
- Hamilton Burger diadalmas, öntelt mosollyal közelebb lépett a tanúhoz: - Tegyük fel, hogy Douglas Hepnert augusztus tizenhatodikán délután öt óra tájban ölték meg: Hepner halála előtt vagy a halála után látta ön ezeket a drágaköveket?
- Tiltakozom! A kérdés összeférhetetlen, a tárgyhoz nem tartozó, lényegtelen, vitatható és nem bizonyítható - mondta Mason haragosan. - A kérdés feltevését is sérelmesnek tartom, mert félrevezető, és kérem a tisztelt bíróságot, szólítsa fel az esküdtszékot, hogy ne vegye figyelembe. Mórán bíró arca szigorú kifejezést öltött. - A tiltakozásnak helyt adok. Az esküdtszék nem veszi figyelembe a kérdést.
 - Helyes - mondta Hamilton Burger. - Mikor látta ön ezeket a köveket?
 - Augusztus tizenhatodikán.
 - Hány órakor?
 - Délután hat óra tájban.
 - Befejeztem - mondta Hamilton Burger.
 - Nincs több kérdésem - mondta Mason.
 - Befejeztem - mondta Hamilton Burger. - Most Suzanne Grangert szólítjuk tanúvallomásra.
- Suzanne Granger bejött és letette az esküt.
- Ön Suzanne Granger, aki a Belinda-társasház háromszázötvennyolcas számú lakásában lakik?
 - Igen, uram.
 - Férjhezett?
 - Nem, hajadon vagyok.
 - Egyedül lakik a lakásban ?
 - Igen.
 - Többször járt már Európában ?
 - Igen. A művészet érdekel. A rendelkezésemre álló időt és pénzt arra fordítom, hogy európai múzeumokban tanulmányozzam a festészetet, főleg a régi mesterek műveit. Könyvet írok erről a

témáról és adatokat gyűjtök hozzá, amelyekről a munkám megjelenése előtt itt most nem akarok nyilatkozni.

- Nemrég jött vissza utolsó európai útjáról ?

- Igen.

- A hajón találkozott Douglas Hepnerrel ?

- Igen.

- Barátságot kötött Douglas Hepnerrel ?

- Igen; amolyan úti barátságot.

- Azután mi történt?

- Azután nem láttam Douglast úgy... egy pár hétig. Egyszer aztán összeakadtunk, ő találkozózt kért tőlem, és...

- Mikor volt ez? Mikor kért találkozózt öntől?

- Július második felében.

- Azután mi történt?

- Kétszer-háromszor vele vacsoráztam, és ő elmondta...

- Azt hiszem, nincs jogunk ezt a beszélgetést bizonyítékként fölhasználni - mondta Hamilton Burger, hatásosan fitogtatva jogász-etikai érzékét -, de azért úgy vélem, beszélhet arról a barátságról, amely önök között kifejlődött.

- Végül is annyira összebarátkoztunk, hogy Douglas a bizalmába fogadott.

- Gyakran csináltak közös programot?

- Igen.

- És utána előfordult, hogy Hepner fölment önnel a lakására.

- Természetesen hazakísért.

- És bement magához egy búcsúitalra ?

- Úgy van. Egyszerűen udvariasságból hívtam be, és ő mindig elfogadta.

- Sajnos - mondta Hamilton Burger - a vád szempontjából kissé hátrányos, hogy nem idézhetjük a beszélgetéseket, amelyeket ilyenkor folytattak, de annyit megkérdezek, beszélt-e Douglas Hepner önnel néha a vádlottról, Eleanor Corbinról ?

- Igen, beszélt.

- Természetesen úgy érzem - mondta Hamilton Burger -, nincs jogunk ezeket a beszélgetéseket bizonyítékkul felhasználni, s ezért csupán annyit kérdezek, társalgás közben előfordult-e, hogy Hepner úgy említette Eleanor Corbint, mint a feleségét?

- Nem, soha. Sőt, ellenkezőleg, ő...

- Hagyjuk, hagyjuk - vágott közbe Hamilton Burger, és fölemelte a kezét, mintha közlekedési rendőr volna, s meg akarná állítani a szembejövő kocsisort. - Szigorúan törvényes keretek között akarom tartani ezt a tanúkihallgatást. Minthogy a vádlott állítólag Hepner felesége volt, én csak azt kérdeztem öntől, előfordult-e, hogy Hepner úgy említette Eleanor Corbint, mint a feleségét, ön nemmel válaszolt, s én ezzel megkaptam kérdésemre a feleletet. Most pedig olyasmit kérdezek, ami ellen nem lehet kifogás. Beszélgetett-e ön valamikor a vádlottal Douglas Hepnerről ?

- Igen, uram, beszélgettem.

- Mikor?

- Úgy emlékszem, augusztus tizenötödikén. - Mit beszéltek?

- Douglas nálam volt látogatóban, s amikor távozott, észrevettem, hogy a háromszázhatvanas lakás ajtaja résnnyire kinyílik, úgyhogy a vádlott figyelhette Hepnert, amint végigmegy a folyosón, és...

- Honnan tudja, hogy a vádlott volt az, aki leskelődött?

- Mert tudtam, hogy Ethel Belanhoz költözött, azért, hogy kémkedhessen.

- Ne beszéljünk arról, hogy miért - szakította félbe Burger. - Ez csak következtetés a tanú részéről.

Bíró úr, kérem, utasítsa a tanút, hogy szorítkozzék válaszaiban a kérdésekre, és ne adjon kéretlen

felvilágosítást.

- Helyes - mondta a tanú ellenségesen. - Tudtam, hogy a vádlott Ethel Belanhoz költözött. Azt is tudtam, hogy szinte minden alkalommal, amikor Douglas távozott tőlem, az ajtó kinyílt. Mivel nem lehetett tudni, hogy Hepner mikor megy el, hacsak odaátról valamiképpen ki nem hallgatják a beszélgetésünket, tudtam, hogy itt valami nincs rendben.
 - És az előbb említett alkalommal mi történt?
 - Amint Hepner belépett a liftbe, még be se csukta maga mögött az ajtót, én átmentem, és belöktem a szomszéd lakás ajtaját.
 - Ki állt az ajtó mögött?
 - Eleanor Corbin.
 - Ennek a pernek a vádlottja ?
 - Igen, uram.
 - Folytassa, kérem, mondjon el nekünk mindent, ami történt.
 - Megmondtam a vádlottnak, hogy bolondot csinál magából, így nem lehet egy férfit megtartani, mondtam neki, ez hiábavaló dolog, te féltékeny bolond, és hagyd abba ezt a hallgatósást, semmi közöd hozzá, hogy mit csinálok a lakásomban. Nem tűröm, hogy te, vagy akárki más, kihallgassa a magánbeszélgetéseimet. Azt hiszem, a törvény is tiltja ezt, és ha kell, majd teszek ellene valamit.
 - Mit felelt erre a vádlott?
 - A vádlott dühöngeni kezdett. Azt mondta, szajha vagyok, el akarom kaparintani előle Douglast, és mint a férfiak általában, ő se hagy ki egy alkalmat sem, és én erre számítva, tálcán nyújtom neki az alkalmat.
 - Mondott a vádlott olyasmit, hogy férjhez ment Douglas Hepnerhez?
 - Azt mondta, hozzá akar menni, meg azt, hogy ha Douglas nem lesz az övé, akkor senkié se lesz.
 - Fenyegetőzött is ?
 - Nem emlékszem mindenre, amit mondott... igen, persze, fenyegetőzött. Kijelentette, hogy megöli őt is, engem is; azt mondta, megöli Douglast, ha elveszem tőle, meg valami olyasmit, hogy ha nem lesz az övé, akkor senkié se lesz.
 - Jelen volt még valaki ennél a beszélgetésnél?
 - Nem, csak mi ketten voltunk.
 - Megmondtá a vádlott, hogyan akarja beváltani a fenyegetését?
 - Igen, kinyitotta a retiküljét, mutatott egy revolvert, és azt mondta, hogy ő elszánt nő, és nem tanácsos packázni vele. Legalábbis ez volt az értelme annak, amit mondott.
 - Mi volt a retiküljében?
 - Egy revolver.
 - Felmutatom önnek a vád G-jelzésű tárgyi bizonyítékát, és megkérdezem, látta-e már ezt a revolvert?
 - Nem tudom. Amelyiket akkor láttam, az nagyon hasonlított ehhez.
 - Hol látta?
 - A vádlott retiküljében.
 - És mi történt ez után a beszélgetés után?
 - Sarkon fordultam, és visszamentem a lakásomba.
 - Azt hiszem, Mr. Mason - mondta Hamilton Burger -, önön a sor, kikérdezheti a tanút. - Burger visszament az asztalához, és leült. Mosolygó arcáról sugárzott az önelégültség.
 - Ugye ön kezdeményezte azt a beszélgetést? - kérdezte Mason.
 - Persze, hogy én kezdtem. Meguntam, hogy kémkedjenek utánam, és elhatároztam, hogy véget vetek a dolognak.
 - Hallotta még valaki ezt a beszélgetést? Otthon volt Miss Belan?
 - Nem volt otthon. A vádlott egyedül tartózkodott a lakásban.
 - Más szóval - mondta Mason barátságos mosollyal - senki sem tudja megerősíteni az ön állítását.
- Ön...

- Nem szoktam meg, hogy a szavamban kételkedjenek - méltatlankodott Suzanne Granger.

- A dolog mégis úgy áll, hogy senki sem hallotta ezt a beszélgetést.

- Ebben téved - vágott vissza a tanú csípősen. - Igaz ugyan, hogy a vádlotton kívül csak én voltam jelen, de Mr. Richey végighallgatta a szóváltást, és később felháborodottan tiltakozott is ellene. Azt mondta, ez előkelő társasház, itt nem szoktak lármás jeleneteket rendezni.

- Ne beszéljen arról, amit mások mondtak önnek - szólt közbe Mason -, ez csak hallomáson alapul. Azt kérdem, volt-e még valaki jelen ennél a beszélgetésnél?

- Mr. Richey a szomszéd lakásban volt. Annak is nyitva volt az ajtaja, és ő végighallgatta az egészet.

- Befejeztem - mondta Mason.

- Egy pillanatra - szólalt meg Hamilton Burger. - Ön nem említette nekem, hogy Mr. Richey hallotta ezt a beszélgetést.

- Mert nem kérdezte.

- Végtére is - mondta Mason - ez csak következtetés a tanú részéről. Nem tudhatja, hogy Richey hallotta-e a beszélgetést.

- De ha egyszer később bejött hozzám, és erélyesen tiltakozott a dolog miatt...

- Köszönöm, ennyi elég - mondta Hamilton Burger. - Bíró úr, ezzel az ügy olyan érdekes szakaszhoz érkezett, amelyről eddig nem volt tudomásom. Miért nem mondta nekem, Miss Granger?

- Mit miért nem mondtam?

- Azt, hogy valaki más is jelen volt ennél a beszélgetésnél?

- Mr. Richey nem volt jelen. Csak hallotta. Ezenkívül nem vagyok hozzászokva, hogy kételkedjenek a szavamban.

- De ez itt törvényszék - mondta Hamilton Burger. Suzanne Granger türelmetlenül vállat vont. - Elmondtam mindent, úgy, ahogy történt.

- Helyes - mondta Hamilton Burger, és a falórára pillantott -, befejeztem. Bíró úr, tudom, hogy még korán van, de azt hiszem, a vád most egy kis időre eláll a további tanúkihallgatástól, s akkor folytatja a bizonyítást, amikor majd a bíróság újra összeül. Szeretnék néhány kérdést megbeszélni ügyésztársaimmal, hogy megbizonyosodjam arról, fősorakoztattam-e minden bizonyítékot, amelyet az eljárás e szakaszáig az esküdtek elé óhajtottam tárni. Úgy gondolom, a bíróság egyetért velem abban, hogy az ügy gyorsan halad, és természetesen tisztában van azzal, hogy ilyen esetben a vád képviselője mindig szembekerül azzal a problémával, hogy a vád bizonyítékai közül melyeket tárjon elsősorban a bíróság elé, és melyeket tartson fenn a védelem érveinek cáfolatára. Úgy érzem tehát, méltányos az a kérésem, hogy a tisztelt bíróság most függesse fel a tárgyalást délután két óráig, hogy áttanulmányozhassam bizonyítékaimat. A vád legkésőbb két óra harminc perckor készen áll a tanúkihallgatásra.

- Helyes - mondta Mórán bíró. - A bíróság felfüggeszti a tárgyalást délután két óráig, és tudomásul veszi, hogy a kerületi ügyész úr fél háromkor folytatja a bizonyítási eljárást.

Mason odafordult a közeledő rendőrnőhöz, aki a vádlottért jött. - Beszélni szeretnék a vádlottal egy kis ideig - mondta. - Bemegyünk a tanúk szobájába.

- Rendben van, Mr. Mason - mondta a rendőrnő. - Korán van még, adhatok önnek tizenöt-húsz percet.

- Azt hiszem, ennyi elég lesz - mondta Mason. Biccetett Dellának, és odaszólt Eleanornak: - Jöjjön, Mrs. Hepner. Erre, kérem.

Eleanor bement velük a tanúk szobájába. Mason berúgta maga mögött az ajtót.

- Na gyere, ki vele! - mondta Mason.

- Mivel?

- Elég a komédiából! - emelte föl a hangját Mason.

- Kirántották a talajt a lába alól. Én nem vagyok varázsló. Itt az ideje, hogy megtudjam, mi történt. Az ügyész délután fél háromig fölfüggesztette a tanúkihallgatást. Számára az ügy teljesen világos és befejezett: előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság. Ha maga nem áll ki az emelvényre, vége! Ha kiáll, és továbbra is ragaszkodik ehhez az amnézia-maszlaghoz, kikészítik. Ha beismeri azt a

telefonbeszélgetést Ethel Belannal, vége. Kiderül, hogy ez a maga amnéziája humbug. Ha letagadja a beszélgetést, az ügyésznek valószínűleg van írásbeli jelentése a kórház telefonközpontjából, amiből kitűnik, hogy maga fölhívta Ethel Belan számát. Biztosan akkor hívta föl, amikor az ápolónő kiment a szobából. Ezenkívül van az ügyésznek egy csokorra való elmeorvosa is, akik már megvizsgálták magát, és bármikor eskü alatt vallják, hogy az emlékezetkiesés, amivel maga védekezik, csak színlelés. Nos tehát, halljam a tényeket. Eddig hazudott. Valószínűleg már késő van ahhoz, hogy valamit megpróbáljak, de legalább tudjam meg az igazat.

Eleanor kerülte Mason tekintetét: - Miért akarta az ügyész éppen most elhalasztani a tárgyalást? - kérdezte.

- Mert beszélni akar Richeyvel - felelte Mason. - Tudni akarja, hogy Richey valóban hallotta-e azt a beszélgetést. Ha igen, és Richey elbeszélése egybevág Suzanne Grangerével, Burger újra megidézi Richeyt. Ha nem, akkor az ügyész elmotyog egypár közhelyet, és kijelenti, hogy miután megbeszélte a dolgot társaival, úgy érzi, felsorakoztatott minden bizonyítékot, amelyet lényegesnek tartott, további bizonyítékait pedig fenntartja a védelem érveinek cáfolatára, s ezért a vád eláll a további bizonyítástól.

- Ugye, Mr. Mason, azt hiszi, hazudom, amikor azt mondom, hogy nem emlékszem semmire?

Mason vállat vont: - Akkor ez a temetése - mondta -, és ezt szó szerint értem. El fogják temetni. Az esküdtek bűnösnek nyilvánítják, s ez azt jelenti, hogy magát odaszíjazzák az acélszékhez, egy apró üvegablakos, kamraszerű odúban. Aztán mindenki kimegy. Az ajtó becsapódik, és maga hallani fogja a vas zsalu pendülését, amikor a ciángolyócskákat beleejtik a savba. Aztán egy kis sziszegő hangot hall, és...

- Ne! - sikoltott fel Eleanor. - Ne tegye ezt velem! Jóságos Isten, nem érti, hogy éjszakáról éjszakára ilyen lidérces álmaim vannak, és hideg verítékben úszom, amikor fölébredek?!

- Azért mondtam ezt, mert elérkezett az utolsó pillanat - mondta Mason. - Ez az utolsó alkalom, hogy talán segíthetek magán. Nos tehát, beszéljen!

Eleanor Della Streetre nézett. Olyan volt a tekintete, mint a csapdába esett állaté. - Akar egy cigarettát? - kérdezte Della Street. Eleanor bólintott. Della cigarettát és tüzet adott neki. Eleanor mohón szippantott, és nagy füstfelhőt fújt ki.

- Átkozottul nehéz, Mr. Mason - mondta. - Ha mindent megmondok magának, lehet, hogy sarkon fordul, és itt hagy.

- Mondja csak el - biztatta Mason.

- Az az igazság - mondta Eleanor.

- Micsoda?

- Amit azok mondtak.

- Amit a tanúk mondtak? Eleanor bólintott. - Maga ölte meg?

- Nem én öltem meg. De mi értelme van, hiába is mondanám...

- Nézze - mondta Mason szelíden -, kezdje szépen az elején, és mondja el az igazat, de csak tömören, dióhéjban, mert nincs sok időnk. Majd kérdéseket teszek fel, ha azt akarom, hogy valamit részletesen mondjon el.

- Sosem voltam elég óvatos - kezdte Eleanor. - Bajba is kerültem párszor életemben. Az apám konzervatív, nagyra tartja a hírnevét, a társadalmi pozícióját. Amikor hazafelé hajóztunk Európából, találkoztam Douglas Hepnerrel. Egyre jobban összebarátkoztunk. Apám nem kedvelte, és azt mondta nekem, ha férjhez megyek Doug Hepnerhez, ami az anyagiakat illeti, vége a családi kapcsolatnak. Apám bőkezűen ellát pénzzel, de már többször azzal fenyegetőzött, hogy beszünteti a zsebpénzemet, és ezúttal komolyan gondolta a dolgot.

- Folytassa - mondta Mason. - Mi történt aztán?

- Doug és én egymásba szerettünk. Nem annyira a hajón, ott csak afféle fedélzeti flört volt. Jól táncolt, s ezért kapkodtak utána. És... szóval a hajón még nem gondoltam, hogy komolyan beleestem, de tévedtem. Azt hiszem, nála is komoly volt a dolog.

- Folytassa - mondta Mason.

- Sokat beszélünk arról, hogy összeházasodunk. Papa kijelentette, hogyha Doughoz megyek, a család leveszi rólam a kezét.
- Megmondta Hepner magának, hogy mivel foglalkozik, miből él ?
- Igen.
- Mikor?
- Az utóbbi hetekben, amikor arról beszélgettünk, hogy megesküszünk. Sok mindent elmondott magáról. Régebben csak úgy hányódott a világban, kalandor volt, minden alkalmat és lehetőséget megragadott. Aztán belekezdett ebbe a micsodába, ahogy ő mondta: szabadúszó detektív lett. Kiszimatolta, ki akar köveket becsempészni, jelentette a vámhivatalnak, és jutalmat kapott érte.
- Folytassa - mondta Mason.
- Igen. Ez a Suzanne Granger... hogy gyűlölöm ezt a nőt!
- Hagyjuk ezt, erre nincs időnk - legyintett Mason. - Mondja el, mi történt.
- Dougnak az a meggyőződése támadt, hogy Suzanne Granger egy nagy csempészbanda feje. Ne kérdezze tőlem, hogyan jutott erre a gondolatra, mert nem tudom. Azt sem tudom, volt-e valami bizonyítéka, és ha igen, micsoda.
- Bizalmas viszonyban volt Hepner a vámosokkal ? - kérdezte Mason. - Lehet, hogy tőlük kapta ezt a tippet?
- Nem, azt nem hiszem. A vámosok álmukban sem gyanakodtak Suzanne Grangerre. Pillanatok alatt végeztek a vámvizsgálattal, ha ő került sorra, és olyan tisztelettel bántak vele, mint valami külföldi hatalmassággal, aki ellátogatott hozzánk. Ez a nő olyan fölfuvalkodott, mint valami királynő, különbnek tartja magát másoknál, s azt akarja, hogy mindenki hajlongjon előtte.
- Felejtse el, hogy mennyire gyűlöli, csak a tényeket mondja, de azt is gyorsan - sürgette Mason.
- Doug azt mondta, ha fel tudná számolni Suzanne csempészbandáját, a jutalom révén pénzhez jutna, hogy érdekeltséget vásárolhatna egy behozatali részvénytársaságban. Ismer egy ilyen társaságot, mondta, amelynek a részvényeit olcsón megvehetne egy barátjától, és a tudásával meg az összeköttetésekkel igazán nagyra fejleszthetné a céget.
- Hepner tehát azt gondolta, hogy Suzanne Granger csempész?
- Igen. Vagy ő a banda feje, vagy ő az összekötő. Azt hiszem, Doug úgy gondolta, hogy ő a nagyfőnök.
- Aztán mit csinált?
- Megkért, engedjem meg, hogy találkozzasson Suzanne-nal. Megnyugtató, ne féljek, nem fog belegabalyodni, csak puhatolózik, és randevúzik velem, hogy így szabad bejárása legyen a lakásába. Azt is mondta, hogy valamelyik bizalmasával átkutattatja a nő lakását. De ezt csak akkor teheti meg, ha már biztos a dolgában. Be akart jutni valahová, ahonnan kihallgathatja, hogy mi történik Suzanne lakásában. Volt egy lehallgató készüléke, valami olyan mikrofonféle, elektromos erősítővel, ezt odanyomta a hálószoba falához Ethel lakásában, és akkor hallott mindent, ami odaát, Suzanne Grangernél történik, így aztán kettesben kifőztünk egy tervet. Nekem a csalódott, féltékeny nőt kellett játszani. Megegyeztem Ethel Belannal, hogy beköltözöm hozzá. Valahogy kiszivárgott valami ebből, és Suzanne Granger rájött, hogy én a szomszéd lakásban tartózkodom. Azt hiszem, még figyelmeztette is Douglast, hogy én ott vagyok és leselkedem.
- Aztán mi történt?
- Aztán Doug azt mondta, hogy időnként menjek el a lakásból, és jó darabig ne jöjjenek vissza, így Suzanne Granger azt fogja hinni, hogy tiszta a levegő, és folytatni fogja üzemeit, hogy túladjon a csempészett köveken. A teherlift-kezelő gyűlöli azokat a majmokat ott a főportán, és Doug megvesztegette ezt az embert, így bármikor fölmehetett a teherliften, anélkül, hogy valaki tudott volna róla. Na, aztán a következők történtek. Ethel eljár hazulról dolgozni. Valami beszerzőféle egy áruházban. Amikor elment, én is felöltöztem és elindultam a lakásból, egy kis lármát csaptam kint a folyosón, aztán beszálltam a liftbe, lementem és elsétáltam a portás pultja előtt. Mint vendég laktam a

házban, nem mint bérlő, de valahogy mindig tudtára adtam a telefonkezelőnek, hogy egész nap távol leszek. Aztán elmentem, és rendesen sokáig elmaradtam.

- És Douglas közben besurrant?

Eleanor bólintott: - Fölment a teherlifttel, és átvette az őrséget.

- De bemehetett volna Suzanne Grangerhez is ?

- Ha akart volna, bemehetett volna.

- És mit gondol, bement?

- Ha ez lett volna a szándéka, akkor miért kért arra, hogy költözzem be Ethel Belan lakásába ?

Mason elgondolkozott ezen: - Volt kulcsa? - kérdezte.

- Persze, hogy volt kulcsa. Odaadtam neki az enyémet, annyi időre, hogy másolatot csináltathasson róla. Ha megnézi azokat a kulcsokat, amelyek nála voltak, amikor meghalt, biztosan megtalálja azt is, amelyik beleillik Ethel Belan ajtajába.

- A rendőrség nem tudja ezt? - kérdezte Mason.

- Úgy látszik, eddig még nem.

- És Ethel Belan sem tudott arról, hogy Doug megfigyelőhelynek használja a lakását, hogy kihallgassa, mi megy végbe Suzanne Grangernél ?

- Fogalma sem volt róla. Ezért kellett Dougnak megjátszani, hogy töri a nyavalya Suzanne után, nekem pedig azt, hogy mardossa a lelkem a bánat, és leskelődöm, és rajta akarom kapni őket. Így kellett csinálnunk, mert Ethel, ez a kelekótya kis liba, kiverte volna a balhét, ha sejti, hogy mire megy ki a játék. Még így is gyanút fogott. Azt hitte, hogy a távollétében Doug följár hozzám a lakásba, és arra gondolt, hogy csak színlelem a féltékenységet, mert leplezni akarok valamit. El is pötyögött egyet-mást Suzanne Grangernek, és Doug rettentően megijedt, hogy az okos Suzanne majd átlát a szitán. Ezért Doug azt mondta nekem, rendezek jelenetet, lovaljam bele Suzanne-t, hogy mondjon valami sértőt, mire én nyissam ki a retikülömet, mutassam meg a revolveremet, fenyegetőzzem, egyszóval játsszam el a féltékeny nő szerepét, aki olyan hisztis, hogy veszedelmessé válhat. Én ezt megtettem, és be is vált a dolog. Nem tudom pontosan, mi történt ezután, csak annyit tudok, hogy amikor a jelenet után félórával Doug visszajött a lakásba, föltette a készüléket és hallgatózott, halálra röhögte magát azon, amit odaírtól hallott. Azt mondta, adjam oda neki a revolveremet, és menjek el hazulról, később majd találkozunk.

- És maga odaadta a fegyvert ?

- Természetesen - mondta Eleanor. - Mindent odaadtam volna neki, amit kér.

- Nem voltak házások, ugye? - kérdezte Mason.

- Össze akartunk házasodni, mihelyt...

- De *nem* voltak házások?!

- Doug azt mondta, várunk kell még, de a Yumai és Las Vegas-i kiránduláson úgy szerepeltünk, mint férj és feleség.

- Miért mondta azt, hogy megesküdték ?

- Doug azt mondta, úgyis olyan ez, mintha már túllennénk a polgári esküvőn, és azt tanácsolta, sürgönyözzek a családnak Yumából. Nem akartunk semmi hühhót.

- És az autóbaleset? - kérdezte Mason.

- Az mese volt. Én találtam ki.

- De a kocsi összetörték - jegyezte meg Mason.

- Tudom. Innen vettem a karambol ötletét. Kellett valami ürügy, ami megmagyarázza azt, hogy elvesztettem az emlékezetemet.

- Mikor tört össze a kocsi ?

- Vasárnap este, egy nappal Doug halála előtt. Egy nagy teherautó fordult be a sarkon, és egyenesen nekirohant. Csoda, hogy Doug túlélte. A teherautó sofőrje meg akarta ölni. Tudja, ez igazi csempészbanda, és... szóval, sötét dolgokat művelnek. Azt akartam, hogy Doug hagyjon mindent abba, mert láttam, hogy vadásznak rá. Akkor mondtam ezt neki, amikor a revolveremet odaadtam.

Meg is ígérte, hogy abbahagyja, ha néhány napon belül nem tudja felgöngyölíteni az ügyet, de úgy gondolta, hamarosan nagy pénzt vághat zsebre, amivel nekikezdhettek az új üzletnek.

- Szóval odaadta a revolvért. És aztán mit csinált?

- Elmentem hazulról.

- És mikor ment vissza?

Eleanor lesütötte a szemét: - Később.

- Mennyivel később?

- Jóval később.

- Douglas még ott volt, amikor maga visszament ?

- Nem.

- És Ethel Belan?

- Ő sem. Elment víkendezni, és hétfőig vissza se jött.

- Na, most beszéljünk a kövekről. Azokat hogyan szerezte?

- Mr. Mason, hinnie kell nekem! Az a mese a kövekről utolsó betűig hazugság. Soha életemben nem voltak drágaköveim, nem is láttam ilyesmit soha. Ethel hazudik, amikor azt állítja, hogy látta nálam azokat a köveket.

Mason hidegen nézett Eleanorra: - Nem dugta el azokat a köveket valahol a táskájában ?

- Ne butáskodjon, Mr. Mason, most a tiszta igazságot mondom magának.

- Ezt már azelőtt is mondta.

- Becsületszavamra!

- Ezt is mondta már!

- De higgyen nekem!

- Nem tudok hinni magának - mondta Mason. - Túl sok terhelő bizonyíték van maga ellen. Pedig nekem végig kell küzdenem ezt a pert. A vád cáfolhatatlan. Sorozatos hazugságon kapták.

Bebizonyították, hogy Douglas Hepnert a maga revolverével ölték meg; hogy a halála előtt alig valamivel maga kijelentette, hogy Doug a fiúja, és Suzanne Granger el akarja őt hódítani magától; azt mondta, hogy ha nem lehet egyedül a magáé, akkor senkié se legyen, és inkább megöli, de nem mond le róla.

- Tudom - mondta Eleanor -, de próbáltam megmagyarázni magának, hogy... Doug akarta, hogy ezt mondjam. Az ő kérésére játszottam el ezt a szerepet.

- Csak egy ember menthetné meg magát a halálbüntetéstől azzal, hogy megerősíti ezt a históriát - mondta Mason.

- Ki az?

- Douglas Hepner. Ő azonban halott. Ha most igazat beszél, akkor ezzel a történettel átadja magát a sorsának, ha viszont hazudik, akkor...

- De igazat beszélek, Mr. Mason, a színtiszta igazat!

- De amit a kövekről mondott, az hazugság!

- Nem hazugság, Mr. Mason.

- És ha megtalálják a köveket, mondjuk a táskájában ?

- Akkor, azt hiszem, már útban is volnék a gázkamra felé. Ez a végső megerősítése lenne Ethel Belan meséjének. Mindenki azt hinné, hogy Doug szerezte ezeket a köveket, én meg elloptam tőle, és... szóval olyan csávába kerülnek, amiből senkise tud kimászni.

- Máris benne van - mondta Mason -, és nem tudom, hogyan húzhatná ki belőle valaki.

- Nem mondhatom el nekik az igazat? Nem mondhatom, hogy Doug kívánta, hogy szerepet játsszak?

Hogy Doug valami detektívféle volt a vámhivatalnál? Nem idézhetnék meg a vámosokat, hogy megerősítsék ezt? Nem ültethetnék el az esküdtekbe legalább azt a gyanút, hogy Suzanne Granger csempész? Tudjuk, hogy amíg Las Vegasba járt, betörték a lakásába, és felvagdosták a festékes tubusait. Nem lehettek drágakövek azokban a tubusokban?

- De lehettek - mondta Mason. - Kivel ment Suzanne Las Vegasba ?

- Ezt én sem tudom.
- De ha megtennénk ezt - mondta Mason -, és valami különösen szerencsés véletlen folytán akár csak egyetlen esküdt is hinne nekünk, akkor az a mese, amit Ethel Belan elmondott magáról, és arról a rakás drágakőről, úgy tüntetné föl az egészet, hogy *maga* volt az, aki bement a Granger-lakásba, és fölvágta a festékes tubusokat, hogy *maga* volt az, aki megszerezte a köveket, hogy *maga* tartotta bolonddá Hephert, ebből veszekedés lett, és végül *maga* ölte meg őt.
- De Ethel hazudik! Nálam nem voltak drágakövek.
- Rendben van, hagyjuk ezt most - mondta Mason fáradtan. - Most hallani akarom az igazat arról, miért futkosott ide-oda a parkban, a holdfényben, és miért integetett hívogatóan annak az autós férfinak?
- De nem így volt, Mr. Mason, én csak segítséget kértem! A *nőt* akartam rávenni, hogy kövessen.
- Egész másképpen festett a dolog - mondta Mason. - Amikor a nő követte, maga sikoltozni kezdett, és...
- De hiszen nem követett, hanem kergetett! Egy franciakulccsal hajszozt.
- Hát akkor azt mondja meg, miért akarta, hogy a nő kövesse? - kérdezte Mason.
- Azt akartam, hogy megtalálja Doug holttestét.
- Hogy... mit?! - kérdezte Mason, és megdöbbenésében majd leesett az álla.
- Azt akartam, hogy megtalálja Doug holttestét. Oda akartam vezetni.
- Maga tudta, hogy Douglas ott fekszik holtan ?!
- Hát persze, hogy tudtam.
- Honnan tudta?
- Mert Doug meg én ott szoktunk találkozni a parkban. Ha valami történt, és nem tudtunk jelt adni egymásnak, vagy ha beszélni akartunk egymással, mindig ott találkoztunk, a parknak azon a pontján. Mikor aznap este odamentem, Doug ott feküdt holtan, és mellette a revolverem.
- Folytassa csak - intett Mason, és reménytelen pillantást vetett Dellára.
- Bizony - mondta Eleanor -, irtózatos megrázkódtatás volt, Mr. Mason. De mint a villám, vágott belém a tudat, hogy micsoda helyzetbe kerültem. Csapdába estem, amikor alig egy nappal előbb azt a kijelentést tettem Suzanne-nak. Nem hiszem, hogy Dougnak lett volna valami köze ehhez. De benne voltam. Esküdöztem, hogy megölöm Dougot; ha nem lesz az enyém, senkié se lesz, meg más ilyen maszlag, megmutattam a revolvert, és az valóban az enyém volt. Már régen az enyém volt, s amikor Doug kérte, odaadtam neki. Csak úgy lehetett, hogy valaki követte, amikor bement a parkba, hogy találkozzék velem, leteperte, kivette a zsebéből a revolvert, és hátulról fejbe lőtte. Ott feküdt a holtteste, és mellette a revolver. Egyszerűen nem tudtam, mit csináljak.
- Ezt jól el tudom képzelni - mondta Mason szárazon. - Most mondja el szépen, hogy mit csinált, és egyszer már mondja az igazat.
- Fölvettem a revolvert, és kerestem valami helyet, ahol eldughatnám. Borzasztóan féltem, hogy elkapnak, amikor még a kezemben van a fegyver. Tudtam, hogy minden perc, minden másodperc számít, hogy amíg a kezemben van a fegyver, iszonyú veszélyes helyzetben vagyok. Végre találtam egy helyet, ahol eltemethettem. Egy ürge vagy valami más állat áshatta azt a lyukat a földbe. Jó mélyen benyomtam a fegyvert a lyukba, aztán földet kotortam rá a lábammal, letapostam és száraz leveleket meg gallyakat szórtam fölébe, és egy milliót tettem volna egy ellen, hogy senki se fogja többé megtalálni.
- Aztán ? - kérdezte Mason.
- Tudtam, hogy kutyaszorítóban vagyok, és elfogott a pánik. Ha az ember pánikba esik, nem tud értelmesen gondolkodni.
- No és mit akart csinálni ?
- Arra gondoltam, hogy ha ruhátlanul találunk ott a parkban, mondhatok egy kis mesét arról, hogy Douggal voltam, és egy idegen férfi megtámadott minket, megölte Dougot, és meg akart erőszakolni

engem, de én valahogy kiszabadultam, és kábán bolyongtam ide-oda.

- Folytassa csak - mondta Mason.

- Visszarohantam a lakásba - folytatta Eleanor -, fogtam a ruhámat, és szó szerint letéptem magamról. Aztán elvettem Ethel egyik esőköpenyét, és visszamentem a parkba. Összerugdaltam a földet, mintha verekedés lett volna ott, és szétdobáltam és otthagytam a ruhámat. Aztán eldugtam az esőköpenyt, és kifelé indultam a parkból. Akkor megláttam egy leállított kocsit, feléje siettem, és integettem a nőnek. Úgy csináltam, mintha szégyellnék kijönni a fák közül, mert nem akarom, hogy a férfi meglásson. A nőtől kértem segítséget és... a többit már tudja. A nő utánam vetette magát a franciakulccsal, mert azt hitte, kis ringyó vagyok, és el akarom csábítani a fiúját. Elfutottam, talán sikoltoztam is, de végül sikerült leráznom az üldözőmet. Ekkor rájöttem, hogy milyen szörnyű szószban vagyok. Nem próbálkozhattam még egyszer az előbbivel, és úgy gondoltam, jobb lesz, ha visszamegyek a lakásba; és valami mást találok ki. Összeszedtem a ruháimat, kis csomóba gyűrve benyomtam egy másik ürgelyukba, betemettem, és...

- Hol vannak most azok a ruhák? - kérdezte Mason.

- Azt hiszem, ugyanabban az ürgelyukban.

- Aztán mi volt?

- Aztán elővettem az esőkabátot onnan, ahová eldugtam, és ahol biztosra vettem, sose találják meg, belebújtam és elindultam vissza Ethel lakásába, és... szóval, ez volt az a pillanat, amikor a sors beleszólt a játékba. Amikor ellenem fordult minden, amit tettem. Elkaptak a rendőrök, s nekem fogalmam sem volt, mit mondjak nekik. Csak annyit tudtam biztosan, időre van szükségem, hogy kitaláljak valami mesét. Egyszer régebben már csöbe kerültem, és akkor megjátszottam, hogy elvesztettem az emlékezőtehetségemet. Egy orvos barátom segített, és én szépen kimásztam a bajból. Úgy gondoltam, ez precedens lesz arra, hogy szoktak ilyen amnéziarohamaim lenni, és... hát ezt csináltam.

- Eleanor, gondolja, hogy van a világon olyan ember, aki elhiszi magának ezt a mesét?

Eleanor elfordította szemét egy pillanatra, azután Masonre nézett: - Nincs - ismerte el. - Most már nincs.

- Ha tanúvallomást tesz, és be akarja adni az esküdteknek ezt a históriát, az ügyész darabokra szedi magát a keresztkérdéseivel - mondta Mason. - Be fogja bizonyítani, hogy eddig is mindig hazudott, ki fogja mutatni, hogy ez a fantasztikus mese teljesen valószínűtlen, és elítéltetné magát előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosságért.

- Szerintem - mondta Eleanor és egyenesen Mason szemébe nézett - attól függ minden, meg tudjuk-e cáfolni Ethel Belan meséjét rólam meg azokról a kövekről. Ha akkor tényleg nálam lett volna az a halom kő, mindenki azt hinné, hogy akkor szereztem meg, amikor Suzanne Granger Las Vegasban volt, és mert haragudtam Dougra, meg akartam tartani mindet, és Doug meg én összevesztünk ezen.

- Így van - mondta Mason szárazon. - Amikor az ügyész majd meg akarja cáfolni a védelem érveit, és keresztkérdéseket intéz magához, ki fog derülni, miből is élt tulajdonképpen Douglas Hepner. Az ügyész eddig hallgatott erről, nem játszotta ki még ezt az ütőkártyáját. Ha maga kiáll az emelvényre tanúskodni, az ügyész rátér erre, és kikészíti magát a kérdéseivel. Ha nem áll ki, és én valamilyen mentőtanút idézek meg, az ügyész akkor is kideríti.

- De ha maga semmiféle tanút nem idéz meg, akkor nem tudja kideríteni, igaz?

- Ha nem idézek meg semmiféle tanút - mondta Mason -, akkor az ügyésznek nincs is rá szüksége, hogy kiderítse.

- Hát én elmondtam magának az igazat, egyebet nem tehetek.

- Utoljára van alkalma elmondani a teljes igazságot!

- Már elmondtam.

Mason felállt: - Jöjjön, Della - mondta. Az ajtónál intett a rendőrnőnek: - Végeztem.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Mason, Della Street és Paul Drake a vendéglő egyik boxában ültek, és halkán beszélgettek.

- Most mit csinálsz? - kérdezte Drake.

- Kössenek föl, ha tudom - felelte Mason -, de csinálnom kell valamit, méghozzá gyorsan. A jelenlegi helyzetben nincs egy fikarcnyi esélyem se.

A pincér hozta a számlát: - Minden rendben? - kérdezte.

- Minden nagyon finom volt - mondta Mason.

- Ha rád néz az ember, sose hinné, hogy hamarosan visszamégy a bíróságra, és hagyod, hogy Hamilton Burger elvágja a torkodat - jegyezte meg Paul Drake.

- És ahogy láttam, az étvágyát se rontotta el a dolog - mondta Della Street.

- Nem engedhetem meg magamnak, hogy elrontsa az étvágyamat - mondta Mason. - Pótolni kell az energiát, hogy fussa az erőmből a délutánra; márpedig ez nem lesz akármilyen délután!

- Nem állíthatnád Eleanort tanúként a bíróság elé, hogy mondja el a meséjét, akármilyen hihetetlenül hangzik is? - kérdezte Paul Drake.

Mason a fejét rázta.

- Vagy nem találhatnál ki valami elfogadhatóbb tésztát? Nem állíthatnád be Suzanne Grangert úgy, mint valami sötét alakot? Nem oszthatnád ki rá a csempész szerepét, akinek a festékes tubusai teli voltak drágakövekkel? Tegyük föl, hogy Eleanor csórta el azt a halom kavicsot. Akkor Suzanne mindenre képes lenne, hogy visszaszerezze. És ha Eleanor odaadta a köveket Douglas Hepnernek? Akkor pedig itt az indíték és az alkalom! A mindenségít! Perry, dolgozd meg azt a Granger-nőt a keresztkérdéseiddel, viczorogj rá, piszkáld meg azt a lángoló rajongását a művészet iránt, és tégy bolhát az esküdtek fülébe, hogy csempész. Kérdezd meg tőle, miért nem jelentette azt a vandalizmust a rendőrségnek. Szabadítsd rá a poklot.

Mason megrázta a fejét.

- Miért nem? - kérdezte Drake.

- Mert nem ez az igazság - felelte Mason.

- Ne légy olyan naiv - mondta Drake. - Ismerek egy csomó büntetőjogászt, aki fütyül az igazságra. Ha az igazság nem használ a védencének, a jó ügyvédnek sokszor valami máshoz kell folyamodnia.

- Félek mindentől, ami nem az igazság - mondta Mason. - Védencem elmond egy történetet, amit csaknem lehetetlen elhinni, de ez mégis az ő története. Ha én, mint az ügyvédje, kirtartok a meséje mellett, akkor legalább hű vagyok hivatásom eszményeihez. Talán azt gondolom magamban, hogy hazugság, de csak gondolom, és nem tudom. Ha azonban valami fantasztikus mesét agyalok ki, akkor tudom róla, hogy hamis, márpedig én félek mindentől, ami hamis. Az ügyvéd keresse mindig az igazságot.

- De az ügyfeled meséje szerintem *nem lehet igaz* - mondta Drake.

- Akkor nekem kell megtalálnom az igazságot - hangzott Mason válasza.

- Eleanor azért hazudik, mert az igazsággal nem tud szembenézni.

- Azt hiszed, ő a gyilkos?

- Nem lehetetlen. De az is lehetséges, hogy az események láncolata juttatta csapdába, s az igazság lenne a veszte.

- Ha megölte Hepnert, az lesz a veszte. Ha nem, akkor csak az igazság mentheti meg. Azért fél az igazságtól, mert úgy érzi, az esküdtek úgyse hinnének neki. Az én kötelességem kibogozni az igazságot, aztán gondoskodni róla, hogy az esküdtek higgyék is el.

- Igen - mondta Drake gúnyosan -, tőled függ minden. Ethel Belanra kiosztod a hazug, Suzanne Grangerre a csempész szerepét, a kis Eleanor pedig az üldözött ártatlanság. Csak próbáld meg, majd megnézheted magadat. Eleanor úgy csinálja a dolgait, hogy egyszerűen képtelenség bízni benne. Arról a Granger lányról sugárzik az igazság és becsületesség ott az emelvényen. Büszke és arisztokratikus. Megveti a kibúvókat, és a vallomása tiszta, mint a frissen hullott hó. Másfelől meg itt van Eleanor, aki ezzel a szédült revolvermesével áll elő, aki azt hazudta, hogy férjhez ment, aki kijelentette, hogy megöli a férfit, mert annyira szereti, hogy senkinek sem adja oda, ha nem lehet egyedül az övé, és aki, ahányszor csak kinyitja a száját, mindig elárulja magát valamivel. Aztán abban a pillanatban, ahogy föllép az emelvényre és beismeri: tudta, hogy Doug Hepnert az ő revolverével ölték meg, akkor... szóval így állunk, - Paul Drake

az órájára nézett: - No, Perry - mondta -, azt hiszem, ideje, hogy fölcsoszogjunk a kivégzőkamrába. Nem szívesen nézem végig, amint Hamilton Burger bevisz neked egy szép balegyenest, de ezúttal megkapod, annyi szent.

- Méretre készült ügy - ismerte el Mason. - Nem csoda, hogy Hamilton Burger majd elszáll örömeiben. Évek óta erre várt.

- De mégis, mit akar csinálni, főnök ? - kérdezte Della Street.

- Nem tudom - vallotta be Mason. - Eleanor a védencem, és mindent megteszek érte, amit tudok. Burger azért kért ebédszünetet, hogy beszélhessen Webley Richeyvel. Ha Miss Granger sztorija nem igaz, Richey természetesen nem erősítheti meg. Akkor Burger nyomban, amint beteszi a lábát a bíróságra, bejelenti, hogy eláll a további tanúkihallgatástól. Ha kiderül, hogy van egy megerősítő tanúja, akkor megidézi Richeyt.

- De erről a beszélgetésről legfeljebb egy-két percig faggathatod Richeyt - mondta Drake.

- Valami rést kell találnom valahol - mondta Mason. - Egyetlen reményünk, hogy Burger eláll a bizonyítástól, és nem hívja vissza Richeyt. Abból már tudni fogom, hogy valami hiba van Suzanne Granger sztorija körül. Ha Burger visszahívja Richeyt, Eleanor ügye reménytelen. Richey a barométer.

Beléptek a törvényszék előcsarnokába, beszálltak a liftbe, fölmentek, és bevonultak a tárgyalóterembe.

Eleanor dagadt, vörösre gyulladt szemén látszott, hogy a lány végigsírta az egész szünetet. Rá nemigen számíthat, ezt nyomban tudta Mason.

Della Street végignézett az esküdteken, akik rideg, kemény arccal, ellenségesen méregették a vádlottat, aztán Perry Masonhoz hajolt, és így szólt: - A teremtesít! Főnök, mindjárt elbőgöm magam. Nézze csak az esküdtek arcát.

- Látom - mondta Mason.

A mosolygó Hamilton Burger két ügyészársora kíséretében valóságos diadalmenetben vonult be a terembe. Néhány pillanat múlva Mórán bíró is elfoglalta helyét, és a bíróság megkezdte a tárgyalást.

- Kész a vád folytatni a bizonyítást ? - kérdezte Mórán bíró.

- Ettől függ minden - suttopta Mason.

Hamilton Burger fölállt. - Bíró úr - kezdte -, a vádnak van még egy tanúja, aki bizonyítást fog tenni Miss Granger vallomása mellett. Nem sejthettem, hogy Miss Granger egyik fontos kijelentését megerősítheti valaki, mert ez a kijelentés teljesen váratlanul, meglepetésszerűen ért engem. Minthogy nem számítottam rá, nem is kérdeztem meg Miss Grangert vagy Mr. Richeyt a köztük lefolyt beszélgetésről. Miss Granger azt mondta nekem, amint ezt tanúvallomásában is állította, hogy csupán ő és a vádlott volt jelen annál a szóváltásnál, s én ennyiben hagytam a dolgot. Egyszerűen nem jutott eszembe megkérdezni tőle, hogyha más személy nem volt is jelen a szóváltásnál, végighallgathatta-e mégis valaki a vitát. Most csak azért említem mindezt, hogy meggyőzzem az igen tisztelt bíróságot és a védelmet jóhiszeműségemről. Mr. Webley Richey, kérem, lépjen elő. Az esküt már letette, szíveskedjék tehát helyet foglalni a tanúk emelvényén.

Richey mesterkélte méltósággal vonult be a terembe. Elhelyezkedett az emelvényen, leereszkedően Perry Masonre pillantott, aztán felhúzott szemöldökkel, kérdő arccal, némán Hamilton Burgerre nézett. Modora minden szónál világosabban hirdette, hogy kegyesen engedélyt adott az ügyésznek a kérdések feltevésére.

- Hallotta ön a vádlott és Miss Suzanne Granger között ez év augusztus tizenötödikén, vagy ez idő tájban lefolyt beszélgetést? - kérdezte Hamilton Burger a tanútól.

- Igen, uram, hallottam.

- Hol folyt le ez a beszélgetés ?

- A háromszázhatvanas lakás ajtajában.

- Ki volt jelen ennél a beszélgetésnél ?

- Csak Miss Granger és a vádlott.

- Mondja el nekünk, hogy mit beszéltek - mondta Hamilton Burger.
 - Egy pillanat - szólt közbe Mason -, szeretnék előbb egy kérdést intézni a tanúhoz.
 - Úgy vélem, ehhez nincs joga - mondta Hamilton Burger -, de ha akar, tiltakozhat.
 - Helyes - mondta Mason -, tiltakozom azon az alapon, hogy a kérdés következtetésre készíti a tanút.
- A tisztelt bíróság engedelmével, a tanú azt vallotta, hogy csak két személy volt jelen. Ő maga tehát nem volt jelen.
- De természetesen vallomást tehet arról, amit hallott - döntött Mórán bíró.
 - Feltéve, ha kétségtelenül fölismerte a hangokat - jegyezte meg Mason -, de ez eddig még nincs kellőképpen bizonyítva.
 - Helyes - mondta Hamilton Burger. - Ismeri a vádlottat, Mr. Richey.
 - Igen, uram, ismerem.
 - Beszél már vele?
 - Hát... néha-néha.
 - Ismeri a hangját?
 - Hát... igen... jól ismerem a hangját.
 - Ő volt az egyik személy, aki részt vett a beszélgetésben ?
 - Igen, uram.
 - És a másik ?
 - Miss Granger.
 - Ismeri az ő hangját is?
 - Nagyon jól.
 - Folytassa; mondja el nekünk, mit beszéltek.
 - Miss Granger azt mondta: nem óhajtja, hogy bárki kémkedjen utána, nem szereti az ilyesmit; hogy ő független ember, maga szokta fizetni a számláit, továbbra is a maga életét óhajtja élni, és nem tűri, hogy bárki leskelődjék utána.
 - És mit felelt erre a vádlott?
 - A vádlott azt mondta, hogy Miss Granger el akarja halászni a fiúját.
 - A fiúját vagy a férjét ? - kérdezte Hamilton Burger.
 - A fiúját.
 - Folytassa.
 - Aztán a vádlott azt mondta, nem fogja tétlenül nézni, hogy valaki elkaparintsa a fiúját, és ha Suzanne Granger beleártja magát az életébe, le fogja löni. És ha másképpen nem tudja megtartani a fiúját, feltétlenül gondoskodik róla, hogy másé se lehessen.
 - Megmondta a vádlott, hogyan szándékozik „gondoskodni róla, hogy másé se lehessen” ?
 - Azt mondta, hogy megöli.
 - Mutatott is akkor valami fegyvert ?
 - Természetesen nem láthattam, mi történik ott - mondta Richey -, csak hallottam. De úgy vettem ki a beszélgetésből, hogy a vádlott mutatott valami fegyvert Miss Grangernek. Valami ilyesfélét mondott: „Látod, fölkészültem rá, hogy beváltsam az ígéretemet”, vagy valami ehhez hasonlót.
 - A tanú rendelkezésére áll - szólt oda önelégülten Hamilton Burger Masonnak.
- Mason a falióra nézett. Ki kell eszelnie valamilyen haditervet, amellyel ebből a meglehetősen sablonos megerősítő tanúból döntő fontosságú, ellentmondásos figurát csinálhat, s ezzel a tárgyalást elhúzhatja holnapig.
- Tett-e később szemrehányást a veszekedőknek a jelenet miatt ? - fordult Mason a tanúhoz.
 - Igen, beszéltem Miss Grangerrel a dologról.
 - Hivatalos minőségben?
 - Természetesen.
 - Ön volt akkor szolgálatban, s mint a ház portása úgy érezte, hogy kötelessége fenntartani a rendet és a ház jó hírnevét?

- Feltétlenül.
- És ebben a minőségben felháborodottan tiltakozott. Ha jól emlékszem, ezt a kifejezést használta Miss Granger a vallomásában?
- Igen, uram.
- Mit mondott neki?
- Azt mondtam, hogy a Belinda előkelő társasház, és itt nem szoktak a lakók veszekedni.
- És mit mondott a vádlottnak ?
- Vele nem beszéltem, ő nyomban a szóváltás után elment.
- Miért nem beszélt vele később?
- Hát... mert... ugyanis velem hivatalosan nem közölték, hogy a vádlott bérlő. Az egyik lakó vendégeként tartózkodott a házban. Tulajdonképpen megállapodást kötött Miss Belannal, hogy beköltözik hozzá, fizetett is ezért, de bizalmasan kezelték az ügyet. Hivatalosan senki sem tudta, hogy Miss Belan albérlőt vett a lakásba. A vádlottat vendégnek tekintettük, így aztán nem kellett bejelentkeznie.
- Értem. Ki szólt magának erről a megállapodásról ?
- Miss Belan.
- Nem a vádlott?
- Nem.
- Ön tehát sohasem beszélt a vádlottal személyesen ?
- Láttam néha.
- De nem beszélt vele ?
- Nem akartam tudomást venni arról, hogy a vádlott fizető bérlő a házban.
- Tehát nem beszélt vele?!
- A szó szoros értelmében, nem.
- Akkor honnan ismerte a hangját?
- A tanú habozott. - Mert... hallottam.
- Hogyan hallotta ?
- Hogyan?... hallottam beszélni.
- Mikor hallotta beszélni?
- Ezt nem tudom pontosan, néha-néha, azt hiszem. - Telefonon?
- Igen, telefonon.
- Ön kezeli a kapcsolótáblát ?
- Hát... én... néha ellenőrzöm a beszélgetéseket.
- Szóval tulajdonképpen nem ön kezeli a kapcsolótáblát?
- Nem.
- Tudja, hogyan kell kezelni?
- Nem, sajnos nem tudom.
- Amikor tehát azt mondja, hogy ellenőrzi a beszélgetéseket, ezt úgy érti, hogy kihallgatja a beszélgetéseket?
- A tanú kezdett zavarba jönni. - Én nem használnám ezt a kifejezést, Mr. Mason. Olykor döntenem kell a vonalakat illetőleg.
- Hogy érti ezt?
- Például, ha egy lakó távolsági beszélgetést jelent be, aztán fölhívja valaki a városból, és hosszasan fecsegnek jelentéktelen dolgokról, amikor a távolsági hívás bejön, jelezni kell a telefonkezelőnek, hogy bontsa a helyi beszélgetést, és kapcsolja az interurbánt.
- Értem. Ehhez bizony jó ítélőképesség kell.
- Igen, és nagy diszkréció.
- Ez azt jelenti, hogy ismernie kell a lakók szokásait?
- Igen, feltétlenül.

- Úgy értem, a lakók telefonszokásait?
- Igen, uram.
- És mérlegelnie kell a távolsági beszélgetések fontosságát?
- Hát, igen.
- S ennek nincs más módja, csak ha időnként kihallgatja a beszélgetéseket?
- Hát ezt éppen nem mondhatnám.
- Máskülönben hogyan tájékozódna ?
- Nem is tudom... talán ösztönösen.
- Ön tehát kihallgatja a beszélgetéseket, igaz ?
- Igen, néha.
- Ez már szokásává vált, igaz?
- Azt nem.
- Olyankor teszi, amikor nincs mással elfoglalva?
- Hát... néha figyelem a beszélgetéseket, vagyis...én... szóval, akkor ellenőrzöm a beszélgetést, ha okot látok rá.
- És a kapcsolótáblát úgy szerelték fel, hogy minden beszélgetést kihallgathat az irodájából. Más szóval, a maga telefonját be lehet kapcsolni a kapcsolótábla valamennyi vonalába ?
- Hát, az a kapcsolótábla olyan...
- Feleljen a kérdésre! - mondta Mason. - Igaz, hogy a kapcsolótáblát úgy szerelték fel, hogy a maga telefonját be lehet kapcsolni minden vonalra, maga tehát lehallgathat minden beszélgetést, amely a kapcsolótáblán megy keresztül?
- Hát, ugye...
- Választ várok a kérdésemre! - mennydörgött Mason. - Igaz?
- Igen.
- Jól van - mondta Mason mosolyogva. - Volt valami oka rá, hogy nem válaszolt egyenesen a kérdésre? Szégyellj, hogy kihallgatta a beszélgetéseket?
- Nem, egyáltalán nem.
- Elnézést kérek, ez volt a benyomásom abból, hogy folytonosan kerülgette az egyenes választ - mondta Mason.
- Hamilton Burger talpra szökött: - Ez a megjegyzés fölösleges volt, bíró úr. A tanú nem kerülgette folytonosan az egyenes választ!
- Mason a bíróra mosolygott: - Nem óhajtok vitát kezdeni ezen, bíró úr. Teljesen az esküdtszékre bízom a dolog megítélését.
- Uraim - szólalt meg Mórán bíró -, hagyjuk a személyeskedést. Mr. Mason, a védelem folytassa a tanú kikérdezését.
- Nos - fordult Mason a tanúhoz -, az ön előadása szerint ennél a szóváltásnál Miss Granger kifogástalan úrihölgy módjára viselkedett. Nem fenyegetőzött?
- Nem, uram.
- Ő nem fogott revolvert a vádlottra?
- Nem, határozottan nem.
- Ő nem fenyegette meg a vádlottat, hogy lelövi?
- Nem, uram!
- Ő nem fenyegetőzött azzal, hogy lelövi Douglas Hepnert?
- Nem.
- Ő mindvégig kifogástalanul viselkedett?
- Igen, uram.
- Akkor miért tartotta szükségesnek, hogy *neki* tegyen szemrehányást?
- Én... persze azért mégiscsak ő kezdte a dolgot. Ő nyitotta ki az ajtót, és ő mondta a vádlottnak, hogy nem óhajtja, hogy bárki kémkedjék utána.

- Ön azt mondta, hogy az egyik szomszédos lakásban tartózkodott?
- Igen, uram.
- Hogy van az, hogy mindent ilyen pontosan hallott?
- A lakás ajtaja nyitva volt.
- Hivatalos minőségben volt ott?
- Igen, uram.
- Akkor miért nem lépett ki a folyosóra, és miért nem vetett véget ott nyomban a perpatvarnak ?
- A tanú tétovázott.
- Beszéljen! - mondta Mason. - Miért nem tett így ? Mi tartotta vissza ?
- Hát, ha az ember sok éven át teljesít szolgálatot előkelő társasházakban, bizonyos tapintatra tesz szert, ez természetes. Ha az ember beavatkozik két dühös nő veszekedésébe...
- *Két dühös nő ?* - kérdezte Mason.
- Hát... igen, uram.
- Úgy emlékszem, azt mondta, az egyik nő dühös volt, a másik nyugodt és finom ?... Mind a két nő dühös volt?
- Hát, azt hiszem, Miss Granger is dühös volt, amikor elkezdte a beszélgetést.
- Belökte az ajtót, és szemben találta magát a vádlottal?
- Azt éppen nem tudom, hogy belökte-e az ajtót, hiszen nem láthattam. Csak hallottam mindent.
- És Miss Granger dühös volt?
- Azt hiszem, érzéseiben sértették meg.
- Ez nagyon szép fogalmazás, finom megkülönböztetés, Mr. Richey - mondta Mason. - Tehát az egyik nő dühös volt, a másik érzéseiben sértett. De amikor az imént kijelentette, hogy nem avatkozott be, úgy mondta, hogy nem akarta magát beleártani *két* dühös nő civakodásába?
- Ej, legyen úgy, ahogy maga akarja, Mr. Mason - fakadt ki Richey. - Nem akarok én itt vitatkozni magával!
- Maga nem vitatkozik velem - mondta Mason. - Én pontos képet akarok kapni arról, ami történt.
- Végtére is, olyan fontos ez? - kérdezte Hamilton Burger kissé gúnyosan.
- Fontos, mert rávilágít a tanú állásfoglalására - mondta Mason.
- A tanú teljesen pártatlan, egyáltalán nem részrehajló - mondta Hamilton Burger érzéssel.
- Valóban - jegyezte meg Mason. - Nos, Mr. Richey, ön ugyebár azt vallotta, hogy akkor egy szomszédos lakásban tartózkodott ?
- Igen, uram.
- És az ajtó nyitva volt?
- Igen, uram.
- A folyosóra nyíló ajtó ?
- Igen, uram.
- És ön hallotta a civakodást ?
- Igen, uram.
- Melyik lakásban volt ? - kérdezte Mason emelt hangon, és lassan felállt. - Mondja meg nekünk, melyik lakásban volt?!
- Hogy melyikben... én... egy szomszédos lakásban voltam.
- Szomszédos?... Mivel?
- Egy szomszédos... egy közeli lakásban.
- Ezt a szót, hogy szomszédos, legalább egy tucatszor használta - jegyezte meg Mason. - Nos, szomszédos lakás volt vagy nem ?
- Közeli lakás volt.
- Szomszédos lakás volt ?
- E pillanatban nehezen tudnám megmondani önnek, Mr. Mason, hogy hol voltam.

- Úgy?! A beszélgetésre csaknem szó szerint emlékszik, de hogy melyik lakásban volt, arra már nem?
- Hát... nemigen gondolkoztam ezen a dolgon.
- Akkor gondolkozzon most rajta egy kicsit. Melyik lakásban volt?
- Én... nem tudnám biztosan... nagyon nehéz lenne...
- Az egyik szomszédos lakásban?
- Szomszédos ? Mivel ?
- Maga használta ezt a szót - mondta Mason. - Mit értett rajta ?
- Hát... nem tudom, mit értettem rajta.
- Eszerint ön szavakat használ anélkül, hogy tudná az értelmüket?
- Tudom, hogy mi az értelme a „szomszédos” szónak.
- És ezt a szót használta ?
- Igen, uram.
- Rendben van. Mire gondolt, amikor kimondta?
- Hát... mire is... nem gondoltam semmire. - Esküt tett?
- Természetesen.
- Tudja, hogy eskü alatt vall?
- Igen, uram.
- És amikor azt mondta: „szomszédos”, bár tudta az értelmét, nem gondolt az értelmére?
- Ez nem fejezi ki egész pontosan a dolgot.
- Akkor fejezze ki a saját szavaival - mondta Mason. - Fejezze ki pontosan.
- Kérem, bíró úr - mondta Hamilton Burger -, a védelem meg akarja félemlíteni a tanút.
- Nem akarom megfélemlíteni - válaszolta Mason. - Itt egy önhitt fölényeskedő tanúval van dolgunk. Itt áll egy tanú, aki vagy egy tucatszor vallotta, hogy egy szomszédos lakásban tartózkodott. Én csak azt igyekszem kideríteni, hogy valójában szomszédos lakásban volt-e.
- Hát, igen, ha gyakorlati szempontból nézzük, tényleg csak két szomszédos lakásról lehet szó, egyről-egyéről mindkét oldalon - bökte ki végre Richey.
- Pontosan ide akartam kilyukadni - mondta Mason. - Tehát tudja az értelmét ennek a szónak, hogy „szomszédos” ?
- Igen, uram.
- Mi az értelme?
- Azt jelenti, hogy közvetlenül csatlakozó.
- Helyes. Tehát olyan lakásban volt, amely közvetlenül csatlakozik a háromszázhatvanas lakáshoz?
- Nehezen tudnám most megmondani önnek, Mr. Mason.
- A tisztelt bíróság engedelmével, azt hiszem, ez a kérdés és rá a válasz már fél tucatszor is elhangzott - jegyezte meg Hamilton Burger. - A tanú azt állította, hogy nem emlékszik.
- Nem állított semmi ilyesfélét - mondta Mason. - Azt mondta, nehezen tudná megmondani nekem. Mr. Richey, valamelyik *szomszédos* lakásban volt ?
- Hát... lehet, hogy ott voltam.
- Egy tucatszor is mondta, igaz?
- Nem tudom, hányszor mondtam.
- Ezt a szót használta: „szomszédos” ?
- Azt hiszem, ezt. Csak úgy mondtam, gondolkozás nélkül.
- Maga tanúvallomást tesz gondolkozás nélkül?!
- Nem, csak ezt a szót mondtam ki gondolkozás nélkül.
- Pontosan így van! - mondta Mason. - És el is árulta magát ezzel a szóval, amikor kimondta. Ott csak egy szomszédos lakás van, amelynek az ajtaja nyitva lehetett, és az a háromszázötvennyolcas, vagyis Suzanne Granger lakása, ő kiment, jobban mondva kiviharzott, amikor látta, hogy a vádlott figyel a távozó Douglas Hepnert, amint a lift felé megy. Kiviharzott, és nyitva hagyta az ajtót. Ezért hallotta maga a beszélgetést. Maga Suzanne Granger lakásában volt, így van?!

- Hát... nem emlékszem rá.
- Nem emlékszik arra, hogy Suzanne Granger lakásában volt, amikor ez a szóváltás lezajlott?
- Hát... igen... ha jól meggondolom, most már emlékszem. Ott voltam.
- Igazán?! Ott volt?
- Igen, uram.
- Szolgálati ügyben ?
- Igen, a munkámmal kapcsolatos ügyben.
- És ott volt, amikor Suzanne Granger kiviharzott a lakásból, és nyitva hagyta az ajtót?
- Igen, uram.
- És amikor Douglas Hepner távozott, ezen az ajtón lépett ki a lakásból és ment a lifthez, ugye ?
- Igen, uram.
- És Suzanne Granger kiállt az ajtóba, és figyelt, hogy lássa, kinyílik-e a háromszázhatvanas lakás ajtaja egy kis résnyire? Így van?
- Nem tudom, miért tette, mire gondolt közben.
- De kiállt az ajtóba, igaz?
- Igen, uram.
- Aztán, miközben ott állt, hallotta a liftajtót becsapódni, amikor Douglas Hepner lement?
- Igen, uram.
- Aztán látta, hogy Suzanne Granger kiviharzik a folyosóra ?
- Nem tudom, mit ért ön „kiviharzás”-on? Kiment a folyosóra.
- Sietve?
- Igen.
- Dühösen?
- Igen.
- És maga ott állt a lakásban, a nyitott ajtó mögött, és végighallgatta a beszélgetést?
- Igen, uram.
- Akkor mondja meg - szegezte ujját Mason Richeyre -, miért igyekezett leplezni azt a tényt, hogy Suzanne Granger lakásában volt ?
- Nem lepleztem. Azt mondtam, hogy egy szomszédos lakásban voltam.
- Tehát, amikor azt mondta, hogy egy szomszédos lakásban volt, úgy értette, hogy az Ethel Belan lakásával szomszédos lakás volt ? Vagyis Suzanne Granger lakása ?
- Természetesen.
- És miért mondta azt, hogy nehezen tudná megmondani nekem, melyik lakásban volt?
- Hát, nem akartam ilyen bőbeszédűen előhozakodni vele.
- Nem igyekezett azt a benyomást kelteni, hogy nem emlékszik rá, melyik lakásban volt ?
- Egyáltalán nem. Azt mondtam, hogy nehezen tudnám megmondani önnek. Nagyon gondosan választom meg a szavaimat.
- De azt csak észrevette, hogy a szavai még a kitűnő képzettségű ügyész urat is zavarba hozták ? Az ügyész úr kijelentette a bíróságnak, hogy maga féltucatszor azt vallotta: nem emlékszik. Nem hallotta, amikor ezt mondta ?
- De igen, uram.
- És maga nem próbálta meg kijavítani. Nem mondta neki, nem arról van szó, hogy nem emlékszik, csupán nehezen tudná megmondani.
- Hát... úgy éreztem, hogy az ügyész úrnak nincs szüksége segítségre, tudja ő, mit beszél.
- Úgy vélte, hogy magának nem kell helyette gondolkodnia, igaz?
- Így is lehet éppenséggel mondani.
- Később azt mondta, hogy nem emlékszik, utána meg, hogy emlékszik, így van?
- Lehet. Összezavarodtam.
- De valójában emlékezett?

- Emlékeztem, amíg össze nem zavarodtam, akkor elfelejtettem, aztán megint eszembe jutott, és ezt meg is mondtam önnek. Amikor azt mondtam: nehezen tudnám megmondani, azt úgy is értettem.
- De egyszer mégis azt mondta, hogy nem emlékszik ?
- Lehet, hogy azt mondtam.
- Akkor hazudott?
- Nem hazudtam. Megzavarodtam.
- Mondta, hogy nem emlékszik ?
- Úgy összekevert engem, hogy azt se tudtam, mit beszélek.
- No és miért volt nehéz megmondania nekem, hogy Suzanne Granger lakásában volt?
- Mert hirtelen ráeszméltem, hogy ilyen körülmények között ez talán kínos lehet.
- Kinek?
- Miss Grangernek.
- Úgy, szóval csak azért köntörfalazott, kerülgette az egyenes választ, hogy kímélje Suzanne Granger érzékenységét?
- Igyekeztem úriember módjára viselkedni.
- Volt valami ok, ami miatt nem lett volna szabad Suzanne Granger lakásán lennie ?
- Nem, hivatalos minőségben nem.
- És hivatalos minőségben volt ott ?
- Igen, uram.
- Mit csinált ott?
- Megbeszéltem valamit Miss Grangerrel.
- Valamit, ami Suzanne Grangerre mint bérlőre, magára meg mint portásra tartozott?
- Igen, hivatalos minőségben voltam nála.
- Miről beszéltek?
- A tisztelt bíróság engedelmével - szólt közbe Hamilton Burger - tiltakozom, a kérdés összeférhetetlen, tárgyhoz nem tartozó, lényegtelen és nem szabályszerű.
- Ellenkezőleg - mondta Mason -, rámutat a lényegre, a tanú elfogultságára és indítékaira. A kérdés fontos.
- Mórán bíró összeráncolt homlokkal gondolkozott. - Más körülmények között - mondta - magam is úgy vélném, hogy a kérdés nem a tárgyhoz tartozó, de tekintettel a tanú kikérdezése során kialakult helyzetre, úgy gondolom, nem adok helyt a tiltakozásnak.
- Miről beszéltek ? - kérdezte Mason.
- Nem emlékszem.
- Most nem úgy érti, hogy nehezen tudná megmondani, hanem állítja, hogy nem emlékszik ?
- Állítom, hogy nem emlékszem.
- Emlékszik a Miss Granger és a vádlott között lefolyt beszélgetésre?
- Igen, uram.
- Csaknem szó szerint emlékszik, ugye?
- Igen, uram, emlékszem arra, amit beszéltek.
- De arra a beszélgetésre, amely közvetlenül ezelőtt történt, valamilyen hivatalos ügyben, maga és Miss Granger között, arra nem emlékszik ?
- Nem, uram, nem emlékszem.
- Akkor honnan tudja, hogy hivatalos dologról volt szó? - kérdezte Mason.
- Mert különben nem lettem volna ott.
- Biztos ebben?
- Feltétlenül.
- Sohasem volt Suzanne Granger lakásában, csak hivatalos ügyben?
- A tanú habozott és esdő pillantást vetett Hamilton Burgerre.
- Kérem, bíró úr - szólalt meg Hamilton Burger -, nagyon eltávolodunk a tárgytól. A védelem

megkísérli diszkreditálni a tanút, foltot ejteni egy másik tanú jó hírnevén, és...

- Ez rávilágít a tanú elfogultságára - mondta Mason -, azonkívül nem látom be, hogy miért ejtene foltot Suzanne Granger jó hírnevén az a tény, hogy a tanú nem hivatalos ügyben járt a lakásán.

- Igen - mondta Mórán bírő tűnődve -, a védelem kérdései nyomán az ügy rendkívül sajtós fordulatot vett.

- Hogy az ügy ilyen rendkívül sajtós fordulatot vett, annak nagyon egyszerű oka van - mondta Hamilton Burger. - A védelem kétségbeesett, szorul helyzetében időt akar nyerni. Belekapaszkodik minden lehetséges, apró-cseprő formáságba, igyekszik kipuhatolni, fölbecsülni a bizonyítékokat, amelyekre a vád álláspontját felépíti, hogy tudja, milyen védelmi taktikához folyamodjon.

- Azt hiszem, ez a megjegyzés fölösleges volt - mondta Mórán bírő. - Fölvívom az esküdtszéket, ne vegye figyelembe. Semmiféle megjegyzés, amely akár a vád, akár a védelem részéről hangzik el, nem tekinthető bizonyítéknak. Nézetem szerint, ügyész úr, önnek, mint a vád képviselőjének tudnia kellene, hogy az ilyenféle kijelentés a tárgyalóteremben nagyon helytelen, mert előítéletet támaszthat az esküdtekben.

- Nagyon sajnálom, bírő úr, visszavonom a kijelentésemet. Csak a vita hevében, bosszúságomban mondtam.

- Nos tehát, ismétlem, a kereszkérdések sajtós fordulatot adtak az ügynek - mondta Mórán bírő. - Tekintettel azonban a tanú vallomására, ez a fordulat logikus. Nem óhajtok megjegyzést fűzni ehhez a tanúvallomáshoz, mert az nem az én feladatam. Én azért vagyok itt, hogy a törvényes előírások szerint döntsék a vitás kérdésekben. A körülmények azonban arra a megfontolásra készítetnek, hogy a legteljesebb szabadságot adjam a védelemnek kérdései feltevésében. A tiltakozást elutasítom.

- Volt valamikor abban a lakásban nem hivatalos ügyben is? - kérdezte Mason.

- Lehet, hogy néha benéztem egy kis semmitmondó beszélgetésre.

- Ha egy bérlő, aki a szomszédságban lakik - nem szomszédos lakásban, hanem csak a szomszédságban - azt állítaná, hogy maga több tucatszor is járt ott, hamis lenne ez a vallomás? - kérdezte Mason.

- Egy pillanatra, bírő úr - szólt közbe Hamilton Burger -, tiltakozom, a kérdés vitatható, nem szabályszerű, tényként akar elfogadtatni nem bizonyítható dolgokat.

- Valóban vitatható - mondta Mórán bírő -, a tiltakozást elfogadom.

- Volt ott több tucatszor is? - kérdezte Mason.

A tanún meglátszott, hogy nagy zavarban van. Fészkelődött, torkát köszörülte, zsebkezdőt húzott elő, és kifújta az orrát.

- Ha majd abbahagyta az időhúzást, válaszoljon a kérdésre - jegyezte meg Mason.

- Én... attól függ, mit ért ön azon, hogy több tucatszor?

- Hogyhogy mit értek azon? - kérdezte Mason.

- Hány tucatszor ?

- Ennek eldöntését magára bízom - mondta Mason. - Hány tucatszor volt ott nem hivatalos ügyben ?

- Nem emlékszem rá.

- Öt tucatszor?

- Á, azt nem hiszem.

- Négy tucatszor ?

- Aligha.

- Három tucatszor ?

- Hát... talán.

- Azt hogy értette, hogy nem lett volna ott, ha nincs szó hivatalos ügyről?

A tanú tétovázott egy pillanatig, aztán kihívó pillantással, diadalmasan kivágta: - Úgy értem, hogy azon a kérdéses napon, Mr. Mason. Az ön kérdése a folyó évi augusztus tizenötödikén elhangzott beszélgetésre vonatkozott, és én mondtam önnek, hogy akkor csak hivatalos ügyben lehettem ott.

- Miben különbözött az a nap a három tucat más naptól, amikor nem hivatalos ügyben járt a lakásban

?

- Hát... nem is mondtam, hogy három tucat.
- Úgy emlékeztem, hogy azt mondta.
- Azt mondtam, lehet, hogy három tucat volt.
- Rendszerben van - mondta Mason. - Miért volt más a folyó évi augusztus tizenötödike? Volt valami különbség?
- Hát... olyan dolgok történtek, amik ezt a napot mássá tették.
- Mennyi ideig volt a beszélgetés alkalmával abban a lakásban?
- Talán úgy... hát... erre megint csak nem emlékszem.
- Hepner *előtt* érkezett a lakásba ?
- Nem, uram.
- Akkor már bent kellett lennie, mielőtt Hepner jött?
- Igen, uram.
- Látta Hepnert a lakásban?
- Csak... hallottam.
- Én is így gondoltam - mondta Mason. - Beszéljünk végre nyíltan. - Mason kinyújtotta a kezét, fölmarkolt asztaláról egy iratcsomót, gyorsan átlapozta, mintha valami fontos feljegyzést keresne, aztán amikor láthatólag megtalálta, határozott léptekkel a tanú felé indult, jól a szemébe nézett, és így szólt: - Maga elrejtőzött abban a lakásban, és kihallgatta, amit Douglas Hepner beszélt, így történt? A tanú kínosan feszengett.
- Mason az iratokba nézett, mintha olvasna, aztán vissza a tanúra. - Eskü alatt vall - mondta -, mondja az igazat. Elbújt a lakásban és hallgatózott, igen vagy nem?
- Igen, uram, így volt.
- Így már jobb - mondta Mason. Összehajtott a iratcsomót, és drámai mozdulattal visszadobta az asztalra. - Most pedig mondja meg, miért ment be oda hallgatózni ?
- Mert úgy éreztem, a dolgok odáig fejlődtek, hogy meg kell tudnom, mi történik odafönt.
- Miss Granger és Douglas Hepner között?
- Hát, tudni akartam, mi történik ott. Tudni akartam, mi az igazság. Tudni akartam, mit csinál odafönt a vádlott, és meddig...
- Suzanne Granger talpra szökött. Arca méltatlankodástól lángolt. - Ez az ember hazudik! - kiáltotta. - Nem volt a lakásban! Ő...
- Egy pillanatra, egy pillanatra! - kiáltott fel Hamilton Burger, és mérgesen Suzanne Granger felé fordult.
- Üljön le, Miss Granger - mondta Mórán bíró nem éppen barátságosan. - A bíróság nem tűrheti a rendzavarást a tárgyalóteremben. A tanú vallomást tesz.
- Hamis vallomást tesz, bíró úr!
- Mórán bíró ezúttal szigorúbban szólt rá Suzanne Grangerre. - Nem fűzhet megjegyzéseket a tanú vallomásához. Most semmi esetre sem. Ha van valami mondanivalója ezzel kapcsolatban, elmondhatja az ügyész úrnak, vagy beszélhet a védelemmel is. Ezt megteheti. De a tárgyalást nem szakíthatja félbe. Ha nem tudja fegyelmezni magát, ki fogom vezetetni. Megértette?
- Megértettem, de úgy érzem, nem vagyok köteles itt ülni és végighallgatni olyan kijelentéseket, amelyek rossz fényt vetnek rám. A tanú *nekem* mondta, hogy egy szomszédos lakásban tartózkodott. Ezt is vallotta ma délelőtt, és...
- Nem bocsátkozhat vitába a bírósággal az esküdtszék előtt - vetett véget a szóváltásnak Mórán bíró. - Miss Granger, azonnal üljön le!
- A nő leült.
- Mórán bíró Perry Masonhoz fordult: - Folytassa a tanú kikérdezését, Mr. Mason.
- Lehetséges, hogy Miss Granger tudtán kívül volt a lakásában? - kérdezte Mason.
- Én... én...

- Egy pillanatra - szólt közbe Hamilton Burger és föl pattant. - A tanú nem mondhatja meg, mit tud vagy mit nem tud Miss Granger. Ez a kérdés következtetésre készíti a tanút.
- Elfogadom - mondta Mórán bíró kis mosollyal.
- Talán *maga* intézte úgy a dolgot, hogy Miss Granger ne tudhassa, hogy ott van a lakásában? - kérdezte Mason.
- Én... én... hát... aligha tudnám...
- Úgy érti, hogy nem emlékszik? Vagy hogy nehezen tudná megmondani?
- Hát... persze nem tudhatom, hogy Miss Granger mit tud.
- Hogy jutott be a lakásba?
- Minden lakáshoz van a háznak kulcsa. Azzal.
- Ott volt Miss Granger a lakásban, amikor bement?
- Nem, uram.
- Csak később jött haza?
- Igen, uram.
- És Mr. Hepner ott volt, amikor maga bement?
- Nem, uram.
- Mr. Hepner később jött?
- Igen, uram.
- Maga azért ment föl, hogy találkozzon Miss Grangerrel?
- Nem, uram.
- Miss Granger kérésére ment föl?
- Nem, uram.
- Miért ment föl?
- Azért mentem... vizsgálatot akartam tartani.
- Mit akart megvizsgálni?
- Miss Granger bejelentette, hogy a lakásában szándékos rongálást követtek el.
- Miféle szándékos rongálást?
- Tiltakozom, a kérdés összeférhetetlen, a tárgyhoz nem tartozó, lényegtelen, nem szabályszerű - mondta Hamilton Burger.
- A tiltakozást elutasítom - csattant föl Mórán bíró hangja. - Ebben a kérdésben szabad kezét adok a védelemnek, hogy felfedhesse a való helyzetet. A vád tanújának kikérdezése során ez a részlet már elhangzott; úgy vélem, a védelemnek joga van kérdéseivel teljes világosságot deríteni a dologra. Tanú, feleljen a kérdésre.
- Szóval, Miss Granger jelentette, hogy mialatt távol volt egy hétvégi kiránduláson, valaki betört a lakásába, és ott... szóval, levagdosta a festékes tubusok végét, és kinyomta az olajfestéket mindenfelé a...
- A tisztelt bíróság engedelmével, teljesen világos, hogy ez a kijelentés hallomáson alapszik - mondta Hamilton Burger. - Állítom, hogy minden kijelentés, amelyet Miss Granger korábban történt dolgokról, és nem eskü alatt ennek a tanúnak tett, csupán szóbeszéd, és a védelem kérdései nem szabályszerűek.
- Mórán bíró habozott. - Úgy gondolom, azt igyekezzünk megállapítani, hogy mit mondtak annak a beszélgetésnek a részvevői, és nem valamilyen tény megerősítését várjuk a beszélgetés fültanújától. Mindazonáltal... néhány kérdést fogok intézni a tanúhoz. - Mórán bíró ültében a tanú felé fordult. - Nézzon rám, Mr. Richey. Richey vonakodva a bíróra emelte szemét.
- Személyesen ment fel a lakásba, hogy megsejmelje a szándékos rongálást?
- Igen, uram.
- Saját szemével látta, hogy a tubusokból kinyomott olajfestéket szétkenték a lakásban?
- Igen, uram. Összevissza kenték vele a fürdőkádat meg a mosdókagylót, és... Jó kis fölfordulás volt.
- Hány tubus festéket kentek szét? - kérdezte Mórán bíró.

-A jóég tudja. Nem tudom. Lehetett vagy... hát több tucatnyi volt. Rettenetes fölfordulás volt.

- Ki hozta rendbe a lakást?

- A házfelügyelő.

- Jelentették az esetet a rendőrségnek ?

- Nem hiszem.

- Miért nem ?

- Egy pillanatra, bíró úr - szólt közbe Hamilton Burger. - Szeretném megelőzni, hogy a jegyzőkönyvbe egy csomó fölösleges dolog kerüljön bele, nehogy eltévedjünk a mellékes kérdések útvesztőjében. Végtére is, úgy gondolom, annak a ténynek, hogy elkövettek-e vagy sem szándékos rongálást Suzanne Granger tanú lakásán, semmi köze az itt tárgyalt üggyhez. Nem szeretnék abba a kínos helyzetbe kerülni, hogy tiltakoznom kelljen a tisztelt bíróság kérdései ellen, de szeretném felhívni a tisztelt bíróság figyelmét, hogy határt kell szabni az olyan kérdéseknek, amelyek nem tartoznak szorosan a tárgyhoz és nem lényegesek.

- Igen, csakugyan - mondta Mórán bíró egy kicsit kelletlenül. - Magam is azt hiszem, talán kissé messzire megyünk a kérdéseinkkel, de óhatatlanul felmerül az a gyanú, hogy itt van valami összefüggés. Nem akarok azonban megjegyzéseket fűzni a tanú vallomásához. Azt hiszem, talán jobb lesz, ha a bíróság visszavonja az utolsó kérdést.

- Ellenkezőleg, bíró úr - mondta Mason. - Úgy vélem, a védelemnek meg kell engedni, hogy tisztázza ezt a dolgot. Úgy érzem, nagyon szoros összefüggés van a Miss Granger, illetve az Ethel Belan lakásában történtek között, s mivel a vád engedélyt kapott arra, hogy megmutassa, mi történt Ethel Belan lakásában, úgy gondolom, a védelemnek is meg kell kapnia az engedélyt arra, hogy föltárhassa a szokatlan és furcsa eseményeket, amelyek - amint ez most már teljesen nyilvánvaló - Suzanne Granger lakásában játszódtak le.

Suzanne Granger mozdulatai jelezték, hogy föl akar állni.

- Egy pillanatra - vágott közbe Mórán bíró, aztán Suzanne Grangerre förmedt: - Miss Granger, üljön le, és maradjon ülve! Ki ne nyissa a száját! Ne szóljon a bírósághoz. Ne mondjon egy szót se. Vagy csöndben ülve marad, vagy kivezettetem a teremből. Megértette?!

Suzanne Granger leült, és fölháborodottan összeszorította száját.

- Jól van - mondta Mórán bíró. - Nos, próbáljuk tisztázni a helyzetet. Azt hiszem, ilyen körülmények között a bíróság nem tesz fel több kérdést. Mr. Mason, ön kérdezte a tanút, folytassa. Az ügyész úr tiltakozhat a kérdések ellen, és a bíróság majd dönt a tiltakozások tárgyában.

Hamilton Burger idegesen nézett a falióra, aztán a megzavarodott tanúra, és megállapította, hogy gondosan kitervelt menetrendje alaposan félrecsúszott. - Bíró úr - szólalt meg -, véleményem szerint a bíróságnak ezt a vitát fölöslegesnek kell minősítenie, mivel a feltett kérdések nem szabályszerűek, és...

- A bíróság nem minősíti fölöslegesnek! - vágta oda Mórán bíró. - Tessék, kérdezzen, Mr. Mason.

- Nos, tisztázzuk végre a dolgot - fordult Mason a tanúhoz. - Ön fölment Suzanne Granger lakásába. A házi kulccsal nyitotta ki az ajtót. Hivatalos minőségben tette ezt?

- Igen, én úgy tekintettem a dolgot.

- Meg akart nézni valamit?

- Igen.

- Tizenötödikén történt ez?

- Igen.

- Vasárnap?

- Igen.

- És előzőleg jelentették önnek, hogy a lakásban szándékos rongálás történt?

- Igen.

- Mikor jelentették?

- Úgy déli egy óra tájban.

- Azon a napon ?
- Igen.
- Önnek jelentették?
- Igen.
- Ki jelentette?
- Miss Granger.
- Mit mondott?
- Azt mondta, hogy hétvégi kiránduláson volt Las Vegasban, és...
- Megmondta, kivel volt Las Vegasban ?
- Tiltakozom! A kérdés összeférhetetlen, a tárgyhoz nem tartozó, lényegtelen, nem szabályszerű! - ordított Hamilton Burger.
- A tiltakozásnak helyt adok - döntött Mórán bíró. - Azt hiszem, ez az egész beszélgetés nem helyénvaló.
- Akkor tiltakozom ellene.
- A tiltakozást elfogadom.
- Tizenötödikén ment fel Miss Granger lakásába ?
- Igen, uram.
- A ház kulcsával nyitotta ki az ajtót?
- Igen, uram.
- Először ment be a lakásba aznap ?
- Nem, uram.
- Mikor volt ott korábban ?
- Amikor Miss Granger föl vitt, hogy megmutassa, mi történt a távollétében a lakásban.
- Ekkor látta a föl vágott festékes tubusokat és a fürdőkádra szétkent festéket?
- Igen, uram.
- Le tudja írni úgy általánosságban, hogy milyen állapotban volt a lakás akkor ?
- Bíró úr - mondta Hamilton Burger -, az egész dolog kezd kicsúszni a kezünkből. Gyilkossági ügyet tárgyalunk. A vád tulajdonképpen nem óhajt több tanút kihallgatni. Az ügy teljesen világos. Úgy is mondhatnám: a döntéshez már nem fér semmi kétség. Merőben felesleges itt mellékvágányra terelni a...
- Tekintettel azonban arra, hogy a vád azért idézte ezt a tanút bíróság elé, hogy megerősítsen egy beszélgetést, amely azon a napon Miss Granger és a vádlott közt folyt le, azt hiszem, a védelemnek joga van felderíteni azt a szokatlan körülményt, hogy a tanú saját bevallása szerint nyilvánvalóan a bérlő tudtán kívül elrejtőzött a Granger-lakásban - mondta Mórán bíró.
- Úgy vélem, a tisztelt bíróságnak nem kellene észrevételt tennie a tanú vallomására - jegyezte meg Hamilton Burger.
- Nem teszek észrevételt - felelte Mórán bíró -, csupán azt mondom, amit a tanú vallott. A tiltakozást elutasítom. Tessék, kérdezzen, Mr. Mason.
- Feleljen a kérdésre - mondta Mason. - Mondja el, milyen állapotban volt a lakás?
- Rettentő zűrzavar volt ott.
- Hogy érti ezt?
- Kutattak a lakásban.
- Hogyhogy, házkutatás volt?
- Nagyon alaposan kutattak. A fiókokat mind kiborították, és...
- Tiltakozom - mondta Hamilton Burger. - A tanúnak nincs joga kijelenteni, hogy átkutatták a lakást. Ez csak következtetés.
- A tiltakozás elkésett - döntött Mórán bíró. Világosan látszott rajta, hogy érdekli a vallomás meglepő új iránya. - A tanú már felelt a kérdésre. Folytassuk. Tisztázzuk csak a helyzetet, amennyire tudjuk,
- Suzanne Granger hívta be magát a lakásba, mint a ház hivatalos képviselőjét?

- Igen, uram.
- Maga rendelte el, hogy takarítsanak ki ?
- Igen, uram.
- Kihívta a rendőrséget?
- Nem, uram.
- És Miss Granger? Ő kihívta?
- Tiltakozom! A kérdés következtetésre készíti a tanút - mondta Hamilton Burger.
- Elfogadom.
- Mondott Miss Granger magának valamit arról, hogy nem akarja értesíteni a rendőrséget?
- Tiltakozom az előbbi okból.
- A tiltakozást elutasítom.
- Igen, uram, mondott.
- Mit mondott?
- Megkérdeztem tőle, szóljunk-e a rendőrségnek, mire ő azt mondta, ne. Jól tudja, ki a felelős a rongálásért, és nem óhajtja kihívni a rendőrséget.
- Aztán ön szólt a házmesternek, hogy hozza rendbe a lakást?
- Kitisztíttattam vele a fürdőkádat meg a mosdókagylót. Jó kis munka volt. Terpentinnel kellett kimosni. Aztán bejött a szobalány, és lemosta a terpentint a kádról és a kagylóról.
- Ezután maga elment?
- Már előbb elmentem, még mielőtt a lány bejött.
- Aztán, amikor a házmester és a lány elment, maga visszasurrant a lakásba ?
- Visszamentem a lakásba.
- Miss Granger otthon volt?
- Már többször mondtam önnek, hogy nem volt otthon.
- Maga tudta, hogy nincs otthon?
- Hát... láttam, amikor elment.
- És amikor visszament oda, mit csinált ?
- Jól körülnéztem.
- Számba vette a kárt?
- Igen, uram.
- De nem láthatott semmit, akkorra már kitakarították a lakást, nem igaz?
- Hát, azt hiszem, kitakarították.
- Akkor miért ment oda ?
- Meg akartam nézni, kitakarították-e a lakást.
- Azután Miss Granger hazajött?
- Igen, uram.
- Tudtára adta valamiképpen, hogy maga ott van a lakásban?
- Nem, uram.
- Hát mit csinált?
- Amikor hallottam, hogy megérkezett, bebújtam az egyik beépített szekrénybe.
- És ott is maradt?
- Igen, uram.
- És Miss Granger mit csinált?
- Nagyon sietett. Gyorsan levetkőzött és lezuhanyozott. Aztán az öltözőasztala elé állt.
- Állt? Az öltözőasztal elé állt?
- Igen, uram.
- Akkor maga nyilván figyelte őt?
- Igen, résnyire kinyitottam a szekrényajtót.
- Hogy láthassa?

- Igen.
 - Miért tette ezt?
 - Úgy éreztem, csapdába estem, és az alkalmat vártam, hogy kiszökhessek.
 - Szóval figyelte Miss Grangert, ahogy az öltözőasztal előtt állt, hogy megragadhassa a kellő alkalmat a szökésre ?
 - Igen.
 - Milyen ruha volt Miss Grangeren?
 - Ahogy az ember kilép a zuhany alól.
 - Úgy érti, hogy meztelen volt?
 - Azt hiszem... igen, uram.
 - Hogy érti azt, hogy „azt hiszi”? Nézte, vagy nem?
 - Hát, igen.
 - Ruhában volt?
 - Nem.
 - És maga csak azért nézte őt, hogy a kellő alkalmat fölhasználva kiszökhessen?
 - Igen, uram.
 - Miért nem szökött ki akkor, amikor Miss Granger zuhanyozott?
 - Akkor... akkor megzavarodtam.
 - Igen, úgy látszik - jegyezte meg Mason unottan.
 - Kínos helyzet volt.
 - És maga mindig megzavarodik, amikor kínos helyzetbe kerül?
 - Természetesen igen.
 - Most is kínosan érzi magát?
 - Úgy valahogy.
 - És meg is van zavarodva ?
 - Ez nem következik ebből. Az igazat mondom.
 - Befejeztem - mondta Mason.
- Hamilton Burger megkönnyebbült sóhaját a terem túlsó széksorában is jól lehetett hallani.
- Befejeztem - mondta Hamilton Burger is. - Mr. Richey, távozzon az emelvényről. Bíró úr, a vád befejezte a tanúkihallgatásokat.
 - Egy pillanatra - vágott közbe Mason. - Szeretnék egypár kérdést intézni a vád néhány tanújához.
 - Tiltakozom - mondta Hamilton Burger. - A védelemnek már volt alkalmunk keresztkérdéseket intézni mindegyik tanúhoz.
 - De az ügyész úr megkapta a lehetőséget arra, hogy másodszor is bíróság elé állítsa ezt a tanút, Mr. Richeyt, holott előzőleg már megidézte, csak akkor nem intézett hozzá kérdést erről a beszélgetésről.
 - Ez azért történt, bíró úr, mert a vádhatóságot meglepetésszerűen érte a dolog - mondta Hamilton Burger.
 - Ugyanígy történt a védelemmel is - jegyezte meg Mason. - Éppen ezért, úgy érzem, a védelemnek joga van további kérdéseket intézni Miss Grangerhez. Ezenkívül Dr. Oberonhoz is lenne néhány kérdésem.
- Hamilton Burger kétségbeesett erőfeszítéssel igyekezett a helyzet magaslatán maradni. - A vád nem emel kifogást az ellen, hogy a védelem keresztkérdéseket intézzon Dr. Oberonhoz, ugyanakkor azonban határozottan tiltakozik az ellen, hogy a védelem most kikérdezze Miss Grangert.
- Nos - mondta Mórán bíró -, ha nincs kifogása az ellen, hogy a védelem további kérdéseket tegyen fel Dr. Oberonnak, állítsa elénk a tanút. A bíróság később fog dönteni Miss Granger kikérdezése dolgában.
 - Néhány percbe beletelik, amíg előkerítjük Dr. Oberont - mondta Hamilton Burger.
 - Helyes. A bíróság ötperces szünetet rendel el - mondta Mórán bíró.
- Mórán bíró jóformán még el sem hagyta a bírói emelvényt, Suzanne Granger haragtól szikrázó

szemmel, vörös arccal máris közeledett a széksorok felé.

Hamilton Burger elébe sietett: - Egy pillanatra, Miss Granger - mondta -, őrizzük meg a nyugalmunkat, kérem.

Mason fölemelte a hangját: - Velem akar beszélni, Miss Granger?

A nő habozott, hol Perry Masonre, hol Hamilton Burgerre nézett.

- Nem, nem - tiltakozott Hamilton Burger -, ön a vád tanúja. Minden lehetőséget megadunk önnek, Miss Granger, hogy tisztázza a tényállást, csak kérem, őrizze meg a nyugalmát!

Mason feljűk indult a széksorok között: - Ha az ügyész úr a bíróság elé állítja önt, Miss Granger, akkor elmondhatja, hogy valójában mi is történt, s ebben az esetben nem nekem kell az igazságot kiderítenem. Ha azonban az ügyész úr nem szólítja önt az emelvényre, és ha meg akarja védeni jó hírnevét, én a legnagyobb örömmel...

Egy rendőr lépett a tanú és Mason közé.

Hamilton Burger gyorsan megfordította Suzanne Grangert, és már cipelte is a tanúszoba felé. Egy másik rendőr is odatolatott, és segített társának Mason útját elállni.

Mason Paul Drake felé fordult, és jelentőségeltjes pillantást vetett rá. Kedveszegetten visszament a védelem asztalához, ahol a vádlott ült egy rendőrnő őrizetében. Lehajolt és Eleanor fülébe suttogta: - Mit jelentsen ez? Miért volt Richey abban a lakásban?

- Nem tudom. Azt hiszem, szerelmes Suzanneba - suttogta Eleanor.

Mason vigyorgott: - Szóval azt gondolja, hogy féltékeny volt Douglas Hepnerre?

- Doug nem udvarolt Suzanne Grangernek - mondta Eleanor méltóságeltjesen. - Ő csak nyomozott. Randevűzött vele, vacsorázni vitte, ennyi az egész.

- Ezt maga csak hiszi - mondta Mason.

- Ezt mondta nekem Doug, és ő nem hazudott. Nekem legalábbis nem

Mason odament Paul Drake-hez: - Paul, menj a tanúszobához, ahová Burger Suzanne Grangert vitte, és tartsd szemmel az ajtót. Szeretném tudni, barátságosan beszélgettek-e. Tudni akarom, milyen az arca a nőnek, amikor kijön.

- Majd meglátom, mit tehetek - mondta Drake -, de nem tudok az ajtóhoz férkőzni. Egy sereg gorilla őrzi Hamilton Burgert, és az ügyész úr nincs éppen rózsás kedvében ma délután.

- Tudom. De azért kerülj csak a folyosó felé, és tartsd nyitva a szemed. Figyeld, mi van, amikor kijönnek. Figyeld meg, mosolyognak-e, barátságosak, vagy mit csinálnak.

Drake bólintott és kiment a tárgyalóteremből. Néhány perc múlva Dr. Oberon orvosi táskával a kezében sietve belépett a terembe. A törvényszolga beszóltotta az esküdteket, és Mórán bíró helyet foglalt az emelvényen.

- Hol a vád képviselője? - kérdezte Mórán bíró.

Az egyik ügyészhelyettes a tanúszoba ajtaja felé nézett. Egy kicsit nyugtalannak látszott. - A kerületi ügyész úr pillanatnyilag el van foglalva - mondta -, de úgy tudom, a védelem óhajt kérdéseket feltenni Dr. Oberonnak. A kerületi ügyész úr távollétében ügyésztársam és én látjuk el a vád képviseletét.

- Helyes - mondta Mórán bíró. - Gondolom, ezek szerint nincs kifogásuk az ellen, hogy a védelem kérdéseket intézzen Dr. Oberonhoz.

- Semmi kifogásunk sincs ellene - mondta az ügyészhelyettes önelégűlten. - Ha a védelem tisztázni óhajtja a Dr. Oberon tanúvallomásában elhangzott tényeket, mi minden erőnkkel és a legnagyobb örömmel leszünk segítségére.

- Köszönöm - mondta Mason barátságosan. - A védelem nagyon méltányolja a vád álláspontját, s bízom benne, hogy éppily nagyvonalúak lesznek, amikor Miss Grangerrel igyekszem tisztázni a helyzetet.

Az ügyészhelyettes hirtelen meghökkent, és takarodót fűjt: - Nos... erről nincs tudomásom. Azt a főnökkel kell megbeszélnie... ez a kérdés kizárólag Mr. Burgerre tartozik.

Mórán bíró arcán mosoly suhant át. - Ha rákerül a sor, Mr. Mason, majd megoldjuk ezt a kérdést is. Most tegye fel kérdéseit Dr. Oberonnak.

Mason az orvos felé fordult: - Doktor úr, ha jól tudom, ön azt állította, hogy a halált egy harmincnyolcas revolvergolyó okozta, amely behatolt az agyba?

- Igen, uram, pontosan így van.

- Megvizsgálta a holttestet azzal a céllal, hogy megállapítsa, van-e más oka is a halálnak?

- Hogy érti ezt?

- Felhívom a figyelmét egy fényképre, amelyet a boncolás folyamán készítették. A kép az áldozat jobb karját mutatja; gondolom, ön is látta a két kis foltot a karon ?

- Láttam, uram.

- Miért készítették ezt a felvételt?

- Éppen a kis foltok miatt.

- Ön intézkedett úgy, hogy ezt a felvételt elkészítsék ?

- Igen, uram.

- Miért?

- Nos, úgy gondoltam jobb lesz, ha felvételt készítünk a foltokról. Véleményem szerint a boncolásnál minden rendellenes jelenséget le kell fényképezni. Különösen gyilkosság esetén.

- És miért nem tett erről említést, amikor a vád hallgatta ki önt?

- Mert nem kérdeztek meg erről, sem a vád, sem a védelem.

- De miért nem említette meg mégis ?

- Nem tartottam kötelességemnek beszélni róla, ha nem kérdezték.

- Nagy jelentőséget tulajdonított neki ?

- Jelentősnek tartottam.

- Mennyire jelentősnek ?

- Felvételt csináltam a karról, jobban mondva, kértem, hogy fotografálják le a szúrásokat.

- Amelyek a jobb karon voltak?

- Igen, uram.

- Ha egy jobbkezes ember injekciót ad magának, ugye, inkább a bal karjába szúr ?

- Igen. Vagy a bal karjába, vagy a bal combjába.

- Úgy gondolta tehát, hogy a szúrások injekciós tűtől származtak ?

- Lehetségesnek tartottam.

Burger belépett a tárgyalóterembe, lábujj hegyen a vád asztalához ment, és leült két helyettese közé. Arca még mindig vörös volt a méregtől.

- Megvizsgálta a holttestet, hogy van-e benne morfium? - kérdezte Mason az orvost, amikor az ügyész már elhelyezkedett.

- Nem.

- Megvizsgálta, hogy van-e benne más kábítószer ?

- Nem. Megállapítottam a halál okát.

- Talált olyan gyanús tünetet, amely arra mutatott, hogy amikor a golyót kilőtték, az áldozat valamilyen kábítószer hatása alatt volt ?

- Tiltakozom! A kérdés összeférhetetlen, a tárgyhoz nem tartozó, lényegtelen, nem szabályszerű - mondta Hamilton Burger.

- A tiltakozást elutasítom - vakkantott rá Mórán bíróné, de szemét le nem vette az orvosról.

- Nos... én... Ezt éppen nem mondhatnám.

- Boncolás után bebalzsamozták a testet?

- Azt hiszem, igen. - És eltemették?

- Igen.

- Doktor úr, a balzsamozás eltünteti a méreg nyomait a testben?

- Néhány méregét feltétlenül. A ciánkálit például tökéletesen közömbösíti a bebalzsamozás.

- És a morfiumot ?

- A morfium alkaloida, s kimutatható a szervezetben mintegy... mondjuk több hétig is.

- Ha most exhumálnánk a holttestet, megállapítható lenne a morfium jelenléte, ha egyáltalán van a

testben ?

- Nézzük csak, mikor is történt a gyilkosság... Azt hiszem, igen; nagyon valószínű.

Mason a bíró felé fordult: - Kérem a tisztelt bíróságot, rendelje el a holttest exhumálását.

Véleményem szerint a halál időpontjában Douglas Hepner morfium hatása alatt volt. A kábítószer azok a személyek adták be neki, akik fogva tartották.

- Van valami alapja ennek a kijelentésének ? - kérdezte Mórán bíró.

- Komoly alapja van - mondta Mason. - Nézzük az áldozat zsebeinek tartalmát. Ami pénze bankjegy formájában volt, azt elvették tőle; a noteszből kivették a régi írótümböt, amelyen feljegyzések voltak, és egy új betétet tettek bele: az áldozat cigarettatárcájában volt ugyan cigaretta, de sem gyufát, sem öngyújtót nem találtak nála. Más szóval: semmi olyasmit nem hagytak nála, amivel tüzet gyújthatott volna. Nem volt zsebkése. Meggyőződésem szerint Douglas Hepnert fogságban tartották.

- Egy pillanatra, egy pillanatra! - kiabált közbe Hamilton Burger dühösen, és talpra ugrott. - Íme, a védelem újabb színjátékot mutat be a bíróságnak! Egyszerűen kijelent valamit, amit a tanúvallomás nem igazol. S mindezt csupán azért, hogy elterelje a figyelmet a helyes nyomról, és tévútra vezesse a bíróságot. Ezeket az állításokat nem lehet bizonyítani!

- Valóban nem lehet bizonyítani, ha eltemetjük a tanút - mondta Mason.

- Természetesen - mutatott rá Mórán bíró logikusan a dologra -, még ha úgy tűnik is, hogy az áldozat morfium injekciót kapott, ez magában még nem alapozza meg az ön állítását.

- De egyezni fog azzal a bizonyítékkal, amelyet, remélem, sikerül majd a bíróság elé tárnom, hogy megalapozzam állításaimat - mondta Mason.

- Exhumálást elrendelni csak egészen rendkívüli körülmények között lehet - mondta Mórán bíró. Dr. Oberonhoz fordult: - Doktor úr, észrevette a szúrásokat a bőrön ?

- Igen, uram.

- S miből gondolta, hogy a szúrások injekciós tűtől származnak ?

- Abból, hogy milyen volt a kar, és milyenek voltak a szúrások. Arra gondoltam, könnyen lehetséges, hogy injekciótól erednek, amelyet kevéssel a halála előtt adtak az áldozatnak.

- Akkor miért nem próbálta meg kideríteni, hogy milyen szert adtak be neki?

- Mert... mert azt az utasítást kaptam, hogy ne tegyem.

- Kitől?

- Fölhívtam telefonon a kerületi ügyész urat, és elmondtam neki, mit találtam. Megkérdezte, mi a halál oka, s én közöltem, hogy egy harmincnyolcas revolvergolyó, amelyet hátulról lőttek a fejbe. Ő azt mondta: „Rendben van. Megtalálta a halál okát. Mit akar még ?”, és letette a kagylót.

Egy pillanatra csönd támadt a teremben.

Hamilton Burger megszólalt: - Csak azért tettem, mert nem akartam, hogy összekuszálódjon a tényállás. Nagyon is jól tudom, hogy egy ügyes védőügyvéd könnyen belekapaszkodik valami jelentéktelen, a tárgyhoz nem tartozó körülménybe, aztán minden áron beleerőszakolja ...

- Ennek ellenére - vágott közbe Mórán bíró - ilyen körülmények között a boncolást végző sebész végére járhatott volna a dolognak, és kutathatott volna a holttestben kábítószer után. Hadd intézzek még néhány kérdést önhöz, doktor úr. Voltak olyan jelek a testen, amelyek arra mutattak, hogy ez az ember rendszeresen kábítószerrel élt? Pontosabban szólva, voltak régi szúrásnyomok a testen?

- Nem, uram, nem voltak. Nagyon gondosan végignéztam a testet. Megrögzött morfinistánál rendszerint sok ilyen szúrásnyomot találunk, néha szinte olyan, mintha tetoválták volna. Az injekciós tűt gyufa lángjánál fertőtlenítik, s ilyenkor egy bizonyos mennyiségű korom, illetve szén rakódik rá a tűre, és amikor a bőrbe szúrják, nagyon jellegzetes nyomot hagy, olyant, mint a tetoválás. Ezen a karon azonban csak két kis pont volt, és körülötte jelentéktelen véraláfutás.

Mórán bíró elgondolkozva simogatta az állat.

- Gondolom, talán jó lenne az esküdtszéket fölmenteni arra az időre, amíg ez a vita tart - mondta Hamilton Burger.

- A védelemnek joga van... A bíróság elnapolja a tárgyalást, és megfontolás tárgyává teszi a felmerült

kérdést. Nem szívesen rekesztem be a tárgyalást ilyen kora délután, de mégis elhalasztom holnap délelőtt tíz óráig. Teljesen nyilvánvaló, hogy a per eddig szokatlan gyorsasággal haladt. Bizonyos okokból, amelyeket itt nem szükséges magyaráznom, a védelem most olyan helyzetbe került, hogy meg kell ragadnia minden törvényadta lehetőséget, amelyet az alkotmány biztosít védelem számára.

- Azt hiszem, nem szükséges, hogy a bíróság megjegyzést fűzzön ehhez - mondta Hamilton Burger csípősen.

- Én is azt hiszem - mondta Mórán bíró. - Csupán néhány elemi dologra akartam rámutatni. A bíróság helyesnek látja a tárgyalást holnap délelőtt tíz óráig elnapolni, hacsak a védelem nem emel kifogást ellene. Van valami kifogása ez ellen, Mr. Mason?

- Semmi kifogásom - válaszolt Mason. - A védelem javaslatot terjeszt elő a tárgyalás elhalasztására.

- A vád tiltakozik - mondta Hamilton Burger. - Teljesen nyilvánvaló, hogy egy bizonyos pontig a védelem engedte, hogy az ügy gyorsan haladjon, amíg nem látta tisztán, milyen ütőkártyák vannak a vád kezében. Az is éppoly világos, hogy ettől kezdve a védelem időhúzó taktikázásba kezdett. Az exhumálás kérdésének felvetése egy-két apró tüszúrás miatt egyszerűen nevetséges. A halál oka egy pillanatra sem kérdéses. Egy golyó okozta, amelyet a vádlott revolveréből lőttek ki, miután a vádlott azzal fenyegetőzött, hogy megöli az áldozatot.

Mórán bíró türelmesen hallgatta, azután így szólt: -A védelemnek joga van a per minden tényezőjét megismerni. Egy nyilván lényeges tényezőt nem vizsgáltak ki a boncolás alkalmával, mert a vád nem akarta, hogy a tényállás összekuszálódjon. Ami a vád szempontjából összekuszálhatná a tényállást, az nagyon is jelentős lehet a védelem számára. Mr. Mason, óhajt indítványt betervezni a bíróságnak a tárgyalás elhalasztására?

- Igen, bíró úr.

- Az indítványt elfogadom - jelentette ki kurtán Mórán bíró.

Nem csekély izgalom vett erőt a gyér számú hallgatóságon, amint Mórán bíró elhagyta az emelvényt. Az esküdtek, amikor hosszú sorban kivonultak a teremből, a vádlottra néztek, és most már több kíváncsiság, nagyobb rokonszenvező érdeklődés volt a tekintetükben.

Hamilton Burger fölösleges eréllyel gyömszölte iratait az aktatáskájába. Mozdulatain látszott az elfojtott harag. Néhány rövid szót vetett oda helyetteseinek, és nagy léptekkel kivonult a tárgyalóteremből.

Della Street Masonhez lépett, és megszorította a karját: - Adott nekik találgatnivalót, főnök - mondta. Mason bólintott.

Egy rendőrnő megérintette Eleanor vállát, és kivezette a teremből.

Paul Drake odalépett Masonhoz.

- Na mi volt? - kérdezte Mason.

Drake vállat vont. - Nem tudtam hozzájuk férközni, de azért láttam Suzanne Grangert, amikor kijött. Egyenesen a lifthez rohant és távozott. Falfehér volt a dühtől. Azt te is láttad, hogy milyen hatással volt Burgerre az eszmecsere. Csak az alkalmat várja, hogy maga is gyilkolhasson. Mit gondolsz, Perry, mi volt köztük ?

- Csak egy dolog lehetett - mondta Mason. - Suzanne Granger meséje valahogy nem egyezett Richey meséjével. Azt mondtad, hogy Suzanne Granger a lifthez ment?

- Úgy bizony.

Mason vigyorgott. - Ez azt jelenti, hogy Burger hazaküldte. Nem akarta, hogy itt lődörögjön a tárgyalóterem körül. Majd kedveskedünk neki egy idézéssel, megidézettjük, mint a védelem tanúját. Burger nem számít erre. Ez az elnapolás is váratlanul érte.

- Hogy jöttél rá ezekre a tüszúrásokra ? - kérdezte Drake.

Mason vigyorgott: - Amikor átnéztem a boncolási képeket, feltűnt nekem, hogy van köztük egy felvétel a jobb alsó karról. A vád elmélete szerint ennek a képnek semmi keresnivalója sem volt a kollekción. Tulajdonképpen semmi ok sem volt rá, hogy felvegyék. Nem tudtam elképzelni, mi az isten csodájának csinálták ezt a képet. Akkor egyszerre csak leesett a tantusz. Nyilván a boncoló

orvos csináltatta a képet, hogy fedezze magát. Először nem értettem, miért. Persze, láttam ezeket a kis foltokat, de ez felvételhiba is lehetett. Mégis lenni kellett valaminek, amiért a sebész megcsináltatta ezt a képet, így hát fejest ugrottam a sötétbe. Kétségbeesett ugrás volt, de természetesen ez volt az utolsó lehetőség. Abban a percben, amikor kénytelen vagyok elkezdni a védőbeszédet, máris verve vagyok. Nincs más reményem, csak az, hogy megtalálom a vád gyenge pontját.

- És mennyi a valószínűsége ennek? - kérdezte Della Street.

Mason a fejét ingatta: - Átkozottul kevés - ismerte el -, de mégiscsak lehetőség, meg kell próbálkoznom vele.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Mason már órák óta járkált fel és alá az irodájában. Egyszerre csak megszólalt: - Della, kell valami válasznak lenni, van itt valami, ami nem illik bele a képbe. Kell itt lenni valami kulcsmegoldásnak, ami... - Hirtelen elhallgatott, és nagyot pattintott az ujjával. - Megvan! Egész idő alatt itt volt az orrom előtt. Hamarabb is rájöhettem volna! Elügyetlenkedtem a dolgot.

- Elügyetlenkedte? Mit? - kérdezte Della Street.

- A kulcsokat.

- Mi van velük?

- Emlékezzen csak - mondta Mason -, amikor bementünk a Titterington-házba, több kulcsot is megpróbáltam, amíg végre találtam egyet, amelyik nyitotta a kaput.

Della bólintott.

Mason izgatottan folytatta: - Aztán fölmentünk a lakáshoz, amelyet Hepner Newberg néven bérelt. *Azzal a kulccsal* próbáltam kinyitni az ajtót. Szépen bele is csúszott a zárba, de a nyelvet nem mozdította meg. Már azt gondoltam, rossz nyomon járok, de gépiesen megpróbáltam a többi kulcsot is, és az egyik nyitotta az ajtót.

- Nem értem, mit bizonyít ez? - kérdezte Della Street.

- Az ilyen típusú bérházaknál - mondta Mason - a kapunak olyan zárja van, amelyet a ház bármelyik lakásának kulcsával ki lehet nyitni. A teremtésit, Della! Ez a kulcs az, amit kerestünk!

- A kulcsmegoldás? - kérdezte Della Street, bizonytalan kis mosollyal.

- Akasszanak föl, ha nem az - mondta Mason. - Maradjon itt, Della, őrizze az irodát. Tartson kapcsolatot Paul Drake-vel, és ha nem kap hírt tőlem fél tízig, menjen haza.

Della Street nevetett: - Azt lesheti. Itt maradok mindaddig, amíg... Nem mehetnék magával, főnök? Mason megrázta a fejét. - Szükségem van magára, maga jó munkatárs. Még az is lehet, hogy óvadékkal kell kihoznia engem a börtönből. - Fogta a kalapját és kisietett. Lent az utcán beült a kocsijába, és a Titterington-házhoz hajtott. Megnyomta a csengőt, amely fölött ez a fölirat állt: „Gondnok”.

Az a nő nyitott ajtót, aki föl kísért Holcomb őrmestert, amikor Masont, Della Streetet és Paul Drake-et rajtakapták Frank Ormsby Newberg lakásában.

Mason megszólította a nőt: - Nem tudom, emlékszik-e rám, de...

- Persze, hogy emlékszem magára, Mr. Mason.

- Egy kis felvilágosítást szeretnék.

- Sajnálom, Mr. Mason, de *se* Newberg-lakásra vonatkozólag nem adhatok...

- Nem a Newberg-lakásról van szó - mondta Mason. - Szeretnék egy kulcsot összehasonlítani a ház lakásainak kulcsával.

- Miért?

- Ezt nem mondhatom meg. Egy nyomot követek. A nő a fejét rázta.

Mason előhúzott a zsebéből egy húszdolláros bankjegyet, és azt mondta: - Nem akarom elvinni egyik kulcsát sem, csak szeretném átnézni a lakáskulcsokat.

- Miért?

- Szeretnék rájönni valamire. Hogy hogyan is csinálják ezeket a kulcsokat.

- Hát... - kezdte a gondnoknő -, azt hiszem... senki se mondta, hogy ezt nem engedhetem meg. Bár óva intettek magától, azt mondták, maga nagyon agyafúrt ember.

Mason nevetett: - A rendőrség mindig rossz véleménnyel van azokról, akik önállóan akarnak nyomozni. A rendőrség elmélete nem *mindig* helyes.

A gondnoknő láthatólag viaskodott magával egy pillanatig, aztán megszólalt: - Figyelnem kell magát, Mr. Mason, látnom kell, mit csinál.

- Természetesen - mondta Mason.

A gondnoknő kinyitotta a kulcsszekrény ajtaját s közben elvette a húszdolláros bankjegyet, amelyet Mason feléje nyújtott.

Mason elővette zsebéből a kulcsot, és sorra összehasonlította a többivel.

- Ez a kulcs valamelyik lakásnak a kulcsa itt a házban ? - kérdezte a gondnoknő.

- Azt próbálom megállapítani - mondta Mason -, hogy egy idegen kulccsal is ki lehet-e nyitni valamelyik lakást ebben a házban.

- Egészen biztos, hogy nem lehet. Ezek a legjobb zárok.

Mason hamarosan megtalálta azt a kulcsot, amelyik pontosan egyezett a kezében levő kulccsal. Csak addig tartotta a két kulcsot egymás mellett, amíg megbizonyosodott felőle, hogy egyformák, aztán anélkül, hogy bármi jelét adta volna a felfedezésnek, visszaakasztotta a kulcsot a helyére, de közben megjegyezte a számát: kettőszáznyolcvanegy. Folytatta az összehasonlítást, amíg végre az utolsó kulcshoz nem ért. Lassan ingatta a fejét.

- Megspórolhattam volna magának húsz dollárt és egy utat, Mr. Mason - mondta a gondnoknő. - Nem kellett volna mást tennie, csak fölhívni engem telefonon és megkérdezni, hogy ki lehet-e nyitni egy másik kulccsal a mi lakásainkat. Nagyon vigyázunk erre. Volt már egypár kellemetlenségünk, és...

- Meg kellett győződnöm róla - mondta Mason lehangoltan.

- Hogy áll az ügye, Mr. Mason? Halad a dolog?

- Hát csak úgy ballag.

A gondnoknő lassan csóválta a fejét: - Attól tartok, bűnös az a lány.

- Az, hogy Hepner Frank Ormsby Newberg álnéven lakást bérelt itt, az mindenesetre egy kis titokzatosságot kever az ügybe - mondta Mason. - Szeretnék megtudni egyet-mást erről.

- Én is - mondta a nő.

- Voltak barátai itt a házban ? A gondnoknő megrázta a fejét.

- Van sok üres lakása ?

- Nagyon-nagyon kevés.

- Nézzünk csak egypárat találomra - mondta Mason. - Itt van például a háromszáznyolcvanas lakás. Mióta lakik benne a bérlő?

- Úgy öt-hat éve.

- A kétszázhatvanasban ?

- Körülbelül két éve.

- A kétszáznyolcvanegyben ?

- Hát, azzal már egész más a helyzet.

- Miért?

- Ez a lány azért jött ide, mert volt egy súlyos beteg rokona, és állandóan mellette kellett lennie. Valahonnan Coloradóból költözött ide, de csak átmeneti időre. Egy héttel ezelőtt meghalt a rokon, és most elmegy innen végleg.

- Ó, azt hiszem, olvastam az újságban erről. Ugye, egy szőke lány ?

- Nem, barna. Huszonhét éves lehet. Elég csöndes, nagyon jó megjelenésű, kitűnően öltözik, jó alakja van. Egészen véve nagyon jó benyomást kelt.

Mason összeráncolta a homlokát: - Lehet, hogy ismerem. Hogy is hívják?

- Sadie Payson.

- Nem, a neve nem hangzik ismerősen. Na és a kétszázegyben? - kérdezte Mason.

- Az egy férfi. Hat-hét éve lakik nálunk.
- Látom, van egy csomó régi, megbízható lakója.
- Igyekszem így vezetni ezt a házat, Mr. Mason.
- Mióta gondnok itt?
- Tíz éve. Föltettem magamban, hogy gondosan kirotálom a lakóimat, hogy csak azok maradjanak meg, akik hűségesek és megbízhatóak. Sokkal jobb, ha pontosan jönnek be a bérek, mintha az embernek vesződnie kell a beszédükkel, és ha a lakók folyton ki-be költöznek.
- Nagyon igaz - bólintott Mason. - De nem értem, hogyan rotálja ki őket?
- Hát szerénytelenség nélkül mondhatom, jól meg tudom ítélni az embereket.
- Mit tud arról az emberről, akit Newberg néven ismert?
- Hogy mit tudok ? Látja, ez az! Ezért kezdtem gyanakodni, amikor megláttam a képét az újságban. Valahogy nem illett ide közénk. Olyan volt, mint a hamis gyémánt: mutatós, csillog, szikrázik, de az ember folytonosan érzi, hogy valami hiba van vele.
- És ezt érezte Newbergnél is?
- Igen, amikor már egy ideje itt lakott. Amikor először láttam, úgy éreztem, éppen az a fajta, aki idevaló. Azt mondta, mérnöknek készül és így sokat lesz távol, mert terepmunkát kell végeznie. Aztán nemsokára rájöttem, hogy ez az ember nem is *lakik* igazán a lakásban. Ezt érezni lehet. Persze azért Mr. Newberg néha eljött, és maradt is egypár napig. Sokszor aludt itt, de az ember érezte, hogy valami nincs rendben nála. A bért pontosan fizette, úgyhogy nem tudtam belekötni, nem szólíthattam föl, hogy költözzön el.
- Nők ? - kérdezte Mason.
- Nem. Egyáltalán nem. Figyeltem, hogy hoz-e fel nőket. Természetesen mindenki azt csinál a saját lakásában, amit akar, és én igazán nem szoktam szaglászni, de ha éppenséggel folyton nőket hurcolt volna ide... Te jóég, én csak fecsegek itt összevissza, pedig meghagyták nekem, hogy ne beszéljek magával, és ne adjak semmiféle felvilágosítást Newbergéről!
- Nincs abban semmi rossz, amit elmondott nekem - nyugtatta meg Mason. - Igazán szívesen megfogadnám magát. Mellettem ülhetne a bíróságon, és segíthetne esküdteket választani. Látom, csakugyan jó emberismerő. Szívesen eljönnék máskor is beszélgetni magával, de mivel a rendőrség azt mondta, hogy ne álljon szóba velem, most elmegyek.
Kiment, kétszer körüljárta a háztömböt, és tíz perc múlva újra ott állt a kapu előtt. Megnyomta a Sadie Payson neve mellett levő csengő gombját. Nem jött válasz. Mason a kulcsával kinyitotta a kaput, és fölment a második emeletre. A kétszáznyolcvanegyedik lakáshoz ballagott és csöngetett. A lakásban nem mozdult senki. Mason bedugta a kulcsot a zárba, megfordította; érezte, hogy a zár simán nyílik. Kihúzta a kulcsot, és tétovázva állt az ajtó előtt. Egy női hang szólalt meg váratlanul az ajtó mögött: - Ki az?
- Az új lakó vagyok - mondta Mason.
- Az új lakó?! Miket beszél maga itt? Még nem költöztem ki!
- Én vagyok az új lakó, megkaptam a kulcsot - mondta Mason. - Sajnálom, ha zavarom, de... Valaki fölrántotta az ajtót. Egy barna hajú fiatal nő meredt Masonre dühösen villámló szemmel, miközben a pongyoláján föl húzta a cipzárat. - Hát ez nagyszerű! Vegye tudomásul, hogy éjfélig nem megyek innen. Még nem költöztem ki, nem adtam le a kulcsomat. A bér elsejéig ki van fizetve!
- Nagyon sajnálom - mondta Mason -, de feltétlenül meg kell mérnem néhány falat a lakásban. A barna lány csak állt az ajtóban, és sütött belőle a harag. Mögötte Mason két nyitott bőröndöt látott az ágyon, félig becsomagolva. Az egyik széken egy útizsák hevert. A nőn nyilván nem volt más, csak pongyola és papucs.
- Ha csak úgy besétált volna ide - mondta a lány -, öltözetlenül talált volna.
- De nem jött ajtót nyitni, amikor csöngettem.
- Persze, hogy nem mentem ajtót nyitni, nem akartam, hogy zavarjanak. Az előbb fürödtem, most csomagolok, azután megyek ki a repülőtérré. A gondnoknőnek nem volt joga kiadni ezt a lakást!

- Sajnálom - mondta Mason. - Remélem, azért nem okoztam semmi kellemetlenséget?
- Nem okozott kellemetlenséget, mert magamra kaptam a pongyolámat, amikor hallottam a kulcszörgést. Nem láttam már magát valahol? Az arca...
- Igen? - kérdezte Mason, amikor a lány hirtelen elhallgatott.
- Maga Mason! Perry Mason! Láttam már a képét az újságokban. Ezért volt olyan ismerős. Maga védi azt a nőt! Maga... - Be akarta csapni az ajtót, de Mason benyomult a lakásba.
A pongyolás lány hátrahúzódott a szoba végébe. Mason berúgta maga mögött az ajtót.
- Takarodjon! - kiáltotta a lány. - Takarodjon, különben ... - Elhallgatott.
Csönd támadt.
- Hívja a rendőrséget? - kérdezte Mason.
A lány villámgyorsan az egyik bőröndhöz ugrott, és kezében máris ott csillogott egy revolver.
- Annál jobb megoldást is tudok, Mr. Mason.
- És aztán mit fog mondani a rendőrségnek? - kérdezte Mason.
- Azt fogom mondani, hogy... - A cipzár húzója felé tapogatott. - Azt fogom mondani, hogy meg akart erőszakolni, és biztosíthatom, el is hiszik!
Mason előrelépett. - Mielőtt ilyesmit csinálna, engedje meg, hogy átnyújtsam magának ezt az iratot.
- Hogyan? Mi ez?
- Idézés - mondta Mason. - Meg kell jelennie holnap a bíróság előtt, és a védelem kívánságára tanúvallomást kell tennie Eleanor Corbin alias Eleanor Hepner bűnperében.
A lány szeme előbb döbbséget árult el, azután elszántságot. Keze megtalálta a cipzár húzóját, félig lerántotta a cipzárat és hirtelen mozdulattal behasította a ruháját. Mason előrelendült, és megragadta a revolvért tartó kezét. Hátra és fölfelé nyomta a lány karját, kicsavarta kezéből a fegyvert, és zsebre dugta. A lány rávetette magát, de Mason elkapta, és az ágyra dobta.
- Na, üljön le - szólt rá -, viselkedjen értelmesen, hagyja ezt a cirkuszt! Lehet, hogy én leszek a legjobb barátja a világon.
- Maga? - kiáltotta a lány. - A legjobb barátom! Ez aztán a teteje mindennek!
- Gondolja csak meg, milyen kutyaszorítóban van - mondta Mason. - Megjátszotta, hogy maga Douglas Hepner anyja, aki Salt Lake Cityben lakik. Bűnszövetkezetet alakítottak. Hepner saját szakállára nyomozott csempészet drágakövek után, és bezsebelte az államtól a hús százalékos jutalmat. Ezzel kezdődött és zsarolással folytatódott. Azután megtalálták Douglas Hepner holttestét, golyóval a fejében, maga pedig az éjjélkor induló géppel készül távozni az országból.
- Na és? És ha távozni akarok? Ez szabad ország, azt teszek, ami jólesik!
- Persze - bólintott Mason. - És ha megteszi, már bele is dugta a hurokba azt a csinos kis nyakát. Ha olyan felelőtlen lennék, amilyennek maga képzel, legszívesebben hagynám, hogy fölüljön arra a gépre, aztán belekeverném a pörbe, és magát vádolnám a gyilkossággal. Ez megmentené Eleanort az előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság következményeitől.
- Hepnert az ő revolverével lőtték le - mondta a lány.
- Ez biztos - mondta Mason -, de Eleanor azért adta neki a revolvért, hogy megvédhesse magát. Valaki beledöfött egy injekciós tűt, és morfiumkábulatban volt, mielőtt meghalt. Valószínűleg olyan szédült volt, hogy fogalma sem igen lehetett arról, mit csinál. Ilyen körülmények között bárki kivehette a revolvért a zsebéből, és fejbe lőhette.
- Azt mondja, hogy morfiumkábulatban volt?
- Azt hiszem, igen. Injekciót adtak be neki.
- Ez megmagyarázza a dolgot - mondta a lány.
- Mit magyaráz meg?
- Ezt nem kötöm az orrára. Csak magamban tisztázom a dolgokat.
- Nem úgy van - mondta Mason. - Idézést adtam át magának. Vagy beszél most velem négy szemközt, vagy a tanúk emelvényén fog vallani a nyilvánosság előtt, és a törvényszéki riporterek minden szavát feljegyzik.

- Ne erőlködjön, nem tud megblöffölni.
- Magának is van családja valahol; apja, anyja, az is lehet, hogy elvált asszony, és gyereke van. Gondolom, nem akarja, hogy a hozzátartozói ilyen képet kapjanak magáról. Maga...
- A lány pillogott, hogy visszafojtsa könnyeit. - Az ördög vigye el magát - mondta.
- Én csak figyelmeztettem - mondta Mason.
- Ne keverje bele a családomat.
- Maga keveri bele a családját - jelentette ki Mason. - Maga és Douglas Hepner gengsztermunkára szövetkeztek. Nem tudom, hány esetet jelentettek a vámhivatalnak a jutalomért, és nem tudom, hányat tartottak titokban, hogy zsarolhassanak, de tudom, hogy volt egy jelrendszerük. Ha Doug meg akart zsarolni valakit, addig kedveskedett, udvarolt neki, amíg a nő be nem kapta a horgot, és elment vele víkendezni valahová. Akkor Doug fölhívta magát telefonon, és bement a lány nevét és címét. Ezután maga fölbukkant, mint Hepner felesége, és zaklatni kezdte a nőt. Nem ment le a nyakáról, azzal fenyegette, hogy följelenti, ha...
- Nem, nem így volt - mondta a lány -, ilyen mélyre azért nem süllyedtem. - Gyufát vett elő és reszkető kézzel rágyújtott. - Akkor kerültem össze Douggal, amikor Európába küldtek titkárnőnek egyik kereskedelmi kirendeltségünkhöz. Jól kerestem, aztán hazajöttem. Áthoztam egy kevés ékszert, nem sokat, csak amennyire a pénzemből futotta. Simán átcsúsztam vele a vámon, de Hepneren már nem.
- Honnan tudott Hepner az ékszerekről? - kérdezte Mason.
- Azt hiszem, túl sokat fecsegek. Megmondtam egy lánynak, akivel együtt dolgoztam odaát. A legjobb barátnőm volt, de később a hajón nyakig beleesett Hepnerbe, és kikotyogott mindent, amit tudott. Aztán úgy alakultak a dolgok, hogy idővel Hepner társa lettem.
- A barátnője is? - kérdezte Mason.
- Na mit gondolsz?
- Folytassa - mondta Mason.
- Doug okos volt, hihetetlenül okos. Úgy vonzotta az embereket, mint a mágnes, és be tudott férközni bárkinek a bizalmába. Nagy üzleteket csináltunk. Doug sokszor áthajózott Európába, s ilyenkor annyi információt szedett össze, hogy az utazások közötti időben jól éltünk.
- Csempészésből? - érdeklődött Mason.
- A csempészség csak kis halnak számított, a nagy hal a zsarolás volt. Doug kiszimatolta a csempészett drágaköveket, és ebből csak annyit jelentett be a vámhivatalnak a húsz százalékos jutalomért, amennyivel fenntarthatta a látszatot, hogy állása és jövedelme van. A többi maradt a zsarolásra.
- Ki bonyolította le a zsarolást?
- Én. Salt Lake-ben lakásom volt. Telefonon megjátsszom, hogy Doug Hepner anyja vagyok. Amikor Doug annyira jutott a nővel, hogy már meg lehetett kopasztani, elvitte hétvégi kirándulásra. Természetesen rögtön értesített, amint elindultak. Fölhívta az anyját, vagyis engem, bemutatta a lányt telefonon, aztán mondott valamit, ami úgy érte a nőt, mint derült égből a villám, mert azt lehetett érteni belőle, hogy Doug el akarja venni. Gondolhatja, hogy ilyenkor mit érez egy lány. Elindul egy hétvégi kiruccanásra, aztán kiderül, hogy a fiú szándékai tisztességesek, házasságra gondol. Hát ez volt az én végszavam. Mialatt Doug és a lány távol volt, én felszálltam az első gépre, és siettem a lány lakására. Alaposan átfésültem, márpedig nekem elhiheti, tudom, hogyan kell kutatni. Ha volt valami abban a lakásban, én megtaláltam. Ha nagyon értékes volt, zsebre vágtam, hiszen a lány úgysem mehet panaszkodni a rendőrséghez; de ha csak átlagos holmi volt, akkor később megjelentem a nőnél, mint a vámhivatal megbízottja. Kijelentettem, hogy nagyon sajnálom, de kinyomoztuk a köveket, és kénytelenek leszünk elfogatási parancsot kiadni, meg más ilyesmiket. Természetesen a lány Doughoz fordult tanácsért; Doug a közvetítő szerepét játszotta, és végül azt tanácsolta, hogy vásárolja meg a hallgatásomat. Persze, tudja, hogy ez mit jelent? A zsarolásnak soha sincs vége.
- No és hogy kerül a dologba Eleanor? - kérdezte Mason. - Csempészt ő is vagy a családja?
- Ha csempészték is, én nem találtam semmit, amikor átkutattam a lakásukat.

- Ezt nem értem. Úgy tudom, hogy Doug szerelmes volt Eleanorba, azt tervezte, hogy feleségül veszi. És mégis odaküldte magát, hogy kutassa át a lakásukat?
- Látom, nem érti az ábrát. Doug igazában nem volt szerelmes Eleanorba, és esze ágában sem volt feleségül venni. Doug nagy terveket forgatott a fejében, valami igazán, szörnyen nagy tervet. Egy valódi, hivatásos csempészbanda nyomára bukkant, és szüksége volt Eleanor segítségére. Csak falból udvarolt neki.
- Tudta Hepner, kik vannak a bandában?
- Egyről biztosan tudtuk, hogy benne van.
- Ki az?
- Suzanne Granger!
- Folytassa - mondta Mason. - Mondjon el mindent.
- Szóval Dougnak segítőtársra volt szüksége, akinek jó társadalmi kapcsolatai vannak. Ebben én már nem működhettem közre, legalábbis ő azt mondta, hogy nem.
- Maga kételkedett ebben ?
- Doug Hepner életében nagyon sok nő volt. Eleanor is csak egy levél volt a fán, s amikor a levelek hullani kezdenek, az ember nem számolja őket külön-külön, csak összegereblyézi egy halomba, aztán vagy eltaliciskázza vagy elégeti mindet.
- Ez keserűen hangzik - mondta Mason.
- Keserű is vagyok.
- Eleanor miatt?
- Nem az ő hibája volt. Doug a szokott játékot kezdte vele is, legalábbis ezt akarta velem elhitetni. Elment vele víkendezni, amikor a lány családja elutazott valahová, telefonált nekem Indióból, és...
- És maga elment, hogy átkutassa a lakásukat?
- Nem szalaszthattam el az alkalmat. Bejutottam és átkutattam az egész lakást. Pofára estem. Visszamentem Salt Lake-be, egy hétig nem kaptam hírt Dougtól, aztán fölhívott. Azt mondta, nagy üzlet van kilátásban. Nem hiszem, hogy csakugyan beleesett volna Eleanorba; csak a pénzre ment. Becsületesen ki akarta fizetni a részemet, legalábbis én így hiszem.
- Folytassa - mondta Mason.
- Doug azt mondta, Eleanor jó partner lesz, mert meg tudja játszani a féltékeny, idegbeteg nőt. Doug gondolta ki, hogy Eleanornak be kell jutnia a Suzanne Granger lakásával szomszédos lakásba.
- És azután ?
- Aztán Doug elkezdte a szokott játékot Suzanne-nal. Rávette, hogy menjen vele Las Vegasba víkendezni. Barstow-ból aztán telefonált nekem. A hívás után egy órával már repülőgépen ültem. Átkutattam a nő lakását töviről hegyire. Persze mindjárt arra gondoltam, hogy a festékes tubusait használja föl csempészésre.
- No és mit talált?
- Az égvilágon semmit.
- Ethel Belan vallomásából ma kiderült, hogy egész halom drágakövet látott Eleanornál - vetette közbe Mason. - Legalábbis ezt állította.
- Elmondok magának valamit, Mr. Mason - mondta a lány. - Senki más nem tud erről. Tizenhatodikán délelőtt Doug telefonált nekem. Izgatott volt. Az mondta: „Tegnap este majdnem kinyírtak, de azért végére jártam a dolognak. Egész más tészta, mint ahogy gondoltam. És olyan ügyesen csinálták, hogy egy darabig engem is az orromnál fogva vezettek. Sohase találnád ki, hol van a rejtekhelyük. De most már nálam vannak a kövek, és ha egyszer kijutok innen élve, ülhetünk babérainkon életünk végéig. Ez egy nagy, profi csempészbanda, és a rád eső rész egész vagyont fog kitenni!”
- Hepner nagyon izgatott volt? - kérdezte Mason.
- Nagyon.
- És ott volt abban a házban ?
- Nem lehetett máshol, csak Suzanne Granger lakásában.

- Mikor volt ez?
- Tizenhatodikán délelőtt, úgy tíz óra tájban.
- De maga átkutatta Suzanne Granger lakását?
- Igen, szombaton este átkutattam, és eliheti, alapos munkát végeztem.
- Hogyan jutott be a lakásba?
- Megvan rá a módszerem - mondta a lány.
- És ez a lakás? Miért költözött ide?
- Ez a búvóhelyem. Megjártam, hogy egy beteg rokonomat ápolom, akinek már nincs sok hátra. Volt kulcsom Doug lakásához, és neki is volt kulcsa az enyémhez. Természetesen nem merem hotelban megszállni.
- Hepner lakását is átkutatták... - mondta Mason.
- Éppen ez az, ami nyugtalanít.
- Nem maga kutatta át?
- Ugyan már, dehogy. Ha Dougnál lettek volna a kövek, az lett volna az első dolga, hogy átjön hozzám, és megmutatja őket. Vártam is rá egész nap, egész éjszaka. Aztán amikor rájöttem, hogy átkutatták a lakását, sietve visszarepültem Salt Lake-be, összecsomagoltam mindent a lakásban, és vártam, hátha telefonál. Ekkor hívott fel maga. Azt gondoltam, maga Suzanne bandájához tartozik, nem kergettem tehát, hanem elmondtam mindent, amit Suzanne-tól úgymégtudhatott volna. Utána lecsaptam a kagylót, bevágtam a bőröndjeimét a kocsiba, és odább álltam.
- Nem gondolta, hogy veszedelmes dolog idejönni?
- Eleinte igen, de aztán eszembe jutott, hogy erről a lakásról senki se tud, a bér is ki van fizetve három hónapra, így hát elhatároztam, hogy itt maradok. Itt megvolt az a lehetőség, hogy nyomra bukkanok, megtudhatok valamit arról, mit csinált Doug azokkal a kövekkel.
- Ha hozzájuk tudok férközni, és meg tudom kaparintani a köveket, akkor páholyban ülök. Különben...
- rándított egyet a vállán, és elhallgatott.
- Tudja, ki ölte meg Hepnert?
- Eleanor ölte meg. Azt hiszem, rájött, hogy Doug megszerezte a köveket. Persze nem tudom biztosan. Csak azt tudom, hogy a kövek Dougnál voltak, mielőtt megölték.
- És Dougnak egy profi csempészbandával volt dolga ?
- Igen. Egy olyan bandával, amely nagyban dolgozott.
- Eleanor is benne volt a bandában ?
- Ugyan, dehogy. Eleanor Doug segítőtársa volt. Ő állította be úgy a dolgot, hogy féltékenységből kémkedik Suzanne Granger után.
- Szóval maga tudja, hogy Doug Hepner tanította ki Eleanort, hogy játssza a féltékeny barátnő szerepét, aki ezzel az ürüggyel beférközött Ethel Belan lakásába? Azt is tudja, hogy azt az utasítást kapta Dougtól: fenyegetőzzék *azzal*, hogy megöli Doug Hepnert, ha másé lesz?
- A lány habozott: - Ha ezt vallom, megmenti azt a lányt?
- Lehet, hogy akkor fölmentik.
- És ha nem erősíteném meg ezt, akkor lehet, hogy elítélik?
- Igen.
- A lány hallgatott egy kicsit, azután sóhajtott: - Nem tudom, hogy ártatlan-e. Nem mondok semmit.
- Szörnyű harc lesz holnap - mondta Mason. - Arról van szó, hogy el tudom-e fogadtatni bizonyító erejűnek a maga vallomását. Azt hiszem, a bírón nem fog múlni. Mindenesetre, ha maga az igazat vallja, én megpróbálom. Az ügyész azzal fog érvelni, hogy amit maga mond, hallomáson alapszik, és egyáltalán nem tartozik a tárgyhoz. Mégis, mielőtt eldöntöm, hogyan fogok védekezni, tudnom kell az igazságot, és azt is, hogy maga melyik oldalon áll.
- Tanúskodnom kell a bíróság előtt?
- Igen.
- A lány megrázta a fejét: - Nem tehetem. Maga ráhibázott az előbb: gyereke van; egy nyolcéves

kislányom. Nem akarom, hogy írjanak rólam az újságok. Nem kérdezhetnek ki a múltamról.

- Nem hagyhatja, hogy Eleanort a gázkamrába vigyék olyan bűnért, amelyet nem követett el - mondta Mason.

A lány a fejét rázta: - Nem fogok segíteni magának, Mr. Mason.

Mason arca olyan kemény volt, mint a gránit. - Segíteni fog nekem. Mást nem tehet, nincs választása. Ezért kézbesítettem magának ezt az idézést.

- Maga mindent megtesz azért az Eleanor Corbinéért, aki mögött nagy vagyon áll - mondta keserűen a lány -, de velem nem törődik. Gondolja csak meg, anyim van, amennyit itt lát.

- Sajnálom - mondta Mason. - Dolgozott maga becsületesen is, de zsarolt is. Előlről kell kezdenie mindent.

- Miből?! - kérdezte keserűen a lány. - Abból, ami a pongyolám alatt van? Nincs más vagyonom, se égen, se földön. Azaz van még egy buszjegyem is New Mexicóba, harminc dollár készpénzem, és...

- Azt hittem, az éjféli repülőgéppel megy - jegyezte meg Mason.

A lány keserűen fölnevetett: - A repülőútjaimnak befellegzett. Busszal megyek, de gondoltam, minek kell ezt a gondnoknőnek tudnia.

- Jól van - mondta Mason. - Figyeljen ide: nem teszek határozott ígéretet, de ha jól intéződik el ez az ügy, lehet, hogy meg tudjuk szerezni azokat a drágaköveket, amelyekről Doug Hepner beszélt. Lehet, hogy föl tudjuk számolni ezt a csempészbandát.

- És akkor maga fölmarkolja a...

- Nem! - vágott közbe Mason. - Épp ezt próbálom megértetni magával. A pénz a magáé lesz.

A lány elgondolkozva nézte Masont: - Veszedelmes bandával van dolga - mondta.

- Della Street, a titkárnőm eljön magáért, és elviszi valahová, ahol biztonságban lesz - mondta Mason.

- Holnap délelőtt maga tanúvallomást tesz a bíróság előtt. Ha megszerezzük a drágaköveket, magáé lesz a jutalom. Aztán megígéri nekem, hogy örökre hátat fordít a zsarolásnak, és más bűnös üzelmeknek, és olyan anya lesz magából, akire büszke lehet a gyermeke.

A lány mélyen Mason szemébe nézett, azután fölállt, és kezet nyújtott: - Csak ennyit akar tőlem? - kérdezte.

- Csak ennyit! - mondta Mason.

TIZENHATODIK FEJEZET

Amikor másnap délelőtt Mason belépett a tárgyalóterembe, Della Street már ott volt és várta. A titkárnő egy zergebőr zacskót adott át az ügyvédnek. Ebben voltak a drágakövek, amelyek Eleanor arckrémes tégléiből kerültek elő.

- Minden rendben? - kérdezte Mason.

- Rendben, főnök - mondta Della. - Sadie lent vár a kocsiban. Paul Drake egyik embere vigyáz rá. Ha szüksége van Sadie-re, menjen az ablakhoz, és lobogtassa meg a zsebkendőjét. Drake embere figyelni az ablakot, ő majd fölhozza Sadie-t.

Mórán bíró helyet foglalt az emelvényen, és a teremőr kalapácsának koppanása csöndet parancsolt a tárgyalóteremben.

Mórán bíró megszólalt: - A bíróság úgy határozott, hogy nem rendeli el az elhunyt tetemének exhumálását, mert a jelen körülmények között erre nem lát semmi okot. A bíróság ugyanakkor kimondja, hogy a törvényszéki orvosszakértőnek kötelessége nem csupán a halál okának megállapítása, hanem az is, hogy fölfedjen minden olyan rendellenességet, amely hozzájárulhat a halál bekövetkeztéhez. Nyilvánvalóan semmiféle vitathatatlan érv nem támasztja alá azt a föltevést, hogy az elhunyt karján talált szúrásnyomok injekciós tűtől származnak. Ez csupán feltételezés a boncolást végző sebész részéről. A bíróság tehát úgy döntött, hogy nem rendeli el az exhumálást. Ha később az eljárás folyamán újabb, kétségbevonhatatlan bizonyítékok merülnek fel morfium jelenlétéről, vagy arról, hogy az áldozatot erőszakkal fogva tartották, a bíróság ismét megfontolás tárgyává teszi a dolgot. Most pedig tudomásom szerint a védelem óhajt további kérdéseket intézni

Suzanne Granger tanúhoz.

- A tisztelt bíróság engedelmével a vád nem járul hozzá a védelemnek ehhez a kéréséhez. Vannak jogszabályok...

- Miféle jogszabályok? - kérdezte Mórán bíró.

- Jogszabályok, amelyek kimondják, hogy egy bűnvádi eljárásban a védelem nem intézhet keresztkérdéseket a tanúhoz megszakításokkal, hanem be kell fejeznie a kikérdezést, mire a tanú engedélyt kap a távozásra.

- Nem szükséges idéznie az erre vonatkozó jogszabályokat - mondta Mórán bíró. - A bíróság nagyon jói ismeri azokat. Lesz szíves azonban megmondani, ügyész úr, a törvény áttanulmányozásakor nem akadt-e egy sor olyan jogszabályra is, amely kimondja, hogy kizárólag a tárgyalást vezető bíróra tartozik a bizonyítás és a tanúkihallgatás rendjének megállapítása, és e jogának az igazság érdekében érvényt is kell szereznie?!

- De igen, bíró úr, természetesen - ismerte el Hamilton Burger. - Ez az általános szabály. Ebben a pörben azonban...

- Ebben a pörben - mondta Mórán bíró szigorúan - ön a bíróság elé állította tanúként Mr. Richeyt. Nem kérdezte meg tőle, hallotta-e a Suzanne Granger és a vádlott közt lefolyt beszélgetést. Ez a körülmény később derült ki. Erre ön másodszor is megidézte Mr. Richeyt tanúnak. A bíróság engedélyt adott erre önnek. A bíróság úgy érzi, a védelem kérése - hogy a Richey tanúvallomásaiban elhangzott állítások felől kikérdezze Suzanne Grangert - ennek a pörnek sajátos körülményei között ésszerű kérés. Ismétlem, ügyész úr, *ennek a pörnek sajátos körülményei között!* A bíróság tehát elrendeli, hogy Miss Granger lépjen elő, és tegyen vallomást. Várja meg, amíg a kérdés elhangzik, aztán feleljen a kérdésre. Válaszában szorítkozzék szigorúan a tárgyra, csak arra feleljen, amit kérdeztek, így a vádnak módjában lesz tiltakozni a szabálytalan kérdések ellen.

Mason Suzanne Grangerhez fordult: - Hallotta Mr. Richey tanúvallomását?

- Igen, hallottam.

- Amikor augusztus tizenötödikén visszaérkezett a lakásába, úgy találta, hogy a lakást átkutatták, és vandál pusztítást végeztek benne?

- Igen, uram.

- Panaszt tett a gondnoksnál?

- Említettem Mr. Richeynek.

- És akkor mi történt?

- Mr. Richey fölment a lakásba, megnézte a rongálást, és meghagyta a házmesternek és a szobalánynak, hogy takarítsanak ki. Megkérdezte, akarom-e, hogy értesítse a rendőrséget, mire én azt mondtam neki: nem akarom.

- Miért?

- Mert meg voltam győződve róla, hogy ezt a barbárságot csak...

- Egy pillanatra - vágott közbe Hamilton Burger. - Tiltakozom, bíró úr. A kérdés összeférhetetlen, a tárgyhoz nem tartozó, lényegtelen, nem szabályszerű. Az, hogy a tanú miért nem akarta kihívni a rendőrséget, teljesen lényegtelen a per anyagának szempontjából, valamint az is mellékes, hogy milyen *gondolatok* fordulnak meg a tanú agyában. A tanúnak olyan kérdéseket lehet föltenni, amelyek *tényekre* vonatkoznak, nem pedig *gondolatokra*.

- Szeretném megmutatni, hogy a tanú elfogult, és előítéllettel viseltetik a per vádlottja iránt - mondta Mason.

- Helyes - mondta Mórán bíró -, tegye fel másképpen a kérdést. A kifogásolt kérdés elleni tiltakozásnak helyt adok.

- Kijelentette Mr. Richeynek, hogy a vandál pusztítás csak a szomszéd lakásból leselkedő Eleanor Corbin, illetve Eleanor Hepner műve lehet? - kérdezte Mason.

- Tiltakozom, ugyanazon az alapon - vágott közbe Hamilton Burger.

- A tiltakozást elutasítom - döntött Mórán bíró. - Tanú, válaszoljon a kérdésre.

- Igen, kijelentettem.
- Volt valami bizonyíték, amire ezt a kijelentését alapozta?
- Nem volt bizonyítékom. Csak éreztem, vagy ösztönösen tudtam, ha így jobban tetszik.
- Később tehát - folytatta Mason - visszament a lakásába?
- Visszamentem.
- És Mr. Hepner meglátogatta aznap este?
- Igen.
- Ön zuhanyozott, mielőtt Mr. Hepner megérkezett?
- Fürödtem.
- Elrejtőzhetett valaki a beépített szekrényben?
- Ez teljesen lehetetlen. Belenéztem a szekrénybe. Kicsomagoltam a bőröndömet, kivettem belőle egypár ruhát, és beakasztottam a szekrénybe. Senki sem volt a szekrényben.
- Köszönöm - mondta Mason. - Befejeztem. Hamilton Burger suttogva tanácskozott helyetteseivel, aztán így szólt: - A vádnak nincs kérdése a tanúhoz.
- Helyes, a tanú elhagyhatja az emelvényt - mondta Mórán bíró, és látszott rajta, hogy nem érti a dolgot.
- A vád nem óhajt több tanút kihallgatni. A döntés az esküdtszék kezében van - jelentette ki Hamilton Burger.

Perry Mason felállt: - Bíró úr - kezdte -, a védelem most ismertetni kívánja álláspontját, és bizonyítási anyagát az esküdtszékkal.

- Helyes - adta meg az engedélyt Mórán bíró.

A tárgyalóterem, amelyet ezúttal zsúfolásig megtöltött a közönség, suttogó moraj futott végig. A teremőr kalapácsa koppant; csend lett.

Perry Mason higgadtan az esküdtszék elé lépett.

- Tisztelt esküdtek, hölgyeim és uraim - kezdte -, bizonyítani fogjuk, hogy Douglas Hepner szokatlanul ritka mesterséget űzött. Úgy nevezett szabadúszó detektív volt, és abból élt, hogy jutalmakat kapott az államtól. Rá fogunk mutatni, hogy Douglas Hepner hazárdjátékos volt, azután megtudta, hogy az Egyesült Államok kormánya az országba csempészett áruk értékének húsz százalékát fizeti ki a nyomravezetőnek, ha az kellő bizonyítékkal szolgál az így becsempészett áruk lefoglalására és elkobzására. Ez volt Douglas Hepner foglalkozása. Douglas Hepner jól ismerte a vádlottat. Sokszor beszéltek arról, hogy összeházasodnak. Eleanor Corbin azt akarta, hogy Hepner hagyja abba ezt a mesterséget, és ő meg is ígérte, hogy az esküvő után érdekeltséget vásárol egy jelentős importvállalatnál, és felhagy az úgynevezett szabadúszó nyomozással.

- Douglas Hepner halála előtt az utolsó ügyén dolgozott, és azt akarta, hogy ebben a vádlott segítsen neki. Be fogjuk bizonyítani, hogy Douglas Hepner egy hivatásos csempészbanda nyomára akadt, amely azzal foglalkozott, hogy törvénytelen módon drágaköveket hozott be az országba. Be fogjuk bizonyítani, hogy Douglas Hepner azzal a szándékkal, hogy ezt a bandát felszámolja, s ezáltal megszerezze az utolsó jutalmat, amellyel betársulhat az említett, importvállalatba, igénybe vette a vádlott: Eleanor Corbin segítségét. Eljátszatta vele a féltékeny, idegbeteg barátnő szerepét, és rávette, hogy béreljen szobát a háromszázhatvanas lakásban, mert azt hitte, hogy Suzanne Granger is a csempészbandához tartozik.

- Suzanne Granger gyakran utazott át Európába, művészettel foglalkozott, sokat festett, s ezért állandóan sok tubus festéket hordott magával. Ezek a tubusok ideális rejtekhelyül szolgálhattak, ha gazdájuk drágaköveket akart titokban behozni.

Suzanne Granger föl pattant, és mondani akart valamit, de a teremőr, akit Mórán bíró állított mellé, azonnal elhallgattatta.

- Egy pillanat, Mr. Mason - szólalt meg Mórán bíró és a terem felé fordult. - Miss Granger, ön többször is megzavarta már a tárgyalást. A bíróság ezért egy teremőrt állított ön mellé. A bíróság elvárja, hogy tisztességesen viselkedjék, és ne zavarja meg a tárgyalást. Minden további közbeszólási kísérletét a bíróság megsértésének fogjuk tekinteni. Megértette?!

- Hát sohase lesz alkalmam arra, hogy ..

- Most, ilyen módon és ezen a helyen nincs alkalma - mondta Mórán bíró. - Maradjon ülve és legyen csendben. Nos, Mr. Mason, folytassa a védelem álláspontjának ismertetését.

- Rá fogunk mutatni - mondta Mason -, hogy Douglas Hepner egy dologban tévedett: a csempészt drágaköveket ugyanis nem az a személy őrizte, akire ő gondolt, és nem is ott voltak elrejtve, ahol ő képzelte. Be fogjuk bizonyítani, hogy a köveket sokkal ravaszabban és ügyesebben megválasztott és megszerkesztett helyen rejtették el. Bebizonyítjuk, hogy a vádlott, Eleanor Corbin végrehajtotta Douglas Hepner utasításait, s ennek megfelelően kibérelt egy szobát Ethel Belannál, ahogy ez már a tanúk vallomásából is kitűnt. Be fogjuk bizonyítani, hogy az utolsó percekben Douglas Hepner rájött a csempészbanda igazi titkára, és hogy Hepnernek volt még egy segítőtársa, egy nő, aki már jó ideje együtt dolgozott vele; hogy Douglas Hepner valóban megszerezte a vagyont érő drágaköveket, azután fölhívta azt a nőt és elmondta neki, hogy élete veszélyben forog.

- Be fogjuk bizonyítani, hogy Douglas Hepner titokban hagyta el a Belinda-társasházat, a teherliften ment le, aztán a búvóhelyére sietett, abba a lakásba, amelyet álnéven bérelt; hogy a banda tagjai követték, mert azt hitték, hogy nála vannak a kövek. Be fogjuk bizonyítani, hogy ellenségei csapdába ejtették a lakásán, morfiuminjekcióval elkábították, s ettől kezdve fogságban tartották, miközben a csempészbanda vezetői könyörtelen elszántsággal igyekeztek visszaszerezni a drágaköveket; hogy nemcsak Hepnert motozták meg, de tüvé tették a lakását is; hogy egész nap fogva tartották, és röviddel a halála előtt még egy morfiuminjekciót adtak neki, aztán mikor nem sikerült megkaparintaniuk a köveket, megölték Hepnert. Úgy rendezték a dolgot, hogy a gyanú természetesen a vádlottra, Eleanor Corbinra terelődjék. Ezzel egyúttal a vádlott szavahihetőségét is alá akarták ásni, mert akármit mondjon, azzal csak magát igyekszik fedezni, és még jobban fölkelti az ügyész gyanúját és kételkedését. Hamilton Burger megvető mosollyal súgott valamit egyik helyettesének, aztán hátradőlt, és csak úgy rázkódott a hangtalan nevetéstől.

- És mindannak, amit elmondtam - folytatta Mason - a bizonyítéka az, hogy Douglas Hepner *valóban* megszerezte ezeket a drágaköveket. A védelem birtokában van a köveknek, és tudja, hogy kik a csempészek.

Mason hirtelen előhúzott a zsebéből egy zergebőr-darabot, kiterítette a védelem asztalára, fölvette a bőrzacskót, amelyet a tárgyalás előtt Della Street adott át neki, és kiöntötte a szikrázó drágakőzuhatagot a zergebőrrre.

Hamilton Burger fölugrott: - Mi ez?! Mi ez?! - kiáltotta, és sietve közelebb lépett.

Az esküdtek a nyakukat nyújtogatták.

Mason zavartalanul folytatta:

- Tárgyi bizonyítékként fogjuk bemutatni ezeket a köveket...

- Bíró úr! Bíró úr! - ordította magából kikelve Hamilton Burger. - Tiltakozom! A védelem most az esküdtszék előtt nem mutathatja be tárgyi bizonyítékait! Csak azt közölheti az esküdtekkal, hogy mit fog bizonyítani!

- Éppen ezt teszem - mondta Mason. - Be akarom bizonyítani az esküdteknek, hogy Douglas Hepner megszerezte a köveket.

- Ezekről a kövekről beszélt Ethel Belan - mondta Hamilton Burger. - Ezeket látta a vádlottnál. A pusztán tény, hogy a védelem most előáll velük, az is...

Mórán bíró keményen közbevágott: - A vád képviselője a megfelelő időben meggyőzheti az esküdtszékét a vád alaposágáról. Most nem teheti meg!

- Tiltakozom! Ezt a bizonyítékot nem lehet az esküdtszék előtt bemutatni.

- Én csak azt mutatom be az esküdtszéknek, hogy mit akarok bizonyítani, bíró úr - mondta Mason -, s egyúttal azt is kijelenthetem, hogy Douglas Hepner nagy, bár érthető hibát követett el. Tudva, hogy Webley Richey a társasház egyik portása, tagja a csempészbandának, természetesen arra a következtetésre jutott, hogy a gyakran Európába utazó Suzanne Granger is a bandához tartozik. Az igazi, ördögien ravasz elgondolás eleinte eszébe sem jutott. Aztán amikor rájött, megtalálta a drágaköveket. Olyan pokolian ravaszul megszerkesztett rejtekhelyen találta meg őket, hogy alig lehetett rájuk akadni. Amikor azonban belépett a rejtekhelyre, működésbe hozott egy riasztókészüléket, s mikor ezt észrevette, tudta, hogy

csapdába esett. Egyszer már megpróbálták az életére törni, és Hepner tudta, hogy ha megfogják, amikor zsebében a kövekkel el akarja hagyni a házat, az biztos halált jelent, így hát magára zárta a lakás ajtaját, fölhívta telefonon segítőtársát, elmondta, hogy mit talált, azután eldugta a drágaköveket olyan helyre, ahol némi reménye volt arra, hogy nem találják meg a kincset. Mindezt másodpercek alatt kellett elvégeznie. Azután kinyitotta az ajtót, és kilépett a folyosóra. Arra számított, hogy megragadják és megmottózzák, arra számított, hogy keményen kell küzdenie az életéért. Legnagyobb meglepetésére senki sem volt a folyosón, nem állta útját senki. Az a tudat, hogy a kövek nincsenek nála, önbizalmat adott neki. A teherlifthez rohant, és megnyomta a hívógombot.

- Mintha évek teltek volna el, mire a döcögő lift fölért és megállt. Hepner beszállt és lement. A levegő tisztának látszott. Kisurrant a ház hátsó kapuján, és sietett haza, hogy titkos lakásán keressen menedéket. Azt hiszem, Douglas Hepner nem is sejtette, hogy követik, különben amikor már otthon volt, nem nyitott volna ajtót arra a kopogtatásra. Nyilván valaki mást várt, mert kinyitotta az ajtót, és ebben a pillanatban Douglas Hepner tudta, hogy a játszmát elvesztette. Kezek ragadták meg, karok kényszerítették mozdulatlanságba, s egy injekciós tű döfött beléje.

- Bíró úr - szólt közbe Hamilton Burger -, teljesen világos, hogy ez mind szabályszerűtlen. A védelemnek csak ahhoz van joga, hogy azokról a bizonyítékokról beszéljen, amelyeket a bíróság elé fog tární. Ehelyett egy lélegzet elállító mesét tálal fel nekünk, ami úgy hangzik, mint valami gengszterfilm forgatókönyve. Semmit sem tud ebből bizonyítani. Egy halott ember gondolatairól és érzéseiről beszél. Amit mond, az mind hallomáson alapszik. Ésszerűnek akar elfogadtatni olyasmit, ami...

- Azt hiszem, a tiltakozást elfogadom - döntött Mórán bíró. - A védelem képviselőjének szóbeli képessége kétségbevonhatatlan. Most is egy izgalmas történetet mond el nekünk, ahelyett, hogy azt adná elő, amit bizonyítani szándékozik.

- Igenis, bizonyítani szándékozom ezt a történetet, bíró úr - mondta Perry Mason. - Tanúkat fogok a bíróság elé állítani, akik majd megerősítik a tényeket; és minden egyéb, amire beszédemben kitértem, ezekből a tényekből levonható, világos következtetés.

- És hogyan szándékozik mindezt bizonyítani? - kérdezte Mórán bíró.

- Egy kis meglepetéssel - mondta Perry Mason. - Odalent váraozik egy tanú, az majd bizonyítja mindezt. Nem kell mást tennem, csak az ablakhoz lépnem, és meglobogtatnom a zsebkendőmet, és ez a tanú máris feljön ide a terembe.

Hamilton Burger dühtől sápadtan megszólalt: - Bíró úr, tiltakozom ez ellen az állítás ellen! Lehet, hogy nincs olyan törvény, amely megtiltja a védelem képviselőjének, hogy drámai fogásokkal éljen, de azt legalább elvárhatjuk a védőtől, hogy ragaszkodjék az igazsághoz!

Mason a terem ablakához lépett, meglengette zsebkendőjét, és így szólt: - Elnézést és néhány pillanatnyi türelmet kérek, bíró úr. Megadtam a jelet, s a tanú mindjárt itt lesz.

- Bíró úr - szólalt meg Hamilton Burger -, egyúttal tiltakozom Douglas Hepner minden olyan állítólagos kijelentésének bizonyítása ellen, amelyet valamilyen személynek tett arról, hogy valamiféle drágaköveket talált, s ezért az élete veszélyben van. Ha ez nem az elhunyt utolsó kijelentése, akkor hallomáson alapszik az egész, és nem tartozik ennek a pernek az anyagához.

Mason a bíróság felé fordult: - Bíró úr, ez az elhunyt *utolsó* kijelentése volt. Ez teszi olyan nagyjelentőségűvé a morfium injekciót. Hepner kifejezetten azt mondta ennek a tanúnak: nem hiszi, hogy élve elhagyhatja az épületet. Tehát szorosán a per anyagához tartozik.

Hamilton Burgert fojtogatta a düh. - Bíró úr - mondta -, ez csak afféle hajánál fogva előrángatott ötlet. Itt egy előre kiagyalt drámát adnak elő nekünk. A védelem fel akarja csigázni az esküdtszék érdeklődését, azzal, hogy az ablakhoz megy és lobogtatja a zsebkendőjét. Mire valók az ilyen olcsó és gyerekes trükkök?

- Azért van szükség rá - mondta Mason -, mert ha ezt a tanút már előbb meglátták volna itt az épületben, könnyen lehet, hogy megölik, mielőtt tanúvallomást tehet. Bizonyítani szándékozom, hogy Webley Richey és Ethel Belan bűntársak voltak, egy óriási csempészbanda tagjai, és...

- Ethel Belan?! - kiáltott fel Hamilton Burger.

- Úgy van - mondta Mason. - Mit gondol, miért rövidebb egy méterrel az egyik beépített szekrénye a ház összes többi szekrényénél?

- Tessék, már megint! - ordította Hamilton Burger. - A védelem ismerteti álláspontját, amely úgy hangzik, mint valami füzetes ponyvaregény, aztán be akarja feketíteni a vád tanúit! Legyen elég ebből a beszédből! Bizonyítson, ha egyáltalán van valamilyen bizonyítéka!

- Éppen azon vagyok - mondta Mason. - Amint látom, már itt is a meglepetés, a tanúm éppen most lépett be a terembe. Kérem, Miss Payson, jöjjön ide, és tegye le az esküt.

Sadie Payson áthaladt a termen, föllépett az emelvényre, fölemelte a kezét, és elmondta az esküformulát.

A szokványos bevezetés után Perry Mason megkérdezte: - Ismerte Douglas Hepnert?

- Igen.

- Milyen kapcsolatban voltak ?

- Munkatársak voltunk, üzleti alapon.

- Mivel foglalkoztak ?

- Csempészett drágakövek kinyomozásával.

- Tudja, mikor halt meg Douglas Hepner ?

- Augusztus tizenhatodikán.

- Hány órákor ?

- Úgy tudom, akkor, amikor a boncoló sebész teszi a halál időpontját.

- Ezt megelőzőleg beszélt Hepnerrel ?

- Beszéltem.

- Mondta Hepner, hogy valószínűleg meg fogják ölni?

- Egy pillanatra - szólt közbe Hamilton Burger. - Tiltakozom, a kérdés célzatos és befolyásoló, és hallomáson alapuló választ vár a tanútól.

- Minthogy ez volt az elhunyt utolsó kijelentése, a kérdés a per anyagához tartozik, bíró úr - mondta Mason.

- Hogy a bíróság ilyen értelemben elfogadhassa állítását - mondta Mórán bíró -, úgy gondolom, jobban meg kell alapoznia. A bizonyításnak ebben a szakaszában hajlandó vagyok a tiltakozásnak helyt adni. Mindamellet szeretném, ha a lehető legalaposabb érvekkel támasztaná alá állítását, mielőtt a bíróság végleg dönt ebben a kérdésben.

Mason a tanú felé fordult. Fölemelte azt a papírlapot, melyet még a tanú érkezése előtt ejtett az asztalon heverő drágakövekre. Amikor fölemelte a papírt, Sadie Payson szeme megakadt a villogó halmon.

- Ó, megtalálta! - kiáltott fel. - Megtalálta a drágaköveket? Ezekről beszélt Doug telefonon! Azt mondta, megszerezte őket, azt mondta, hogy...

- Csendet! Csendet! - ordította a teremőr.

- A tanú hallgasson! - mennydörögte Mórán bíró. De Sadie Payson önkéntelen, visszafojthatatlanul kitörő szavai nem hagytak kétséget az igazság felől. Ezt az örömteli felkiáltást nem lehetett betanulni, megjátszani.

Mórán bíró megszólalt: - A bíróság tízperces szünetet rendel el. A bíróság beszélni óhajt a vád és a védelem képviselőjével a bírói szobában. Mr. Mason, azt tanácsolom, ne hagyja azokat a drágaköveket ott a védelem asztalán. Ha fel akarja vétetni őket a bizonyítékok lajstromába, átadhatja az írnoknak megőrzés végett. - A bíróság tízperces szünetet rendel el.

TIZENHETEDIK FEJEZET

A bírói szobában a dühtől remegő Hamilton Burger Perry Masonre szegezte ujját: - Olcsó trükk volt felindulást kirobbantani a tanúból az esküdtek szeme láttára ! Kitervelt fogás volt olyan tanúvallomást kicsikarni az esküdtszék előtt, amelyet - ahogy ezt Perry Mason is jól tudja - a bíróság rendes

körülmények között nem engedett volna meg! Nagy gonddal elhelyezte azt a papírt a köveken, azután a kellő pillanatban fölkapta. Vásári komédiát rendezett az igazságszolgáltatás hajlékában!

- Teljesen helyénvaló volt minden, amit tettem - válaszolta Mason. - Douglas Hepner egy nappal a halála előtt megtalálta azokat a drágaköveket. Aztán a gengszterek elkábították, és fogva tartották, s közben azon törték a fejüket, mit csinálhatott a kövekkel. Pedig Hepner igen egyszerűen járt el. Miután megszerezte a köveket, el akart tűnni a házból. Csakhogy, amikor rátalált a rejtékhelyre, megszólaltatta a riasztókészüléket. Tudta, hogy nem sok esélye van a menekülésre. Eleanor kézitáskája az öltözőasztalon feküdt, nyitva. A táskában sok tégely volt, tele krémmel. Hepner gyorsan odament, lecsavarta a tégelyek tetejét és belenyomkodta a drágaköveket a krémbe, aztán sietve menekülni próbált a házból.

- Most nem az esküdtszék előtt áll - mondta Hamilton Burger. - Hagyja a hatásos szavakat; valami bizonyítékot szeretnék látni végre.

Mason az órájára pillantott: - Pár perc múlva látni fog - mondta. - Szerencsére a vámhivatal illetékesei sokkal nagyvonalúbbak. Házkutatási engedélyt szereztek, s ebben a pillanatban Ethel Belan lakásán kutatnak. Meg vagyok győződve róla, fel fogják fedezni, hogy az egyik szekrényét nagyon ügyesen kettéválasztották, úgyhogy a válaszfal mögött kitűnően el lehet helyezni a csempészett holmit. Ha jól megnézi ezt az alaprajzot, amelyet a vád tárgyi bizonyítékként lajstromba vett, észre fogja venni, hogy Ethel Belan egyik szekrénye körülbelül egy méterrel rövidebb, mint az ennek megfelelő szekrény a Granger lakásban, pedig semmiféle épületszerkezeti ok nincs rá, hogy a szekrények különböző méretűek legyenek. És ha nem akar pirulni a nyilvánosság előtt, jól tenné, ha elrendelné Ethel Belan és Webley Richey letartóztatását, mielőtt ez a dolog napvilágra kerül, és mielőtt sikerülne megszökniük. Szándékosan ismertettem a védelem álláspontját úgy, ahogy tettem, hadd tudják meg, hogy vége a komédiának, és próbáljanak szökni. Ez perdöntő lesz, és...

- Nincs szükségem a tanácsaira - bömbölte Hamilton Burger. - Nincs szükségem a...

Mórán bíró asztalán megszólalt a telefon.

- Egy pillanat, uraim - mondta a kissé elképedt jogász, és fölvette a hallgatót. - Halló - mondta, aztán hallgatott egy percig, és újból megszólalt: - Majd visszahívom.

Letette a kagylót, és az ügyészhez fordult: - Úgy látszik, Mr. Mason megüzente a vámtisztviselőknek, hogy nyomban hívjanak fel, amint végeztek a házkutatással. Megtalálták a titkos válaszfalat Ethel Belan szekrényében. Drágakövek nem voltak a rejtékhelyen, de volt ott becslés szerint kétszázötvenezer dollár értékű kábítószer. Azt hiszem, ügyész úr, jól tenné, ha alaposan átgondolná az új helyzetet, mielőtt folytatnánk a tárgyalást.

Hamilton Burger olyasféle arckifejezést öltött, mintha a fejére omlott volna a ház.

Mórán bíró Perry Masonhoz fordult: - Úgy érzem, gratulálnom kell önnek, Mr. Mason, az ügy váratlan megoldásához, bár nem helyeslem a drámai körítést, amellyel a tényeket tálalta.

- Így kellett tálalnom - felelte Mason -, különben Ethel Belan és Webley Richey nem próbálkoztak volna szökéssel, így azonban, amikor előálltam azokkal a drágakövekkel, biztosra vehették, hogy nyakon csíptem őket. De nemigen büszkélkedhetem az okosságommal. Már régen rá kellett volna jönnöm annak a jelentőségére, hogy az egyik beépített szekrény egy méterrel rövidebb, mint a többi, és rá kellett volna eszmélnem, hogy csak két lakás jöhet szóba, ahonnan Webley Richey kihallgathatta azt a beszélgetést. Ha nem Suzanne Granger lakásában rejtőzött el, akkor csak egy helyen bújhatott el: és ez Ethel Belan lakása volt. Viszont itt sem rejtőzhetett volna el, ha nincs a szobában valamilyen különlegesen megszerkesztett búvóhely, mert a vádlott röviddel az ő érkezése után lépett a lakásba, és nem látta Richey-t. Minthogy az én hebehurgya védencem pánikba esett, és hazugsághoz folyamodott, jó darabig magam sem néztem kellő tárgyilagossággal ezeket a bizonyítékokat.

Mórán bíró Perry Masonre nézett. Szemében egy kis neheztelés és sok csodálat tükröződött: - Nagyon okos érvelés, ügyvéd úr - mondta -, de azért mégsem helyeslem, hogy a tárgyalóteremből színházat csinál.

A bíró most Hamilton Burgerhez fordult: - Ügyész úr, azt hiszem, most önön a sor. A bíróság tíz percet ad önnek, hogy cselekedhessen.

Hamilton Burger mondani akart valamit, aztán meggondolta; nagy nehezen fölemelkedett a székből, megfordult, és egyetlen szó nélkül kirobogott a bírói szobából. Az ajtó bevágódott mögötte.

Mórán bíró Perry Masonre nézett. Huncut kis mosoly bujkált a szeme sarkában, amikor ezt mondta: - Nem helyeslem az eljárását, de vigyen el az ördög, ha nem bámulom az utolérhetetlen technikáját!